

máy tính sắt thu

CHRISTIAN **GRENIER**

“Một cuốn sách hấp dẫn từ đầu chí cuối, diễn tả những bí ẩn công nghệ cao bằng ngòi bút rõ ràng và dễ hiểu. Tác giả xứng đáng với danh hiệu bậc thầy trong loạt tiểu thuyết khoa học - viễn tưởng và tiểu thuyết trinh thám dành cho thiếu niên.”

— **Stellio Paris**

NHÀ XUẤT BẢN
THỜI ĐẠI

Máy Tính Sát Thủ

Christian Grenier

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Tác giả

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

Hội kết

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

Giới thiệu

Lập trình để giết người ư?

Sáu mạng người lần lượt ngã gục trước màn hình máy tính!

Mọi bằng chứng đều quy cho OMNIA 3, thế hệ máy tính vô cùng siêu việt, được điều khiển bằng giọng nói và ánh mắt, là hung thủ.

Nhưng chiếc máy tính đáng ngại đó liệu có phải thủ phạm duy nhất trong cả loạt vụ giết người man rợ? Logicielle, nữ thanh tra trẻ, đã đặt câu hỏi nghi vấn. Cô bước vào cuộc điều tra với cái nick Nữ lập trình viên, và càng khám phá, cô càng chạm tay vào cả một câu chuyện ly kỳ liên quan đến lịch sử của một vùng đất giàu văn hóa của nước Pháp..

Đôi nét về tác giả

Christian Grenier sinh năm 1945 tại Paris. Từ năm 1990, ông sống bằng nghề viết tại vùng Périgord. Để biết thêm thông tin chi tiết về Christian Grenier, mời các bạn ghé thăm trang web của ông tại địa chỉ: <http://www.noosfere.org/grenier>

Lời khen tặng dành cho Máy tính sát thủ

“Cuốn tiểu thuyết pha trộn các đặc trưng tiêu biểu của tiểu thuyết trinh thám bí ẩn cũng như những diễn tiến truyện kể bất ngờ.” - Hội đồng giáo dục phổ thông cơ sở Pháp

“Một cuốn sách hấp dẫn từ đầu chí cuối, diễn tả những bí ẩn công nghệ cao bằng ngòi bút rõ ràng và dễ hiểu. Tác giả xứng đáng với danh hiệu bậc thầy trong loạt tiểu thuyết khoa học-viễn tưởng và tiểu thuyết trinh thám dành cho thiếu niên.” - Stello Paris

“Cuốn tiểu thuyết đầy kịch tính và giàu nét văn hóa giúp học sinh bậc học phổ thông phát triển khả năng tư duy lô gíc.” - Dominique Izard-Loizeau, Giáo viên phổ thông Pháp chuyên ngành Văn học Hiện đại

“Một cuốn sách tuyệt hay dành tặng cho độc giả chúng ta!” - amazon.fr

Tác giả

Christian Grenier sinh năm 1945 tại Paris. Từ năm 1990, ông sống bằng nghề viết tại tỉnh Périgord.

Năm 1993, cô con gái đã thách thức ông viết một tiểu thuyết trinh thám. Ông quyết định xây dựng hình ảnh con gái thông qua nhân vật trung úy cảnh sát tập sự trong cuốn “tiểu thuyết trinh thám năm chương” mang tên *Bi kịch nhà hát*, bản thân ông cũng xuất hiện với vai viên thanh tra già. Cũng từ đó mà nhân vật Logicielle và Germain Germain-Germain đã xuất hiện. Được đọc giả (và tất nhiên là cả cô con gái!) cổ vũ, ông đã viết tiếp với tác phẩm *Máy tính sát thủ*, trong tập truyện này Max đã xuất hiện với tư cách là một cộng sự trung thành, hết mình và... đầy sở hữu.

Trong suốt mười lăm năm qua, Logicielle đã tiến hành hết cuộc điều tra này đến cuộc điều tra khác giữa Paris và Périgord, trong lĩnh vực lịch sử (*Chết trên mạng*), trong lĩnh vực công nghệ thông tin (*Con bọ lớn*), từ giàn nhạc giao hưởng (*Dừng lại nhạc*), trên mạng (*s@tthu.net*), ở đảo Réunion (*Mô phỏng*) và trong cả tương lai bị đe dọa khi trái đất ấm dần lên (*Quá năm độ*).

Để biết thêm thông tin chi tiết về Christian Grenier, mời các bạn ghé thăm trang web của ông tại địa chỉ: <http://www.noosfere.ofg/grenier>.

1

Máy tính có thể giết người không?

Logicielle đọc đi đọc lại ba lần câu hỏi kỳ lạ trên màn hình mà Germain vừa gửi. Cô gõ những dòng chữ hiển thị ngay dưới câu hỏi của người đối thoại.

Ý bác là gì?

GERMAIN: *Tuần trước, bác đi khám bác sĩ ở Bergerac. Khám định kỳ. Mấy ngày trước đấy, anh ta nhận thấy có hai cái chết bất thường: chết vì tim ngừng đập ngay trước máy vi tính.*

Logicielle cố nén nụ cười mà Germain không thể nhận ra: họ nói chuyện cách nhau đến 600 ki lô mét nhờ Internet. Tuy nhiên, đây là cuộc nói chuyện cam trước màn hình. Phải mất hàng tuần liền mới thuyết phục được Germain mua máy vi tính! Logicielle thậm chí đã thuyết phục thành công người bạn già của mình rằng Internet là một công cụ rất hữu dụng mà lại tiết kiệm hơn điện thoại. Và hai người có thể thường xuyên trao đổi thông qua hệ thống công nghệ thông tin này.

LOGICIELLE: *Hai đứa choai choai nghịch dại à?*

GERMAIN: *Không hề. Hai người đó đều có tuổi rồi: tầm tuổi như bác! Có nghĩa là gấp đôi tuổi cháu!*

Logicielle cười lớn: Germain đã ngoài năm mươi. Năm ngoái, cô còn là thực tập sinh của thanh tra Germain trước khi trở thành trung úy cảnh sát và nhận nhiệm vụ ở ngoại ô Paris. Sợ cảnh mọc rễ mấy năm trước khi nghỉ hưu, Germain dễ dàng xin chuyển đến Bergerac, vùng Dordogne.

LOGICIELLE: *Ngẫu nhiên thôi Germain! Giờ đây người chết trước màn hình ti vi! Cách đây năm mươi năm thì không bao giờ xảy ra loại chuyện này... Dĩ nhiên rồi!*

GERMAIN: *Cháu có lý. Bác cũng không hiểu tại sao những cái chết đó lại khiến bác nghi ngờ. Chắc chắn bác sẽ tìm được cơ để điều chuyển cháu đến Bergerac. Dù sao thì cháu cũng thuộc bộ phận cảnh sát khoa học, như giờ mọi người thường nói, phải không Logicielle?*

Logicielle tên thật là Laure-Gisèle. Nhưng hồi ở trường cảnh sát, bạn bè cùng lớp nhanh chóng xuyên tạc tên cô thành Logicielle [1] vì cô quá đam mê công nghệ thông tin. Khả năng này đã giúp cô phá thành công một hai vụ phức tạp.

Cô không trả lời câu hỏi của Germain. Người đối thoại bên kia gõ thêm ba dòng mới thế chỗ mấy dòng trước:

GERMAIN: *Thôi kệ! Cháu không cần nhận nhiệm vụ ở Périgord. Bác thì rất muốn gặp cháu. Cháu biết đấy, mùa xuân ở Dordogne tuyệt lắm!*

LOGICIELLE: *Đây cũng thế, trời tuyệt đẹp! Thế nhé, bb, bác Germain!*

GERMAIN: *Hẹn gặp lại sau, Logicielle!*

Cô tắt máy rồi ngồi suy nghĩ một lúc lâu trước màn hình đen ngòm. Tiếng ồn của chiếc xe tải

chạy qua đại lộ kéo cô quay về với thực tại. Cô đứng dậy định khép cửa sổ nhưng rồi lại từ bỏ ý định đó: ở đây cũng vậy, ở Épinay-sur-Seine, trời nóng. Cái nóng vẫn ngọt ngọt mặc dù đã khuya và mới chỉ đang là tháng Năm.

Chuông điện thoại reo. Bực mình, cô bật máy trả lời tự động. Cô chỉ biết duy nhất một người dám cả gan gọi điện sau mười một giờ đêm. Và cô không muốn nói chuyện với anh ta.

- Logicielle phải không? Max đây, đồng nghiệp yêu quý hơn tất cả của em đây! Ồ, anh biết là anh không làm em thức giấc, cách đây ba phút đường dây của em vẫn bận mà [2]! Em không muốn nghe máy à?... Tốt thôi, thực ra anh thích nghĩ em ra ngoài hơn... Anh đoán là em vừa buồn chuyện với ông bạn già Germain?

Logicielle nghiêng răng. Cô hoàn toàn không thích kiểu im lặng giả tạo mà Maxime dùng để ngắt câu. Và còn kiểu mỉa mai lộ liễu ở những từ cuối nữa chứ.

- Vậy, anh đoán là em đang đi dạo... Một mình. Trong đêm. Ở ngoại ô. Hừm, có thể đúng! Nhưng, em vừa trẻ vừa đẹp thì như thế là hơi bất cần đấy nhé Logicielle!

Cô nhún vai. Nửa đêm, trên những con phố ngoại ô, cô còn cảm thấy thoải mái hơn là ở quán rượu buổi trưa cùng gã đồng nghiệp. Hẳn đã quấy rối cô ba tháng nay.

- Anh ước ao được hộ tống em lúc này, Logicielle ạ. Nhưng anh cũng cảm thấy được an ủi khi nghĩ ngày mai là được nhìn thấy em rồi. Thôi, anh hôn em nhé!

- Tôi thì không, cô trả lời, vẫn không nhắc máy.

Maxime chỉ dám mạo hiểm hôn cô qua vật trung gian là cái điện thoại. Cô với tay tắt đèn; và chỉ cần một bước là có thể nằm duỗi dài trên giường. Đó là một trong những ưu điểm khi sống trong căn hộ một phòng: nó đơn giản hóa việc dọn dẹp và tiết kiệm cả vận động nữa.

Đột nhiên, cô giật mình, cảm giác đã thiu thiu ngủ được một lúc; cô bật dậy và cảm thấy một nỗi sợ mơ hồ.

Trong bóng tối, một con mắt nhìn cô trùng trùng. Cô bật đèn ngủ: con mắt mà cô nhìn thấy là phản chiếu của ngọn đèn đường vào màn hình dạng lồi của máy tính.

Cô đứng dậy, khép tấm rèm hai lớp lại, tắt đèn rồi đi nằm. Nhưng cô khó ngủ lại được. Cô cảm thấy có một con mắt đang rình rập mình trong bóng tối. Biết đâu thứ bùa ám gì đó sẽ lộ ra để khủng bố, tấn công, ám sát cô trong giấc ngủ.

2

Lên đến tầng hai của trụ sở cảnh sát Saint-Denis nơi cô làm việc, Logicielle được đón tiếp bằng một tràng lăm bầm đáng yêu của Delumeau; như thường lệ, cảnh sát trưởng chạy trốn khỏi phòng làm việc chật chội của mình để vừa rảo những bước dài trong hành lang vừa nghiền ngẫm tâm trạng bực bội bằng giọng kín đáo thận trọng.

Nhận ra Maxime, cô lại gần và, không hề nhìn anh ta, cô nói:

- Anh có thể nghe hộ tôi điện thoại trong sáng nay được không Max? Tôi muốn khóa số luôn cái báo cáo này trước buổi trưa mà không bị làm phiền.

Ở đây, mười lăm con người làm việc trong cùng một không gian ngăn cách với nhau bằng tấm vách ngăn cao đến vai. Người đến người đi không ngớt: cảnh sát, nhân viên, người khiếu nại... Thật khó tạo ra một chốn biệt lập trong cái nơi ồn ào triền miên không ngớt này.

Cô múa tay trên bàn phím máy tính mới gần năm phút thì tiếng chuông điện thoại vang lên. Cảm thấy khó chịu, cô không nhắc máy.

Một bàn tay nắm lấy vai cô, cầm ống nghe rồi chìa cho cô. Cô ngẩng đầu lên và nhận ra Maxime: anh ta nở một nụ cười miễn cưỡng.

- Ngán thật, nhưng ông bạn già Germain của em cứ nằng nặc đòi nói chuyện với em. Vì em không nhắc máy nên...

Cô ấn nút lưu văn bản rồi vừa đóng file vừa hỏi người đối thoại:

- Bác Germain à? Chuyện gì thế?

- Cái chết thứ ba trước máy vi tính, Logicielle. Lần này chính bác sĩ pháp y đã báo cho bác. Vẫn như trước: tim ngừng đập. Bác thấy hoàn toàn có lý khi nghi ngờ những cái chết này. Bác sẽ đến tận hiện trường ở Eymet. Tuy nhiên bác muốn báo trước với cháu. Bác đang xin lệnh công tác chính thức để cháu thu xếp đến hiện trường.

Logicielle ngó qua bức vách ngăn mờ và phát hiện ra cách đó mười mét Maxime cũng đang nghe điện thoại. Anh ta chỉ nghe mà không thấy trả lời. Cô hiểu ngay là anh chàng đang nghe lén cuộc nói chuyện của mình.

- Logicielle? Germain lo lắng. Cháu ở đó chứ, cháu vẫn đang nghe đấy chứ?

- Vâng! Nhưng đường truyền đang nghẽn. Cháu nghĩ chúng ta bị nghe lén. Cháu cực ghét nói chuyện điện thoại ba người.

Ngay lập tức, Maxime cúp máy và nhìn cô với ánh mắt kiểu như là "OK, em khôn hơn tôi rồi đấy, tôi thua." Cô đáp trả bằng một nụ cười khanh khách xã giao.

- Bác Germain? Sẽ vô ích khi chờ cấp trên thông qua. Hôm nay là thứ Sáu. Cháu sẽ nhảy tàu, đến tối là có mặt ở Bergerac thôi.

Đầu dây bên kia im ắng.

- Tốt nhất là bắt tàu TGV Paris-Bordeaux rồi xuống ở Libourne. Sẽ chỉ mất một giờ ô tô là đến nhà bác. Bác sẽ đón cháu ở ga.

Cô ghi lại giờ tàu. Trưa hôm đó tại nhà hàng, khi Maxime mời cô đi xem phim, cô ranh mãnh đáp lại:

- Ồ, rất hân hạnh Max ạ! Nhưng tối nay tôi đi thăm ông bạn già Germain ở Périgord rồi. Tối Chủ nhật mới về.

Anh chàng thờ dài khiến cô suýt mềm lòng. Max hai lăm tuổi và thực ra anh chàng tương đối hấp dẫn. Cao lớn, lực lưỡng, anh chàng thường cố tình gồng vai lên để làm nổi bật những nét tương đồng với Arnold Schwarzenegger. Anh chàng không biết diễn viên yêu thích của Logicielle lại là Johnny Depp.

Tẽn tò, Maxime lắp bắp:

- Anh tưởng là... ông ấy điều em đi công tác.

- À, anh cúp máy sớm quá! Bạn bè đi thăm nhau thôi!

Maxime có vẻ thất vọng. Anh chàng nhăn nhó như kẻ bại trận rồi chúi mũi xuống đĩa thẽ thọt hỏi:

- Logicielle à... sao lại là ông ấy mà không phải là anh?

- Tôi chẳng hiểu anh ám chỉ cái gì. Germain là đồng nghiệp cũ và bây giờ là một người bạn tuyệt vời, còn anh, anh là đồng nghiệp và là đồng chí tốt... chỉ là với tôi thì luôn hơi quá dính thối.

- Nhưng cuộc sống đâu chỉ có công việc, Logicielle! Làm sao mà em có thể chịu đựng được những buổi tối cô đơn giữa bốn bức tường!

- Tôi có một cái máy vi tính tốt. Cấu hình không mạnh lắm và dĩ nhiên là đã lỗi mốt. Nhưng tôi quen rồi. Nó là người bạn tốt của tôi đấy!

3

Khi Logicielle xuống tàu TGV ở Libourne, cô có cảm giác đang chui vào một cái lò sau gần ba giờ đồng hồ ngồi mát lạnh dưới hơi điều hòa.

Germain đón cô về bối rối.

- Bác những muốn gặp lại cháu trong một dịp khác cơ Logicielle ạ. Bộ này dễ thương đấy... Nhưng xem nào, cháu gầy đi hả?

- Có thể. Bác thì béo lên một chút đúng không?

- Đào ôi, món gan béo và mút hiếm khi xuất hiện trong chế độ ăn kiêng lắm.

Germain cười với người bạn đường và chỉ cho cô quang cảnh đồng quê trong đêm tối.

- Thật tiếc là cháu không được chiêm ngưỡng những quả đồi nhỏ của Saint-Émilion... Nơi này, ngã rẽ nào cũng có lâu đài.

- Vụ người chết trước màn hình mới đây là sao ạ?

- Giống như hai vụ trước. Điều khiến bác tò mò là tất cả xảy ra cách nhau chỉ khoảng vài tuần ở Dordogne hoặc các tỉnh lân cận.

- Khoan đã bác... tất cả các vụ ư? Chỉ có ba thôi mà!

- Năm. Sau khi xem xét nạn nhân thứ ba sáng nay, bác đã tiến hành một cuộc điều tra nho nhỏ. Bác phát hiện ra chỉ trong khoảng một tháng trở lại đây, có hai người nữa cũng chết trước máy vi tính: một người vào ngày 28 tháng Tư ở Miramont-de-Guyenne và người còn lại vào ngày mùng 4 tháng Năm ở Sainte-Foy-la-Grande. Ba cái chết tiếp sau đó ở Bergerac, Issigeac và Eymet. Bác chưa từng thấy một vụ kiểu này trên đất Pháp trước đây; tuy nhiên nếu nó có xảy ra, bác sẽ biết ngay thôi... Phải nói rằng rất có khả năng vụ việc sẽ còn tiếp tục ở vùng này!

Họ đi qua Dordogne đến một thị trấn nhỏ. Germain dừng xe trước một tòa nhà lớn vuông vắn với hai nhà phụ ở hai bên sườn. Dưới ánh trăng, tọa lạc giữa một hoa viên nhỏ, tòa nhà có dáng vẻ như một tòa lâu đài. Logicielle ngây ngất.

- Đây là nhà bác hả Germain? Nó rộng quá đi mất!

- Ờ, thế mà nó rẻ hơn căn hộ ba phòng kèm bếp của bác ở Paris đấy! Mà căn nhà này là một phần của tòa lâu đài của Catherine de Médicis bị phá hủy hồi trước Cách mạng. Hai căn nhà phụ kia được xây thêm từ giữa thế kỷ 18. Ngày mai, bác sẽ chỉ cho cháu xem một trong những ngôi đền đầu tiên của Pháp xây từ năm 1560 trên ngọn đồi bên cạnh... Ở vùng này, hòn đá dù nhỏ nhất cũng có lịch sử của riêng nó.

Logicielle mãi mê ngắm chiếc lò sưởi cổ ở phòng ăn và chiếc cầu thang cũ bằng gỗ sồi mà mỗi bậc lại phát ra một tiếng kêu cọt két khác nhau. Germain đưa cô đến phòng nghỉ dành cho khách, vừa cười vừa khẳng định:

- Nghĩ mà xem Logicielle, Henri IV bằng xương bằng thịt có thể đã từng nghỉ tại đây bốn thế kỷ trước! Bác không đùa đâu: đây là lâu đài của mẹ vợ đức vua mà. Cháu có muốn nhắm nháp cái gì đó không?

- Không, cảm ơn bác Germain. Cháu buồn ngủ lắm rồi. Ngày mai, cháu sẽ xem xét mọi chuyện sáng suốt hơn.

Tiếng chim hót khiến cô thức giấc trước bảy giờ. Cô xuống nhà dưới và thấy Germain đang ăn sáng bên hiên nhà, dưới bóng cây đoạ lớn. Vừa thấy cô, ông liền hỏi:

- Đã dậy rồi sao? Cháu có lý: vào giờ này, thời tiết còn chút mát mẻ và chúng ta sẽ làm việc tốt hơn... Bác uống cà phê, cháu cũng thế chứ?

Logicielle đồng ý rồi mở cặp tài liệu Germain đặt cạnh tách cà phê. Có ba hồ sơ trong đó, mỗi hồ sơ về một vụ. Vừa phết bơ vào bánh mì, cô vừa xem xét các bức ảnh, báo cáo và kết luận của bác sĩ pháp y sau khi khám nghiệm tử thi.

- Quả là rất phức tạp, cô thì thầm. Ba người đàn ông đều có sức khỏe tốt, và đều bị truy tìm một cách khó hiểu. Chỉ một trong số ba người là có cảnh báo về bệnh tim mạch.

- Bénigne. Ông ta vẫn được bác sĩ riêng theo dõi thường xuyên.

- Thế còn hai vụ bác chỉ mới biết ngày hôm qua?

- Chao ôi, mấy vụ đó cách đây hơn nửa tháng rồi. Điều tra về chúng sẽ cực khó: không có bức ảnh hiện trường nào và họ đã được phép chôn cất, tất nhiên cũng không có chuyện khám nghiệm tử thi. Tuy nhiên, bác đã có chút thông tin, Logicielle, xem này: năm nạn nhân này đều sử dụng cùng loại máy vi tính nhãn hiệu OMNIA 3!

- Phải. Một cái máy tốt.

- Ý cháu là sao?

- Mẫu đó rất mới và cấu hình mạnh, bộ nhớ RAM của nó là 128 Gb, có thể nhận lệnh điều khiển bằng giọng nói và ánh mắt.

- Bác thấy nó khó hiểu như tiếng dân tộc ấy.

- OMNIA[3] nghĩa là máy tính có bộ nhớ dạng nơ ron và trí thông minh nhân tạo. Kiểu mạch truyền thống được thay thế bằng hệ thống nơ ron. Con số 3 có nghĩa nó là thế hệ thứ ba. Máy tính loại này nghe lệnh bằng giọng nói và ánh mắt.

- Ý cháu là bằng tay và mắt hả?

- Không. Ta có thể đưa ra yêu cầu bằng giọng nói. Hoặc thiết lập một số chức năng yêu thích bằng cách chỉnh sửa thanh công cụ bằng ánh mắt.

- Nhưng... tại sao lại cần thứ công nghệ tối tân đó?

- Để tiết kiệm thời gian, bác Germain. Để tránh phải dùng bàn phím và chuột. Theo trí nhớ của cháu thì OMNIA 3 chính thức lưu hành từ cuối năm ngoái.

- Cháu có một cái hả?

Logicielle lắc đầu đầy tiếc rẻ.

- Bác đùa hả! Cái của đó đắt ngang ngửa một cái ô tô mới toanh đấy. Bác nói xem, cô vừa chỉ

một tờ giấy vừa nói thêm, bác đã đọc tất cả các báo cáo khám nghiệm tử thi chứ? Cả ba nạn nhân đều dùng amphetamin.

- Bác biết. Bác đã lưu ý với bác sĩ pháp y nhưng ông ta không ngạc nhiên: những người cần tập trung trong khoảng thời gian dài thường dùng nó như một loại chất kích thích.

- Nhưng, cả nạn nhân bị bệnh tim mạch cũng dùng! Amphetamin được khuyến cáo không sử dụng cho những người yếu tim.

- Đúng thế, Germain nói.

Lần thứ ba ông rót cà phê vào đầy cốc rồi chỉ vào nửa livrơ bơ và ba hũ mút trên bàn:

- Cháu nhìn xem, bác sĩ cũng khuyến cáo bác không dùng cà phê, chất béo và đường. Nhưng dào ôi, không nghe lời bác sĩ cũng đâu có sao! Chẳng cần phải lén lút làm điều ông ta không cho phép mình. Bác ngờ là những người sử dụng cái... ờ... OMNIA 3 chỉ hy vọng là họ có thể làm việc hiệu quả hơn trong một khoảng thời gian nào đó. Nếu những liều thuốc giúp tăng cường sự tập trung hay khả năng chú ý đó lại gây ra những cái chết thì nghĩa địa đã đầy ắp từ lâu rồi!

Dù bóng của cây đoan rất mát, cái nóng vẫn càng lúc càng ngọt ngào hơn.

- Cháu có muốn đến nhà một trong năm nạn nhân không? Germain đề nghị.

- Đi chứ, cháu đến đây là vì thế mà, bác Germain. Phải thú thật với bác là cháu chưa từng được lại gần một cái OMNIA 3 nào!

Germain gọi một vài cuộc điện thoại. Sau đó, họ đến Eymet nơi xảy ra cái chết khả nghi mới nhất. Họ nhanh chóng đi vào một thành phố nhỏ có những ngôi nhà cổ kính và những con phố chật chội. Germain chỉ cho Logicielle một bức tường cổ cao mười mét với tháp canh to lớn sừng sững phía trên.

- Eymet là một thành cổ, ông giải thích. Có nghĩa là, theo thuật ngữ của vùng Tây Nam, thành phố pháo đài với những con phố luôn giao nhau ở góc bên phải.

Germain đỗ xe ở bãi đậu có mái vòm cuốn; họ đi qua cổng lâu đài rồi leo lên những bậc thang đá. Khi một bà lão ra mở cửa, Germain giới thiệu:

- Tôi là thanh tra cảnh sát đã đến thăm hôm trước và vừa gọi điện cho bà. Đây là cô thực... đồng nghiệp của tôi, đến từ phòng cảnh sát khoa học ở Paris. Xin lỗi tôi lại quấy rầy bà lần nữa.

Bà già phác một cử chỉ mời mời và để họ vào trong nhà mà không nói một lời.

- Bà Bron là mẹ của nạn nhân, Germain thì thầm với Logicielle trong khi chủ nhà dẫn họ qua một hành lang tối.

Bà đưa họ vào một phòng làm việc trống lếch. Ánh sáng yếu ớt chiếu qua khuôn cửa sổ đổ, căn phòng lại còn tối thêm do nhiều đồ đạc bằng gỗ sồi. Bà lại gần chiếc kệ mang phong cách Phục hưng, bật chiếc đèn Trung Quốc kiểu bầu phệ. Chỉ một chiếc ghế cho Logicielle, bà lẩm bẩm:

- Như tôi đã nói với ông thanh tra, tôi tìm thấy Antoine ở đây, sáng hôm qua, gục lên bàn phím chiếc máy tính của nó. Công việc của nó rất bận rộn. À, nó không bao giờ dè sẻn thời gian...

- Ông ấy làm gì thế, thưa bà?

- Đại lý rượu vang cô ạ. Antoine thường làm việc vào ban đêm ở phòng này. Vì nóng.

- Cái chết được chẩn đoán vào khoảng ba giờ sáng, Germain khẳng định. Đêm thứ Năm rạng sáng thứ Sáu.

- Người ta sẽ chôn Antoine của tôi vào ngày kia, bà cụ vừa thốn thức vừa quay ra hành lang để che giấu nỗi buồn đau của mình.

Logicielle đến gần cỗ máy trông có vẻ như hơi giản dị so với đồ đạc trong phòng. OMNIA 3 bao gồm một màn hình phẳng plasma và một bàn phím kiểu truyền thống. Cô ngồi lên ghế và nhìn thấy ở ngang tầm đầu gối cô là thân máy cũng giống như phần lớn những cây máy tính khác, hết chiếc va li đơn giản bằng kim loại. Mặt trước, gồm nhiều ngăn nhỏ, có nhiều đèn sáng nhấp nháy.

- Bác không tắt nó đi à? Logicielle hỏi.

- Chao ôi, bọn bác chẳng đụng vào thứ gì.

- Bác tắt giúp cháu bóng đèn được không bác Germain? Ánh đèn hắt lên màn hình làm cháu chẳng nhìn thấy gì.

Ngay khi căn phòng chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng, họ thấy trên màn hình đen ngòm

những dải màu nhảy múa tạo thành một khối hình học không gian. Germain choáng váng lùi lại.

- Đây là chế độ nghỉ màn hình, Logicielle nói rồi chạm tay vào bàn phím.

Cô đột ngột dừng lại.

- Cháu nghĩ là vẫn còn nguy hiểm à?

Cô lắc đầu phủ nhận. Mặc dù trông cái máy có vẻ oai vệ, cô cũng không thể tin được là Thần chết có thể chui ra khỏi màn hình. Ngay cả khi máy tính có thể đã chọn sẵn cô làm mục tiêu.

Cô kiểm chế nhịp tim đang đập liên hồi của mình lại rồi lướt nhẹ tay lên bàn phím.

Ngay lập tức, màn hình sáng rực, hiển thị một loạt cửa sổ đặc những chữ và con số. Một giọng nữ âm áp, gần giống giọng các cô tiếp viên hàng không lên tiếng:

- *Xin chào Antoine.*

- Kỳ diệu thật! Germain yếu ớt thốt lên, giọng lạc hẳn đi.

- Không, hợp lý thôi, cô trả lời rồi chỉ phía dưới màn hình, hai chiếc micro nhỏ cùng mắt thần của một chiếc camera.

- Cái camera hỏng rồi, Germain nói. Cái máy nhằm cháu với Antoine!

- Nếu mà nó gọi cháu là Logicielle chắc cháu sẽ bấn loạn lắm đây! Không đâu bác Germain: cái OMNIA 3 này được lập trình riêng cho Antoine Bron, vậy thôi!

- *Anh muốn làm gì ngày hôm nay?* chiếc máy hỏi bằng giọng mượt như nhung.

- Này Logicielle, đừng có chạm vào bàn phím! Biết đâu...?

- Bác đừng sợ, Germain, cháu đang cố tìm cách hủy chế độ nhận diện giọng nói: Cháu quen sử dụng chuột và cháu không muốn cái OMNIA 3 này hiểu nhầm lệnh của cháu.

Logicielle không muốn thú nhận với Germain là giọng của cái máy tính làm cô cực kỳ khó chịu. Còn độc thân, Antoine đã lập trình chiếc máy tính bằng cách chọn những ngữ điệu và âm sắc đặc biệt; lựa chọn này cho ta biết về nạn nhân nhiều hơn cả danh mục sách trên giá của ông ta. Cô đặt ngón tay trở vào giữa bàn phím.

- Nó không có chuột đâu! Germain nói.

- Không, nó là chuột cảm ứng. Nó được điều khiển bằng ngón tay trở, bác nhìn này...

Con trở chuột dừng lại ở một thư mục.

Ngay lập tức, màn hình hiển thị:

Saint-Émilion. Khách hàng/Tỉnh Lot-et-Garonne.

Địa chỉ, số, đơn đặt hàng tách biệt nhau. Logicielle quay lại trình duyệt tìm kiếm rồi kiểm tra một cách kỹ lưỡng.

- Đây? Germain sốt ruột nghiêng người ngó qua vai cô. Cháu tìm thấy vận may của cháu chưa?

- Chưa. Ở đây chỉ có các file kế toán thông thường.

Cô cúi người xem xét phần dây máy đang chêm chệch dưới chân, vừa khít trong chiếc bàn; cô xuýt xoa ngưỡng mộ.

- Cái gì thế? Germain hỏi.

- Bác nhìn thấy cái ngăn này không? Nó là ổ đọc HDX đấy.

- Ý cháu là ổ đọc DVD hả?

- Không ạ. Khủng hơn thế nhiều.

Cô thao tác lệnh và phần ngăn nhỏ mở ra để lộ một chiếc đĩa mạ vàng, cô cẩn thận lấy ra.

- Ổ HDX, cô giải thích, dành để đọc DVD cũng như ổ compact dùng để đọc đĩa than thông thường vậy. Đây là một thế hệ sản phẩm hoàn toàn mới, nó có thể chứa hàng ngàn Gb thông tin. Và nó có thể ghi đi ghi lại được.

- Lời giải thích của cháu sẽ thú vị hơn nếu bác hiểu được.

- Đơn giản thôi ạ: một chiếc đĩa HDX có dung lượng bộ nhớ lên tới hàng ngàn Gb dữ liệu, nghĩa là gấp một trăm lần một chiếc DVD truyền thống. Mình có thể xóa dữ liệu rồi ghi lại như mình vẫn làm với băng cát xet thông thường.

- Cái đĩa này chứa gì vậy?

- Cháu đang tìm hiểu đây.

Logicielle hoàn toàn lúng túng trước loại công nghệ mới này. Bình thường, cô vốn bất khả chiến bại trong lĩnh vực tin học, tuy nhiên cô vẫn chưa thể quen ngay với thứ máy móc xa hoa tối tân này. Cô chẳng khác nào một viên phi công của thế hệ máy bay đầu tiên buộc phải điều khiển một chiếc máy bay siêu thanh.

Sau một thời gian mò mẫm, cô cũng khám phá ra quy trình. Màn hình hoàn toàn trống trơn.

- Nó trống trơn.

- Trống trơn?

- Đây có thể là một chiếc HDX còn mới nguyên. Hoặc có thể là người sử dụng đã xóa thông tin cũ để ghi tiếp thông tin mới. Nhưng anh ta chưa kịp làm điều đó.

Logicielle đứng dậy, mở ngăn kéo bàn làm việc rồi lục lọi trong thư viện.

- Cháu tìm gì đấy? Germain hỏi.

- Cháu cũng không rõ lắm. Có thể là một chiếc HDX khác. Nhưng Antoine Bron có vẻ chỉ sở hữu một cái duy nhất. Hừm... Cái này có vẻ hữu dụng đây.

- Cái gì thế?

- Sách hướng dẫn sử dụng OMNIA 3. Cháu sẽ lấy nó...

Khi được hỏi, bà mẹ đồng ý rồi nói thêm:

- À, nếu cô có thể dọn cái máy đáng nguyên rửa này luôn cho tôi thì tốt quá! Hãng sản xuất đã được báo về chuyện xảy ra với con trai tôi. Thứ Hai này nó sẽ được mang về nhà máy. Có vẻ như tôi sẽ được hoàn lại tiền. Hoàn tiền... cô có nghĩ bây giờ tôi cần mấy thứ đó không! Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào thằng Antoine lại đi mua cái máy quái quỷ này chứ?

- Một vấn đề nữa là, thưa bà, Logicielle hỏi. Con trai bà có dùng một số loại thuốc đúng không? Bà có thể cho tôi xem được không?

Người mẹ dẫn họ vào phòng tắm, ở đó họ tìm thấy một lọ Taminox đã bóc giữa rất nhiều loại thuốc khác nhau trong tủ thuốc. Logicielle lấy lọ thuốc, không quên ghi lại địa chỉ liên lạc của ông bác sĩ gia đình.

Vừa ra đến tỉnh lộ Bergerac, Logicielle lẩm bẩm:

- Phải có một bí mật...

- Quả là thế! Một cái máy tính đột nhiên liền linh tự quyết định trở thành sát nhân vào ba giờ sáng, nghe có vẻ hơi quá! Cháu nói nó có bộ nhớ dạng nơ ron thần kinh phải không? Trí thông minh nhân tạo à? Nó hẳn cũng phải có tính cách nào đấy chứ nhỉ? Có thể là người sử dụng đã làm nó, hừm... phật lòng chẳng?

Logicielle nhún vai.

- Không, bác Germain, điều đó là không thể! Máy cái máy tính kiểu thế chỉ có trong tiểu thuyết hoặc là phim khoa học viễn tưởng thôi.

- Nhưng bác vẫn thấy cánh kỹ sư tin học hay phàn nàn về mấy con virus phá hoại dữ liệu trong máy đây thôi. Liệu bọn virus này...? Sao cháu cười?

- Vì câu hỏi của bác quá đỗi ngây thơ, bác Germain ạ. Virus tin học không phải là virus sinh học!

Ngay lúc đó, có một đoạn nhạc phát ra từ bảng điều khiển, rồi một giọng thông báo:

- Nhiên liệu: đã gần hết!

Logicielle phá lên cười.

- Bác Germain này, sao bác lại ngạc nhiên khi một cái máy vi tính có thể nói chuyện nhỉ? Cái ô tô của bác cũng có khả năng nói chuyện đó thôi! Nếu nó hỏng, hay động cơ của nó trục trặc, bác có nghĩ là nó bị nhiễm virus không đấy?

- Thực thế, mấy cái việc kiểu như thế chắc chắn sẽ tác động lên hệ thần kinh của bác! Germain lẩm nhẩm! Ờ, nhìn kia! ông vừa nói thêm vừa chỉ vào một tòa lâu đài nằm trên sườn đồi. Đó là Monbazillac. Bác sẽ chở cháu đến đó, cháu phải thăm tòa lâu đài này.

Vì đã quá trưa, họ dùng bữa ngay tại nhà hàng trong lâu đài; và Germain cố nài thêm để cô cựu thực tập sinh có thể thưởng thức được hết đặc sản của vùng Périgord. Trong khi thưởng thức chai rượu Monbazillac 1999 mát vừa đủ độ, Germain lo lắng hỏi:

- Cháu có vẻ ưu tư, Logicielle?

- Vâng. Cháu đang không hiểu tại sao một thương nhân rượu vang lại phải sắm cho mình cái máy tính cao cấp thế.

- Bác nghĩ đó là một tay đam mê công nghệ! Đây này, bác có một ông bạn đã dốc toàn bộ tiền tiết kiệm để mua những chiếc xe Jaguar đã qua sử dụng. Xe Jaguar ấy! Cháu có tin nổi không?

- Bác Germain này, thứ nhất, Antoine không phải tên cuồng công nghệ vì cái OMNIA 3 này là máy tính đầu tiên của ông ta. Nữa là, qua năm tháng sử dụng mà ông ta chỉ lưu trữ rất ít thông tin trong máy. Cuối cùng, ông ta không cần phải dùng đến một cái máy ưu việt như thế: ghi chép các tính toán, ông ta chỉ cần một chiếc quyển sổ tay điện tử đơn giản thế này là đủ cho

ông ta rồi!

Cô lấy từ trong túi ra một vật bằng nhựa đen, chỉ nhỉnh hơn chiếc máy tính cầm tay thông thường một chút. Germain ngò ngợ:

- Đừng có nói là, Logicielle, cháu...?

- Tất nhiên. Đây là nhật ký của Antoine. Ờ, bác yên tâm đi, cháu sẽ trả lại mẹ của ông ta, cháu chỉ muốn xem qua chút thôi, họ sẽ không biết đâu.

Nhà hàng mang ra cho họ món kem nướng, Logicielle thích cả phần mềm mại và giòn tan, cả phần tươi mát của kem lẫn vị nướng cháy bùi. Khi Germain giải thích cho cô đây là món ăn địa phương có từ thời Trung cổ, cô nghĩ rằng vùng đất này bảo tồn thành công đến cả văn hóa ẩm thực. Và cô tự hỏi liệu những phương tiện lưu trữ ngày nay có thể lưu trữ với độ trung thành được như thế này không.

- Giờ đi thăm lâu đài thôi. Nay, Logicielle, cháu đang mơ đấy à? Cháu nghĩ cái gì thế?

- Cháu nghĩ là trước khi chúng ta đi, bác nên nghe lời cái ô tô đi, bác Germain... đổ đầy xăng đi nào!

Sau khi đi thăm lâu đài Monbazillac, họ đến Issigeac nơi một tay Dominique Lavigne nào đó đã chết vào ngày 15 tháng Năm trước máy vi tính của mình. Vợ ông ta thú nhận đã tắt chiếc OMNIA 3. Thấy Logicielle thở dài đầy thất vọng, bà ta phân trần:

- Thế tôi phải làm gì bây giờ! Tôi chẳng biết gì về máy móc công nghệ và...

- Cái đó không quá quan trọng đâu thưa bà! Chúng tôi có thể vào phòng làm việc của chồng bà một chút được không?

Logicielle khởi động lại máy: người sử dụng máy này đã không dùng hệ thống điều khiển bằng giọng nói: chiếc OMNIA 3 này hoàn toàn nín thinh. Logicielle điều khiển máy bằng bàn phím và con chuột.

- Cháu tìm cái gì thế?

- Ứng dụng cuối cùng được dùng trên máy. Cháu muốn biết trước khi chết, ông Lavigne có chơi, viết lách hay tính toán gì không.

- Nhưng máy tính bị tắt rồi thì còn thấy được cái gì nữa?

- Không đâu, bác Germain ạ, Logicielle chỉ lên màn hình. Bác nhìn này: ứng dụng cuối cùng là phần mềm TTCT, Internet, Dico + và Word 9.

- Nghĩa là sao?

- Ngày 14 tháng Năm lúc 18h17, ông Lavigne dùng Word 9 để soạn thảo một bức thư. Lúc 19h08 ông ta dùng từ điển được cài sẵn Dico + để soát lỗi chính tả. Lúc 22h34 ông ta kết nối Internet. Cuối cùng, ngày 15 tháng Năm lúc 16h08 ông ta sử dụng phần mềm tên là TTCT.

Logicielle mở bức thư cuối cùng nạn nhân viết. Bức thư hoàn toàn vô hại với nội dung liên quan đến một vụ mua bán phòng ăn của Henri II - ông Lavigne là nhà buôn đồ cổ. Việc truy cập Internet không còn dấu vết nào có thể tra cứu. Không thể biết người sử dụng đã liên lạc với những ai; Logicielle chỉ biết thời gian truy cập là mười bảy phút.

- Còn TTCT? Germain hỏi. Nó là cái gì?

- Đó là ứng dụng cuối cùng ông ấy sử dụng. Ngoài việc đó ra, cháu không biết gì hơn.

Đó có thể là một phần mềm từ điển bách khoa, trò chơi điện tử, một phần mềm âm nhạc hoặc là karaoke.

Logicielle di chuột trên tấm thảm, nhấp chuột ba lần rồi thông báo:

- Đó là chương trình trên một chiếc HDX. Nói cách khác, nhiều khả năng là ông Lavigne đã chết vào ngày 15 tháng Năm lúc 16h08 trong khi sử dụng TTCT.

Cô mở ổ đĩa, lấy chiếc đĩa trong ổ ra và thông báo:

- Vấn đề là cái đĩa này trắng tinh, giống như đĩa của Antoine Bron.

- Cháu có chắc không, Logicielle, cái đĩa đó đã từng được ghi thông tin? Cháu làm gì đấy?

- Cháu đang cố gắng nhận dạng nội dung cũ của chiếc HDX này. Nhưng chỉ có thể biết được dung lượng thông tin cũ là: 83 Gb. Chiếc đĩa này đã chứa đến 83 tỷ byte bộ nhớ, vì một lý do nào đó không rõ, giờ đã trắng tinh. Việc này cứ như thể là cháu tìm thấy một quyển tiểu thuyết chỉ còn tiêu đề... các trang ruột thì trắng xóa.

Logicielle hỏi bà Lavigne xem ông chồng có sử dụng Taminox không.

- Có! bà ta thú nhận, không giấu nổi ngạc nhiên. Tuy nhiên bác sĩ đã phải ngần ngại rất lâu rồi mới kê thuốc đó cho ông ấy. Sao cô biết...?

- Khám nghiệm tử thi chồng bà cho thấy ông ấy đã sử dụng amphetamin, Germain trả lời. Bà có biết tại sao ông ấy phải dùng đến loại thuốc kích thích đó không?

- Không. Tôi hoàn toàn chẳng hiểu ra làm sao khi biết ông ấy đã yêu cầu bác sĩ loại thuốc đó.

Họ kết thúc cuộc điều tra tại Bergerac. Ở đó, bà Sauzon, một phụ nữ có đầu óc, đã giữ họ lại rất lâu vì tin rằng chính chiếc OMNIA 3 là thủ phạm giết hại chồng bà một cách tàn nhẫn vì ông này từ trước tới giờ chưa có bất kỳ dấu hiệu bất ổn nào về sức khỏe.

- Xin bà thứ lỗi, Logicielle nhấn mạnh, chẳng nhẽ chồng bà không dùng bất kỳ loại thuốc nào à? Thuốc an thần? Thuốc kích thích?

- Không gì cả cô ạ. Cho tới khi chồng tôi mua cái thứ máy này, ông ấy hoàn toàn khỏe mạnh. Chính cái máy ấy đã giết ông nhà tôi, tôi tin chắc đấy. Tại sao ông ấy không mua một cái máy bình thường như cái của tôi?

- Bà cũng dùng máy vi tính, thưa bà?

- Vâng, tôi làm kế toán tại nhà. Tôi tự hỏi không hiểu làm sao đột nhiên ông ấy nảy ra ý định công cuồng đi mua cái đồ của nợ ấy.

Logicielle mất đến mười lăm phút để tra cứu dữ liệu trên chiếc OMNIA 3 đó.

- Vấn đề gì không? Germain hỏi.

- Có. Vấn đề đây: bác nhìn đi.

Màn hình hiển thị đầy ngoan cổ: MẬT KHẨU?

- Ông Sauzon đã bảo vệ quyền truy nhập bằng cách đặt mật khẩu. Rõ là cháu sẽ không biết được tiếng của cái máy này như thế nào rồi! Và càng không biết được nó có những gì.

- Cố gắng giải mật khẩu đi vậy!

- Khó lắm. Có hàng tỷ khả năng. Cần phải có kỹ thuật viên mở phần cứng của cái đồ quý này và phân tích nó một cách cẩn thận... Cháu tin là việc đó cũng vô ích thôi.

Logicielle lấy chiếc đĩa màu vàng từ ổ đọc HDX cho vào túi cùng với nhật ký điện tử của Antoine Bron. Cô dám cá cả tháng lương của mình là cái đĩa đó cũng trống đến 83 tỷ byte dữ liệu.

Khi họ rời nhà bà Sauzon, cả vùng Dordogne đã tối mịt. Germain chỉ cho Logicielle những cụm mây hồng tản mạn ở cuối trời phía Tây.

- Nhìn kìa Logicielle, vậy là ngày mai sẽ có chút mưa đây! Trong lúc chờ có mưa, bác sẽ mời cháu đi ăn tối ở một quán ăn trang trại nhé.

Khi họ xong bữa tối thì đã quá nửa đêm. Trên đường quay về, những tia chớp sáng rực cả bầu trời của một ngày nóng bức.

Logicielle giật mình tỉnh giấc trong đêm. Giấc mơ đầy bạo lực kinh hoàng làm cô sững sờ đến nghẹt thở, cô ngồi thừ ra trên giường chờ cho nhịp tim chậm lại. Bên ngoài, gió quất thành từng đợt cuồng phong và sấm rền vang cả vùng quê. Cô thức ngồi đợi mưa rất lâu. Nhưng vì mệt rũ nên cô đã thiếp đi ngay trước bình minh.

Cơn dông không đến và cũng chẳng có một giọt mưa nào.

6

Họ ăn sáng dưới bóng cây đoan.

Germain đề nghị đưa Logicielle đến Miramont và Sainte-Foy-la-Grande, nơi xuất hiện hai nạn nhân đầu tiên.

- Buồn một nỗi là, ông thú nhận với cô, những chiếc máy tính của nạn nhân đã bị nhà sản xuất thu hồi.

- Khảo sát nữa cũng chẳng giúp gì thêm đâu bác Germain à! Tốt hơn hết là chúng ta bắt đầu từ đây.

Họ tránh nóng trong căn phòng ăn mát mẻ. Logicielle xem xong bộ hồ sơ mà Germain đã thu thập. Tuy nhiên, trông cô có vẻ chưa thỏa mãn lắm với những nhận định của ông. Cô giải thích:

- Ngày mai, cháu sẽ lưu toàn bộ dữ liệu vào ổ cứng. Một vài từ khóa có thể giúp chúng ta tìm ra dấu vết nào đó.

- Từ khóa hả? Germain nhún vai. Về phần bác, bác chỉ nhìn thấy duy nhất một từ khóa và nó lộ ngay trước mắt đây: OMNIA 3! Cả năm nạn nhân đều sử dụng thiết bị này. Không nghi ngờ gì nữa: nó nguy hiểm. Tại sao? Bác không biết. Và một cuộc điều tra hình sự đơn thuần sẽ không cho chúng ta biết được điều gì cả. Ý bác là, cái máy này bị lỗi sản xuất đáng sợ. Cháu có vẻ không được đồng ý cho lắm?

Cô ngại phải tranh cãi với Germain. Rốt cuộc, cô tuyên bố:

- Không! Nhất định là không, cháu không tin OMNIA 3 có khả năng giết hại người sử dụng. Có thể so sánh máy tính giống như... máy quay đĩa. Cái máy quay đĩa không khiến chúng ta bận tâm mà chính là nội dung của chiếc đĩa. Nói cách khác là phần mềm mà những nạn nhân kia đã sử dụng.

- Tuy nhiên, tất cả những vụ trên đều có liên quan đến chiếc máy đó.

- Hiện nay, thậm chí có hàng nghìn người đang sử dụng chiếc máy này ấy chứ! Vậy thử hỏi xem tại sao họ không rụng như ruồi hết đi. Cháu chắc chắn có một cách nguy hiểm nào đó để điều khiển nó.

- Điều khiển những chiếc máy đó hả? Ý cháu là gì?

- Những chiếc OMNIA 3 này cũng giống như những chiếc xế hộp đời mới, sang trọng và mạnh mẽ. Như xe Jaguar ấy! Tự bản thân những chiếc ô tô đó hoàn toàn vô hại. Nhưng đôi khi, sự uyển chuyển và tốc độ của nó khiến người lái xe phạm những sai lầm chết người!

- Thong thả nhé. So sánh của cháu khập khiễng rồi, Logicielle: ai mà chả biết những mặt nguy hiểm của ô tô, xe máy, máy xén cỏ. Nhưng bác chưa từng nghe nói rằng ai đó có thể gặp nguy vì lỗi của máy thu thanh hay máy trả lời điện thoại tự động cả.

- Cháu thì có đấy. Năm 1938, Orson Welles đã gây ra hoảng loạn và hàng loạt vụ tự sát khi thông báo trên sóng truyền thanh là người sao Hỏa sẽ đổ bộ xuống trái đất. Những người nhạy cảm và có bệnh tim mạch thường không chịu nổi khi nghe tin dữ. Cái làm cháu quan tâm, bác Germain ạ, không phải là thương hiệu sản xuất của những cái máy này, mà là phần mềm và cá

tính của những người sử dụng...

Cô trải lên mặt bàn tờ giấy to trên đó vẽ một bảng biểu:

Nạn nhân	Ngày chết	Địa điểm	Máy tính	HDX	Thuốc kích thích
?	28/4	Miramont	OMNIA 3	?	?
?	4/5	Ste-Foy	OMNIA 3	?	?
Ô. Sauzon	9/5	Bergerac	OMNIA 3	Có	Có
Ô. Lavigne	15/5	Issigeac	OMNIA 3	Có	Có
Ô. Bron	24/5	Eymet	OMNIA 3	Có	Có

- Bác hiểu ý cháu muốn gì, Germain nói. Cháu có thể thêm những chỗ còn trống ngay đây: Julien Carrier ở Miramont và Edmond Maruani ở Sainte-Foy-la-Grande. Ngày mai, sáng thứ Hai, bác sẽ tiến hành điều tra xem những nạn nhân đó có sử dụng thuốc kích thích và máy của họ có ổ đọc HDX không.

- Bác thấy không, bác Germain? Đang có rất nhiều từ khóa trước mắt chúng ta phải không?

- Quả vậy: nạn nhân đều là đàn ông. Và tất cả đều cùng độ tuổi.

- Điều bác vừa nói không được thể hiện trên bảng của cháu. Những nạn nhân này đều là nam cho thấy: trong số đó, có những người say mê tin học.

- Ồ, cũng có nhiều phụ nữ sử dụng máy tính ở phòng làm việc mà.

- Đúng. Nhưng rất ít phụ nữ thức trắng đêm làm việc trên máy ở nhà.

- Thế còn độ tuổi thì sao, Logicielle? Nạn nhân đều trạc ngũ tuần! Ngạc nhiên chưa? Đừng bảo với bác là tám mươi phần trăm những kẻ nghiện công nghệ đều dưới ba mươi tuổi đấy nhé?

- Đúng thế đấy. Tuy nhiên, ai trong số họ dám mua cái máy đến mười nghìn euro?

Logicielle chợt nhận ra suy luận này của mình hơi thiếu thuyết phục: Maxime đã mua một chiếc mô tô đắt lòi mắt bằng thẻ tín dụng.

- Bác Germain, cô gọi ông trong khi trải tấm bản đồ đường bộ lên mặt bàn, bác có thấy là tất cả những nạn nhân này đều sống chỉ cách nhau 20 ki lô mét không?

- Tất nhiên! Chính vì thế bác mới yêu cầu cháu đến đây! Theo như bác biết, chưa từng có vụ tai nạn trước màn hình máy tính nào khác xảy ra ở Pháp cũng như ở nước ngoài... tại sao?

- Có thể do ở đây trời nóng quá chãng, Logicielle vừa cười vừa trả lời. Hoặc là hậu quả của việc ăn quá nhiều gan ngỗng béo! Thôi không đùa nữa. Theo cháu, một trong những chìa khóa giải mã bí mật này chính là điều kiện... địa lý.

Cô dùng bút chì nối những thành phố trong nghi án thành một vòng tròn nguyệt ngoặc.

- Năm nạn nhân này đều ở vùng Tây Nam Périgord, khu vực giáp ranh với vùng Gironde và vùng Lot-et-Garonne! Nhìn này, bác Germain: làng của bác ở ngay chính giữa vòng tròn... Nếu cháu có quyền điều tra, bác sẽ là nghi phạm đầu tiên của cháu đó!

- Cháu không biết đó là sự thật hả, ông thanh tra cầu nhàu trong lúc dọn bàn. Ngày mai, bác sẽ

xem xét dữ liệu mà cháu đã lấy làm căn cứ.

Tối muộn ngày Chủ nhật mới quay trở về Paris, Logicielle lại thức rất khuya làm việc với máy vi tính. Cô cho vào máy toàn bộ dữ liệu thu thập được. Không có bất cứ giải pháp nào xuất hiện. Phần mềm của cô gạch dưới những dữ kiện còn thiếu về nạn nhân.

- Đồng ý! cô làm bầm với cái màn hình. Tao sẽ lấy những dữ liệu cụ thể từ bác Germain. Mà muốn thế hả?

Chiếc máy vi tính cũ lặng im, nó không có chức năng điều khiển bằng giọng nói. Liệu cô có thích một cuộc đối thoại to tiếng được lập trình sẵn không nhỉ? Cô không chắc: tiếng người thu sẵn để trả lời cho những câu hỏi của cô không thể biến cái máy thành người đối thoại thực thụ được.

Ngày mai, nếu cô có tránh được Maxime suốt buổi sáng, thì cô vẫn sẽ phải đối phó với những câu hỏi của anh ta trong bữa trưa. Nhà cô quá xa để về ăn cơm trưa; và cô không ghét gã đồng nghiệp đó đến độ từ chối thẳng thừng việc đối đầu với hắn hằng ngày.

- Cuối tuần vui vẻ chứ? anh ta hỏi bằng giọng dửng dưng. Ông bạn già Germain ổn chứ?

Một giờ sau, Maxime đã tường tận cả những chi tiết nhỏ nhất của vụ án. Anh ta còn có phần tỏ ra hứng thú hơn cả Logicielle trong việc tìm lời giải cho bí mật về OMNIA 3.

- Em tính giải quyết vụ này thế nào?

- Tôi chẳng tính giải quyết gì hết! cô trả lời, giọng bực bội. Tôi đã đủ nhiều việc ở đây rồi; chẳng có lý do gì phải tiêu tốn ngày Chủ nhật để bới ra điều tra cho vui cả đâu!

Tuy nhiên, chiều hôm sau, ngay khi vừa hoàn thành xong một bản báo cáo dài dằng dặc thì cô nghe có tiếng khịt mũi ngay phía trên chỗ mình ngồi. Ngẩng đầu lên, cô nhận thấy khuôn mặt không mấy dễ chịu của cảnh sát trưởng Delumeau.

Do trời quá nóng, chiếc áo sơ mi trắng xắn lên tận khuỷu tay ông đang mặc trông chẳng khác tấm ga trải giường vừa được lôi ra từ máy vắt quần áo là bao; cấp trên của cô cầm trên tay một bản fax vừa nhận.

- Vụ này là thế nào hả Logicielle? Tỉnh trưởng vừa cho tôi hay là cô tạm thời được biệt phái đến Dordogne để nhận nhiệm vụ quan trọng phải không?

Logicielle tóm tắt sự việc cho ông; Delumeau ngắt lời cô:

- Nghe này. Tôi không yêu cầu cô giải thích vụ này, mà tôi muốn nghe cô nói xem làm thế nào cô có thể vừa hoàn thành đồng hồ sơ của mình ở đây vừa điều tra cái vụ mới này ở đầu kia của nước Pháp. Rồi đến khi có nhiều thông tin hơn, cô còn luôn luôn hoàn thành được nhiệm vụ nữa không, hả?

- Cảnh sát trưởng, ông nghe tôi đã...

Ông ta không muốn nghe thêm gì nữa. Ông ta bỏ đi đầy tức giận sau khi đã ném tờ fax vào thùng rác.

Tối hôm đó, Logicielle lên mạng tìm cách liên lạc với Germain. Câu trả lời hiện ra ngay lập tức:

người đối thoại không kết nối mạng.

Cô thở dài. Rõ ràng là ông thanh tra khó làm quen với hệ thống mạng và việc ông chấp thuận mua một cái máy vi tính đã là cả một điều kỳ diệu rồi. Trong khi cô soạn một tin nhắn gửi vào hộp thư của ông thì Maxime gọi cô trên mạng. Cô ngắt kết nối mà không thèm trả lời.

Một giờ sau, chuông điện thoại kêu. Cô nhắc máy, định mắng cho tên đồng nghiệp một trận.

- Logicielle à? Bác Germain đây. Bác vừa ở Miramont về. Nghi ngờ của chúng ta đã được xác nhận: không có một cái chết khả nghi nào trước màn hình vi tính xảy ra ở Pháp nữa ngoài những nạn nhân ở Périgord. Bác cũng tìm hiểu được rằng những chiếc OMNIA 3 của hai nạn nhân đầu tiên cũng có ổ đọc HDX. Tất nhiên, không thể lấy cái đĩa đã sử dụng vì mấy cái máy đó đã được gửi về nơi sản xuất. Carrier và Maruani đều ở tuổi 49 và 50. Hai bà vợ góa đều khẳng định chồng họ không dùng amphetamin. Tuy nhiên họ cho phép bác tìm kiếm trong tủ thuốc. Ở nhà bà Carrier, bác tìm thấy một hộp Taminox còn nguyên. Ngược lại, bác chẳng tìm thấy gì ở nhà Maruani. Có thể ta cần lệnh khám nhà để tìm kiếm tử mĩ hơn chẳng...?

- Không ích gì đâu, bác Germain ạ. Có lẽ chúng ta phải lấy một biệt danh nào đó để trao đổi trên Internet: có một tên quấy rối không ngừng làm phiền cháu trên mạng. Hoặc không thì... bác có một cái minitel đúng không?

Trên mạng Telecom có một hệ thống máy chủ cũ giá phải chăng: RTEL 1. Cô hướng dẫn ông cách cài đặt để họ có thể kết nối trên mạng mỗi tối sau mười rưỡi. Cô giải thích với ông rằng Delumeau không ủng hộ lệnh tạm thời chuyển công tác từ bên văn phòng tỉnh trưởng gửi sang.

- Tốt thôi, Germain thở dài. Bác sẽ hủy yêu cầu và tự giải quyết một mình. Bác không muốn vì lỗi của bác mà cháu bị lãnh đạo để ý.

Logicielle nhập các thông tin mới vào máy. Cô yêu cầu phần mềm liên kết chúng với tất cả các dữ liệu trước đó và một bản tổng hợp tạm thời hiện lên màn hình:

Năm nạn nhân đều là đàn ông trạc ngũ tuần đã chết trong vòng ít nhất khoảng một tháng trước máy tính OMNIA 3 có ổ đọc HDX. Họ sống ở các thành phố lân cận. Bốn người trong số họ sử dụng amphetamin.

- Chết tiệt! Sao mình không tìm hiểu kỹ mấy cái file dữ liệu cuối cùng mà Antoine Bron đã sử dụng nhỉ? Nếu ông ta sử dụng phần mềm giống của Lavigne, tức là phần mềm TTCT nổi tiếng thì sao nhỉ?

Cô hoàn toàn không biết hai nạn nhân đầu tiên làm việc gì với máy vi tính: những chiếc máy đó đã được gửi trở lại nhà máy. Còn chiếc OMNIA 3 của ông Sauzon, cô sẽ chẳng bao giờ truy cập được vào nội dung vì mật khẩu truy cập đã theo ông ta xuống mồ.

Đã quá khuya để cô gọi điện cho Germain. Cô gửi cho ông một bản fax yêu cầu ông quay trở lại Bergerac tiến hành xác minh một số nghi vấn.

Nửa đêm, cô tỉnh giấc, thoát tiên cô những tưởng là do trời quá nóng. Cô chợt nhận ra mình đã đi ngủ mà quên tìm câu trả lời cho một câu hỏi. Một câu hỏi vào ba giờ sáng đột ngột đóng đinh vào tâm thức cô: tại sao ông Sauzon lại phải sử dụng mật khẩu?

Hôm sau là một ngày vô cùng bận rộn. Logicielle phải điều tra hai vụ trộm và một vụ tấn công trong hầm đỗ xe. Trở về sở cảnh sát khi đã hai giờ chiều, cô định đi mua một chiếc bánh xăng ụch thì gặp ông Delumeau đang xuống cầu thang:

- Ờ, cuối cùng cũng gặp được cô. Cô sẽ thấy trên mặt bàn biên bản giám định của hồ sơ tuần trước. Cô phải đưa tôi bản kết luận tối nay.

Cô nhin đói, trở về nhà khi đã tám giờ tối, ăn tối rồi vào mạng RTEL 1: Germain vừa gửi cho cô một tin nhắn dài trong hòm thư. Họ mở luôn một phòng chat.

GERMAIN: *Bác đã nhận được fax của cháu. Bác đã quay trở lại nhà Antoine Bron ở Eymet. Theo chỉ dẫn của cháu, bác đã tìm kiếm cái cháu yêu cầu trên máy OMNIA 3. Cháu nói đúng: ứng dụng cuối cùng Antoine sử dụng cũng là phần mềm TTCT!*

Logicielle hần học nhìn cái đĩa mạ vàng để bên cạnh màn hình. Như thế cô rất muốn biết trong cái đĩa đó đã từng chứa nội dung gì!

LOGICIELLE: *Lời giải cho những vụ giết người này nằm ở chỗ đó, bác Germain ạ: phải tìm hiểu xem TTCT thực chất có cái gì. Và nguyên nhân tại sao nạn nhân lại xóa toàn bộ nội dung đĩa trước khi chết...*

Đột nhiên, cô nhớ ra câu hỏi đã ám ảnh mình đêm hôm trước. Cô gõ bàn phím:

Cháu cũng muốn biết tại sao ông Sauzon lại kiểm soát quyền truy cập máy vi tính.

GERMAIN: *Máy tính nào chả có kiểu bảo mật đấy.*

LOGICIELLE: *Đúng, nhưng ít người dùng lắm. Máy bác có dùng không, bác Germain?*

GERMAIN: *Bác chẳng có bí mật gì, Logicielle ạ. Cũng chẳng có bất kỳ đứa trẻ con nào có khả năng vô ý xóa toàn bộ dữ liệu trong máy của bác...*

LOGICIELLE: *Cháu cũng thế. Ngay cả máy tính ở sở cảnh sát cũng còn không có mật khẩu bảo vệ. Như thế hơi quá! Kết luận thế này: ông Sauzon không muốn ai khác ngoài mình đọc được dữ liệu trong máy. Đặc biệt là dữ liệu HDX. Hay nói cách khác là TTCT.*

GERMAIN: *Vậy tại sao Lavigne không dùng mật khẩu truy cập?*

Logicielle điếm lại diễn biến của ngày hôm đó trong đầu. Cô vội vã gõ trả lời:

Vì bà Lavigne, như bà ấy thú nhận, không biết gì về tin học!

GERMAIN: *Ờ. Nhưng Antoine Bron cũng đâu có dùng mật khẩu truy cập.*

LOGICIELLE: *Tất nhiên! Ông ta độc thân. Ông ta lại sống với mẹ, người không có khả năng sử dụng OMNIA 3! Tuy nhiên bà Sauzon, bản thân bà ta cũng có một cái máy vi tính. Nếu muốn bà ấy có thể dễ dàng lục lọi đồng tài liệu của ông chồng. Và tìm hiểu xem cái HDX chứa gì.*

Đột nhiên, một đoạn tin ngắn chữ đậm hiện lên màn hình:

SUPERMAX: Logicielle à? Gọi cho tôi ngay nhé!

Cô sững sờ mất vài giây. Hẳn nhiên, Maxime cũng có thể có một tài khoản trên hệ thống máy chủ minitel cũ này!

Cô tự trách mình đã không lấy một biệt danh khác. Đồng nghiệp của cô, anh ta cũng chẳng ngại với cái tên: SUPERMAX... Sao không là Mr. Lực sĩ hay là Người Dơi nhỉ? Và thế là lại một lần nữa, anh ta xen ngang vào phòng chat đặc biệt của cô như một vị khách không mời cứ thản nhiên đi vào mà chẳng tốn chút công sức gọi cửa!

GERMAIN: Hôm qua, ở sở cảnh sát Bergerac, bác cũng có một điều bất ngờ không mấy thú vị: một bạn cộng tác viên địa phương của báo Tây Nam ghé thăm. Bác không biết tại sao anh ta lại biết đến chuỗi án OMNIA 3, và anh ta có vẻ nắm rất rõ tình hình...

Trên màn hình lại hiện lên một dòng tin nhắn mới thay thế cái trước đó:

SUPERMAX: KHẨN CẤP ĐÓ! Em ngắt mạng đi cho anh nhờ, xin em đấy!

Logicielle nghĩ Germain thật may mắn đã tránh được vị khách không mời ngớ ngẩn này. Cô trả lời tên quấy rối qua đường truyền riêng:

Anh có thể để tôi yên không?

GERMAIN: Vấn đề gì vậy Logicielle? Cháu ngắt hội thoại rồi à?

LOGICIELLE: Không. Có một tên ký sinh đang quấy rối phòng chat đặc biệt của chúng ta.

GERMAIN: À! Maxime hả?

Việc ông bạn già đoán ra ngay là ai càng làm cô cảm thấy tức giận hơn.

SUPERMAX: MÁY TÍNH SÁT THỦ vẫn tiếp tục giết người!

Logicielle ngồi bất động, sững sờ trước bàn phím. Sau đó cô viết trong tâm trạng tức giận xen lẫn bồn chồn:

Bác Germain à, cháu phải tắt máy. Tối nay cháu sẽ gửi cho bác tin nhắn vào hòm thư. BB!

Cô ngắt kết nối Internet rồi tắt máy. Khi cô sửa soạn nhắc ống nghe lên gọi thì điện thoại đổ chuông. Cô nhắc máy. Là Maxime, anh ta đang hứng chí như vớ được vàng:

- Logicielle nghe này, xin lỗi em! Anh tìm cách liên lạc với em đã mười lăm phút rồi mà đường dây của em lúc nào cũng bận. Anh đoán là em đang chat với Germain.

- Anh làm tôi bỏ ngang để dựng mấy trò ghen tuông này hả? Đừng bảo tôi là anh đã nói dối nhé?

- Nếu thế thì tốt quá! Mà thông tin này là từ sếp Delumeau. Ông ấy cũng đã tìm cách liên lạc với em. Vụ mới này ở số nhà 3, đường Abreuvoir, Saint-Ouen. Ở... Anh gọi em ở cái trạm thoại ngay gần nhà em đó. Anh đã nghĩ...

- Được rồi. Anh qua đón tôi đi. Ba phút nữa tôi sẽ xuống.

Cô mặc vội một chiếc váy ngắn rồi bật máy trả lời tự động.

Cô vừa ra đến sảnh thì một chiếc mô tô phanh kết lại trước cửa tòa nhà. Maxime đưa cô mũ bảo hiểm rồi ra hiệu cho cô leo lên ngồi đằng sau anh ta. Chiếc xe nảy lên trên mặt đường, vòng cua sát đường rồi tăng tốc đột ngột đến mức vị khách phải dùng hết sức bình sinh nín lấy người tài xế. Logicielle nhắm chặt mắt phó mặc cho tốc độ. Chiếc mô tô dừng lại ngay sau ba xe cảnh sát đỗ trên đường Abreuvoir, Logicielle nhìn thấy dường như Delumeau đang đứng chờ họ. Ông ta nói luôn:

- Này, mấy người hơi mất thời giờ rồi đó! Nói tôi nghe, Logicielle, mấy cái máy vi tính lại vừa gây tai họa ở Paris... Có phải cô mang virus về không đấy?

Cô rất muốn phản pháo luôn rằng cô không có nhiệm vụ làm việc tối nay và theo cô biết thì cô không phải chịu bất kỳ một trách nhiệm nào về nạn nhân tiếp theo này. Nhưng cô bằng lòng với việc cởi mũ bảo hiểm mà không nói gì.

- Cô thấy không, cô thậm chí chẳng cần phải đến tận Périgord để tiến hành điều tra! Delumeau đã dành. Cô đến đây, trên tầng năm đó.

Họ đi vào một căn hộ rộng có rất nhiều cảnh sát. Logicielle thấy một phụ nữ trạc tứ tuần khóc nức nở trên ghế. Delumeau giải thích:

- Án mạng xảy ra trong phòng làm việc.

Họ đi vào tiền sảnh, Logicielle đứng sững lại, quá ấn tượng trước vẻ đẹp của đồ nội thất: ngay đó có một chiếc tủ bát đĩa tuyệt đẹp được chạm trổ bằng ngà voi và gỗ mun. Ngay trên chiếc rương chạm trổ bằng gỗ sồi từ thế kỷ 17 là một bức tranh vẽ cảnh trong nhà Hà Lan. Bức họa này không phải của Vermeer cũng chẳng phải của Rembrandt nhưng nó xứng đáng được treo trong bảo tàng.

- Thế nào, Logicielle? Cô tiến hành điều tra hay là đi thăm căn hộ đây?

- Xin lỗi. Tôi chỉ đang thấy là căn hộ này có nội thất khá giống với nhà của nạn nhân ở Périgord: tất cả mấy đồ cổ này...

Delumeau khịt mũi - có nghĩa là ông đang sốt ruột - có vẻ như nghĩ ngợi, rồi lại nhún vai.

Logicielle đi vào phòng làm việc. Cô nhận ra bác sĩ Waquier bên pháp y, đang ghi chép vào một quyển sổ. Ngay bên cạnh ông, trên ghế bành, là một người đàn ông trạc ngũ tuần mặc bộ đồ ngủ bằng lụa. Mặc dù mắt đã nhắm, khuôn mặt nạn nhân vẫn giữ nguyên nét rúm rỏ do sợ hãi hay kinh hoàng hơn là do đau đớn. Khuôn miệng vẫn mở do tiếng hét chưa dứt trước khi chết.

Quá ấn tượng, Logicielle đảo mắt một vòng. Cô nhận thấy một số người khác nữa.

- Chào Logicielle, Waquier nói, tay vẫn không ngừng ghi chép vội vã. Truy tìm. Nghẹt thở hoặc bị chết ngạt... Còn lại thì phải đợi giải phẫu tử thi.

- Vụ này diễn biến như thế nào được nhỉ? cô vừa tự hỏi vừa lại gần chiếc máy.

Hiển nhiên, đó là một chiếc OMNIA 3. Màn hình chờ ở chế độ tiết kiệm điện thể hiện những dạng hình học quen thuộc. Logicielle nghĩ hẳn phải có một sự mỉa mai khiêu khích nào đó đằng sau vũ điệu ba lê điệu dàng này, tự động nhảy ra khi máy tính không còn được kiểm soát.

Cô không thể không nghĩ đến một giờ trước, người đàn ông không quen kia còn ở đó, ngồi trước bàn phím, tự tin và đầy sức sống - rồi cái chết kinh khủng đột ngột giáng xuống đầu ông ta, rất có thể từ cái màn hình này...

Chỉ liếc qua là cô nhận ra ngay sự hiện diện của ổ đọc HDX, rồi cô ngồi xuống đối diện với bàn phím.

- Theo những gì bà vợ trình báo với chúng ta, Delumeau nói, ông Boulazac đóng cửa ngời đây từ bảy giờ sáng. Đến một giờ chiều, ông ta từ chối xuống nhà ăn trưa. Rồi vào khoảng gần tám giờ tối bà Boulazac nghe thấy tiếng kêu của chồng. Bà ấy vội vã chạy lên phòng làm việc, tuy nhiên cửa đã khóa. Bà ấy gọi hàng xóm, và những người này đã gọi cả cứu hỏa lẫn cấp cứu.

- Vài phút sau đó, bác sĩ Waquier nói tiếp, khi phá được cửa thì đồng nghiệp của tôi bên cấp cứu tìm thấy ông Boulazac ở đây, ngay chỗ mà cô vừa ngồi ấy. Chọn cách xử lý như với tất cả các nghi án giết người, ông ấy đã báo cho cảnh sát chúng ta. Nạn nhân không bị bệnh tim mạch. Chẳng có gì báo trước cái chết khủng khiếp này cả.

Logicielle định cầm con chuột máy tính. Rồi cô lại ngần ngại, ám ảnh bởi vẻ mặt của nạn nhân vừa ngồi trên ghế trước đó.

- Chờ đã! Maxime đột nhiên ra lệnh.

Anh ta xem xét hệ thống dây nối, đường truyền, bàn phím...

- Anh đang nghĩ cái quái gì thế, Max? Delumeau thăm dò.

- Nhớ điện giật thì sao. Kiểu máy tính này có thể có khả năng tích năng lượng hoặc điện, rồi vào một thời điểm, đột ngột phóng ra nếu ta thực hiện một thao tác đặc biệt nào đó.

Thế nhưng cái máy này lại được nối tiếp đất. Cái bĩu môi của bác sĩ Waquier cho thấy giả thiết của Maxime ít có khả năng xảy ra.

- Truy cập nội dung chương trình? Logicielle ngồi đối diện với màn hình ra lệnh.

Ngay lập tức, màn hình rực sáng. Tuy nhiên, thay vì cửa sổ chương trình như mong đợi, chỉ một từ viết hoa duy nhất trên màn hình: *MÃ?*

Logicielle kịp nén lại lời rủa. Cô mở ngăn đầu đọc HDX, một chiếc đĩa mạ vàng hiện ra. Cô đoán là ba người đàn ông đang lặng lẽ nhìn cô thao tác.

- Có gì không ổn hả? Delumeau hỏi ngay sau lưng cô, giọng gần như có vẻ quả quyết.

- Vâng. Nạn nhân đã bảo vệ quyền truy cập máy tính bằng mật khẩu.

- Thì sao? Delumeau nhấn mạnh.

Dưới con mắt của cảnh sát trưởng thì tin học là một môn khoa học chính xác và không sai bao giờ; ông ta có vẻ ngạc nhiên khi màn hình không hiển thị ngay lập tức nguyên nhân chính xác cái chết của ông Boulazac và tên của kẻ sát nhân! Mặc dù Logicielle đã hết sức cố gắng, thanh công cụ của máy tính vẫn không hiện lên.

- Xin lỗi, tôi thấy khó nhìn quá...

Cửa sổ của phòng làm việc ở ngay đối diện với máy vi tính nên đã hắt một mảng sáng vuông

lên màn hình. Đã gần chín giờ tối. Logicielle xoay ghế và màn hình cùng lúc để tránh bị hắt sáng khó chịu. Trong lúc đó, cô nhớ lại cái đèn kiểu Trung Quốc ở nhà Antoine Bron mà Germain đã phải tắt đi vì ánh sáng hắt lên màn hình rất khó nhìn. Thấy tò mò, cô lẩm bẩm:

- Tôi chẳng hiểu sao nạn nhân lại để máy tính của ông ta ở đây.

- Quá dễ hiểu! Delumeau tuyên bố. Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như thế thôi! Nhìn đồ đạc sắp xếp trong phòng đi Logicielle.

Thực tế mà nói, căn phòng chẳng có vẻ gì là một phòng công nghệ cao: nó vừa là phòng khách, phòng làm việc và cả bảo tàng. Người ta có thể tìm thấy ở đây một tràng kỷ và hai cái ghế bành thời Louis XV, một bàn làm việc theo phong cách Đế vương bọc da cao cấp và tủ sách kiểu Anh bằng gỗ gụ, đằng sau tấm lưới kim loại tinh xảo, những món đồ mỹ nghệ quý giá xen lẫn với sách vở. OMNIA 3 được đặt trên bàn nhưng ở phía đối diện tràng kỷ, như thể nó để dành sẵn cho một vị khách mời bất ngờ nào đó. Tuy nhiên, thật vô cùng ngây thơ nếu không hiểu ngay là kiểu sắp xếp như thế này sẽ bị ánh sáng phản chiếu trên màn hình.

- Ông để ti vi ở chỗ nào trong phòng khách nhà mình, ông Delumeau? Nó có đối diện với cửa sổ không? Ông có thấy ánh sáng phản chiếu trên màn hình không?

- Tôi không có ti vi, Logicielle à. Rồi sao nào?

- Máy tính bị khóa rồi. Tôi muốn thẩm vấn bà Boulazac.

Delumeau ra hiệu gọi bác sĩ Waquier theo ông ta ra hành lang. Trước khi ra khỏi phòng, ông cảnh sát trưởng tuyên bố giọng nghiêm trọng:

- Chúng tôi đi đây, Logicielle. Hẹn mai nhé.

Rõ ràng ông ta đang rất hy vọng sẽ giải quyết được vụ án trước bình minh. Ông sẽ thất vọng thôi, Logicielle nghĩ và cảm thấy một nỗi chán chường xâm chiếm tâm can. Không có mặt khẩu, cuộc điều tra này có nguy cơ giậm chân tại chỗ lâu đây.

- Tôi có thể đưa cái xác đi chứ? bác sĩ pháp y hỏi.

- Vâng. Tôi cũng muốn biết xem liệu kết quả giải phẫu có cho thấy nạn nhân sử dụng amphetamin không...

Khi hai người kia đã đi, Logicielle nhận thấy Maxime vẫn đứng ngay đằng sau cô. Biết là thảo nào cô cũng hỏi, anh ta nói luôn:

- Không có chuyện anh để em lại một mình đâu. Hơn nữa, anh còn đưa em về nhà mà.

Anh ta đặt tay lên vai cô và thay vì thấy bực bội, cử chỉ đó lại khiến cô an lòng. Lòng bối rối, cô đoán là Max, vốn canh chừng rất giỏi, chắc muốn chăm lo cho sự an toàn của cô. Cho tới giờ anh ta vẫn tỏ ra rất thận trọng.

Trong khi Logicielle lục tìm trong ngăn kéo bàn làm việc, xác ông Boulazac được chuyển đi bằng băng ca. Ngay sau đó, vợ ông ta bước vào, hai mắt đầm lệ, vẻ mệt mỏi. Một cậu con trai tầm mười lăm tuổi đi cùng; trông có vẻ bị chấn động mạnh, cậu ta vừa chỉ vào chiếc OMNIA 3 vừa tự giới thiệu với Logicielle:

- Cháu là Jean-Mi. Bố cháu đã nhờ cháu cài đặt cái OMNIA 3 này. Cháu cũng có biết chút chút về tin học - ờ, ít hơn anh trai cháu một chút nhưng... Cô ạ, cô có nghĩ là cháu cắm nhầm dây? Hay

cài đặt nhằm cấu hình không?

- Cháu không liên quan gì đến cái chết của bố cháu đâu, Logicielle ngắt lời. Bố cháu mua cái máy này từ bao giờ?

- Khoảng bốn tháng trước ạ.

- Thưa bà, Logicielle quay lại phía bà vợ góa Boulazac, chồng bà có dùng một loại thuốc nào đó không?

- Thuốc hả? Ồ, không, ông ấy hoàn toàn khỏe mạnh.

- Nhưng bà không hề bắt gặp ông nhà cầm một cốc nước hay một viên thuốc trước khi ông ấy đến ngồi ở đây à? Taminox chẳng hạn?

Bà ta nhú mày; cái tên đó với bà ta hoàn toàn xa lạ.

- Vậy, tôi có thể xem qua tủ thuốc nhà bà một chút được không?

Logicielle không tìm thấy bất kỳ thứ gì khả nghi. Khi quay lại phòng làm việc, cô thấy bà mẹ và cậu con trai như đang lá đi trên tràng kỷ.

- Jean-Mi, cô hỏi, cháu cũng sử dụng chiếc OMNIA 3 này hả?

- Ồ, không ạ! Cậu thiếu niên khẳng định, ánh mắt chột lóe lên tia sợ hãi. Bản thân cháu cũng có một con máy P.10 loại phổ thông mua vào dịp hạ giá. Tại bố cháu nhờ cài thêm một số ứng dụng cho máy.

- Cháu có biết là bố sử dụng mật khẩu bảo vệ quyền truy cập máy không?

Jean-Mi đỏ mặt trước khi trả lời:

- Không. Cháu... Điều ấy không làm cháu ngạc nhiên lắm.

- Điều này quan trọng đấy, Jean-Mi. Cô chắc chắn phải truy cập được dữ liệu trong máy. Cô tin chắc là cháu đã thử dùng máy này rồi! Nếu là cô, cô cũng thế thôi. Cháu có biết mã truy cập không?

- Không ạ, cậu bé cúi đầu thú nhận. Cách đây ba tháng bố cháu bắt gặp cháu đang lướt web.

- Ông Boulazac sử dụng Internet ạ? Logicielle quay lại hỏi bà vợ góa của nạn nhân.

- Có thể... Tôi không hứng thú lắm với Internet.

- Là cháu, Jean-Mi nói, cháu rất thích ấy. Bố mắng cháu kinh lắm!

Logicielle cười độ lượng. Jean-Mi tỏ ra rất vui vẻ với những gì quen thuộc và những gì không đáng ngạc nhiên với nạn nhân khu Saint-Ouen.

- Từ lúc đó bố cháu bắt đầu đặt mật khẩu bảo vệ quyền truy cập OMNIA 3. Nhưng cháu không biết mã đâu cô ạ.

Biết được sự thật, bà Boulazac tròn mắt vì ngạc nhiên. Logicielle đột ngột quay sang hỏi:

- Ông bà chuyển đến Saint-Ouen lâu chưa?

- Chưa. Mới được gần một năm.

- Trước đó, bà đã từng sống ở vùng Tây Nam chưa? Dordogne chẳng hạn? Hay có thể là ở Bergerac?

Bà mẹ của Jean-Mi há hốc mồm kinh ngạc.

- Đúng thế đó! Làm sao cô biết?

- Tôi tin thế vì: tên của bà, ngữ âm nữa...

- Chúng tôi sống ở Sigoulès, cách Bergerac mười hai ki lô mét về phía Nam. Hồi đầu năm ngoái, sau cái chết của đứa con trai cả của chúng... của tôi, chồng tôi đã quyết định chuyển nhà đến Paris.

- Sao lại chọn Saint-Ouen?

Logicielle tò mò vì: nếu cô mà có điều kiện như Boulazac và sở hữu những tài sản như thế này, cô sẽ chọn Neuilly để chuyển đến.

- Vì chợ đồ cổ cô ạ. Chồng tôi đã mua một quày ở Biron.

Đó là nơi đắt và sang trọng nhất khu chợ đó.

- Chồng tôi là nhà buôn đồ cổ, cô hiểu chứ?

Logicielle đồng ý. Giờ đây, điểm chung giữa các nạn nhân đã rõ ràng hơn; nhưng chẳng có gì lý giải được cái chết đột ngột của họ cả.

- Vậy, tôi có thể xem qua quyển sổ danh bạ của chồng bà được chứ?

Bà Boulazac cúi xuống hộp tài liệu ở ngay dưới chân chiếc tràng kỷ. Bà ta lôi ra một quyển sổ bỏ túi bọc da thuộc rồi đưa cho Logicielle. Chỉ cho cô số điện thoại, bà ta nói thêm:

- Cô sẽ thấy cả tên và địa chỉ những khách hàng lớn của chồng tôi trong phần danh mục. Cô có nghĩ là ...

- Tôi chưa nghĩ gì hết, thưa bà. Tôi chỉ cố gắng thu thập tối đa thông tin. Tôi yêu cầu bà giữ nguyên trạng căn phòng như hiện nay.

Bà Boulazac đồng ý, rút ra một chiếc khăn mùi soa rồi quay về phía cậu con trai.

- Đi thôi, Jean-Mi. Để cho cảnh sát còn làm việc.

Ngay khi họ vừa đi, Max xuýt xoa ngưỡng mộ,

- Tuyệt cú mèo, trung úy Logicielle! Khỉ thật, sao em đoán ra nhà Boulazac này đến từ vùng Bergerac?

- Tôi tin là thế vì năm nạn nhân đầu tiên đều ở đó. Việc nạn nhân thứ sáu lại ở vùng ngoại ô Paris thì có vẻ hơi chệch hướng.

- Cũng như nhau thôi, em làm anh ngạc nhiên đấy!

- Ờ, anh biết đấy, tôi còn có thể lặp lại điều kỳ diệu ấy một lần nữa kia. Tôi tin mình có thể đưa ra những giả định chắc chắn khác nữa...

- Như thế nào?

Cô chỉ màn hình với những khối hình học không gian đang chạy không ngừng do máy tính đang ở chế độ tạm nghỉ.

- Chương trình cuối cùng mà Boulazac sử dụng là TTCT, tôi chắc chắn đấy. Tôi sẽ tặng anh một cái xe mô tô mới nếu tôi nhầm.

- Khẳng định quá dễ dàng vì em đâu có mật khẩu truy cập!

- Tôi cũng có thể cá luôn về một số cái tên trong quyển sổ này, Logicielle nói rồi chỉ vào quyển sổ địa chỉ của nạn nhân.

- Tên nào nào? Max hỏi.

Anh ta với tay cầm lấy quyển sổ. Logicielle mỉm cười.

- Ờ, Lavigne này, ví dụ thế. Tôi tin chắc đấy.

- Vô ích thôi. Anh cá một bữa ăn ở nhà hàng là không có cái tên này đâu!

- Anh gian thật, cô nói. Tôi biết là anh cố tình thua mà.

- Ờ, anh thua thật đó. Dominique Lavigne, ngõ cụt Lâu đài, 24560 Issigeac. Thật không thể tin được!

- Xin phép anh?

Cô lấy lại quyển sổ rồi mở những trang cuối để tra mục lục. Cô lật đi lật lại rồi lẩm bẩm:

- Bron và Maruani đều có trong danh sách này! Nhưng không có Carrier và Sauzon...

- Hẳn là các nạn nhân đều quen biết nhau phải không?

- Chẳng có gì ngạc nhiên khi họ quen biết nhau cả, Maxime ạ. Jean Boulazac là nhà buôn đồ cổ còn Lavigne là nhà buôn đồ cũ. Tôi không biết chính xác Maruani làm nghề gì tuy nhiên hoạt động của họ tạo điều kiện cho họ gặp nhau: hẳn là họ gặp nhau ở một hội chợ nào đó, hội chợ đồ cổ, hoặc là phiên bán đấu giá...

- Không phải em nói với anh rằng Antoine Bron làm đại lý rượu sao?

- Quả là thế.

Logicielle nhớ lại căn hộ của nạn nhân ở Eymet với chiếc rương tuyệt đẹp thời Phục hưng.

- Anh biết đấy Maxime, các thương nhân trong một vùng thường quen biết và qua lại với nhau. Tôi sẽ nhờ bác Germain gửi cho tôi danh sách khách hàng của Antoine Bron. Theo tôi thì chúng ta có thể tìm thấy phần lớn tên các nạn nhân trong đó.

Cô tắt máy. Màn hình tối sẫm lại. Căn phòng hoàn toàn yên ắng. Chiếc tủ sách kiểu Anh phát ra một tiếng động nhỏ như tự phòng vệ trước tình huống không mấy dễ chịu này, ở đây, trên tầng năm một căn hộ ngoại ô. Ở tầng trên là âm thanh rất to của tràng súng nổ liên hoàn trong xê ri phim hành động Mỹ phát ra từ ti vi. Logicielle nghĩ đến những nạn nhân trong phim khuyu xuống để mua vui rồi nghĩ đến Boulazac, phải, chính ông ta, đã thực sự chết ở đây, ngay trước màn hình.

- Anh nợ em một bữa ở nhà hàng nhỉ, Max nói. Sao chúng ta không đi luôn bây giờ?

- Anh thật tốt, Max ạ, nhưng tôi ăn rồi. Tuy thế, tôi rất vui lòng đi mô tô cùng anh.

Delumeau giậm chân trên chiếu nghỉ tầng hai. Rõ ràng là ông ta đang đợi cô. Ông ta gượng cười rồi đặt tay lên vai cô.

- Ờ, này, Logicielle ạ, tin chính thức đây: cô sẽ đảm nhận vụ án liên quan đến những cái chết trước màn hình máy vi tính. Nói tôi nghe xem, cô có tin gì mới chưa?

Cái vẻ thân thiện bất ngờ của cấp trên khiến cô ngạc nhiên. Cô giữ vẻ thận trọng:

- Từ tối qua ạ? Chưa thực sự có gì mới. Tôi mới đang tổng hợp các dữ kiện. Ví dụ như là, tất cả các nạn nhân...

- Ờ, tôi tin tưởng cô mà Logicielle.

Delumeau phẩy tay; ông ta có vẻ không muốn biết kỹ thông tin điều tra chi tiết.

- Cô nghĩ khi nào thì giải quyết xong?

- Khi nào á? Nhưng... tôi vẫn chưa biết mình đang tìm kiếm gì, ông Delumeau! Chúng ta không thể để mắt tới tất cả những cái máy OMNIA 3 đang lưu hành, phải không?

- Quả thế, không nên làm người dùng hết hoảng. Cô nên tìm hiểu nhanh xem cái gì đã gây ra cái chết của sáu người kia. Và đừng quên trông chừng để không có thêm người phải chết trong chuỗi án mạng này!

Logicielle cắn môi. Có hai việc cô muốn làm ngay: báo cho tất cả những ai sử dụng OMNIA 3 ở xung quanh vùng Bergerac vì rõ ràng họ vẫn có khả năng gặp nguy hiểm; cảnh báo tất cả những ai có tên trong danh sách liên lạc của các nạn nhân. Việc cảnh báo này tuy không giúp cho điều tra tiến triển nhưng chắc chắn nó có thể ngăn chặn khả năng có thêm người bị hại.

- Cô có toàn quyền, Delumeau nhắc lại. Cô đang làm việc, tôi vẫn nghĩ thế, với đồng nghiệp ở Dordogne phải không? Thanh tra Julien?

- Germain. Ông ấy tên là Germain. Germain Germain-Germain.

- Ba lần Germain hả? Sao lại thế?

- Ồ, hơi mất thời gian để giải thích [4]. Trong khuôn khổ cuộc điều tra này, tôi cho là điều đó không quan trọng.

Logicielle gọi cho sở cảnh sát ở Bergerac. Cô tóm tắt cho Germain lý do đã khiến cô phải cắt ngang cuộc trao đổi của họ hôm trước.

- Hơn nữa, cô nói thêm, cháu được phân công điều tra vụ này. Bây giờ là chính thức ấy. Cháu không biết bác có can thiệp gì không...

- Không gì hết! bác thề đó.

Germain có vẻ thành thật. Lệnh này có lẽ là từ cấp cao hơn quyết định.

- Tuy nhiên, bác rất mừng đấy, Logicielle ạ. Cháu sẽ đến Bergerac chứ?

- Không phải ngay lúc này. Tuy nhiên điều đó không cản trở việc bác cháu ta sẽ làm việc cùng nhau... Bác có thể tìm hiểu thông tin cụ thể hơn về nghề nghiệp của hai nạn nhân đầu tiên không? Và lấy hai quyển sổ danh bạ của họ?

- Julien Carrier là môi giới bất động sản. Edmond Maruani có một công ty nhỏ buôn đồ nội thất. Ông ta sản xuất đồ giả cổ. Sauzon thì có một nhà kho cho thuê ở vùng ven Bergerac.

- Sáu nạn nhân thì có năm người làm việc trong lĩnh vực đồ cổ, đồ cũ và đồ giả cổ!

- Một điều nữa là, Germain nói thêm. Những người được thẩm vấn đều nói ra một ấn tượng chung: tất cả nạn nhân đều không được để mền cho lắm. Tầng lớp mới giàu họ bo bo lắm, cháu thấy không?

Logicielle liên hệ với tính cách của người buôn đồ cổ ở Saint-Ouen.

- Đúng thế đó, Logicielle trả lời. Tuy nhiên cháu thấy điểm bất hợp lý là cái máy tính không thể đột nhiên quyết định khừ người sử dụng nó chỉ vì nó không thích tính cách và suy nghĩ của họ.

Ngay sát trưa, có rất nhiều fax gửi đến, hết bản này đến bản khác: đó là các trang trong quyển sổ danh bạ điện thoại của bốn trong số năm nạn nhân ở Dordogne. Germain đã tiến hành rất nhanh. Bản fax cuối cùng có một dòng chữ viết tay:

Chính cháu đã cầm quyển sổ của Antoine Bron - chính là quyển nhật ký điện tử gì đấy. Cố lên! Germain.

Chỉ một loáng cô đã tìm ra nhiều nạn nhân có mối quan hệ với hai hoặc ba nạn nhân khác.

- Vậy là tiến triển rồi! Max hoan hỉ nói với cô khi họ ngồi đối diện với nhau trong giờ ăn trưa.

- Ngược lại, giẫm chân tại chỗ thì có! Đúng là tôi đã tìm thấy hàng tá điểm chung! Nhưng nguyên nhân của cái chết thì vẫn chưa xác định! Điều cần làm nhất bây giờ là tìm hiểu xem chiếc OMNIA 3 có những gì. Máy của Lavigne và Antoine Bron không cài đặt mã bảo vệ truy cập. Có thể chúng vẫn còn ở đó. Tôi chỉ muốn phi ngay đến Bergerac để...

- Gì nữa chứ? Max cần nhần. Nếu anh tìm được mật khẩu truy cập OMNIA 3 của lão buôn đồ cổ ở Saint-Ouen thì sao? Tìm kiếm ở nhà hẳn đơn giản hơn nhiều chứ.

- Anh có biết là có rất nhiều khả năng không đấy?

- Có. Nhưng anh có hai giả thiết. Hoặc là Boulazac rất xảo quyệt nên hẳn nghĩ ra một cái mã không tưởng như là 49389YRT583Q9W. Hoặc là hẳn ta chỉ sử dụng những con số liên quan đến ngày sinh, số đăng ký lái xe... tóm lại là, một cái gì đấy mà chúng ta có thể đoán ra nhanh chóng với sự trợ giúp của bà vợ và đứa con trai.

- Đồng ý. Nhưng nếu giả thiết đầu tiên của anh đúng thì sao? Liệu ông ta có nghĩ ra cái mã quý quái đó không nhỉ?

- Trong trường hợp đó, ông ta sẽ chẳng bao giờ học thuộc hoặc ghi nhớ được đâu. Hẳn là ông ta phải ghi lại ở chỗ nào đó. Bên dưới bàn phím chẳng hạn.

Khi Logicielle chuẩn bị ăn đến món kem dâu, cô đột ngột dừng thìa lại. Cô luôn để dành món kem đến cuối bữa ăn, vì rất khoái món kem. Hơn nữa, kể từ đầu vụ này, cô lại bắt đầu ăn rất

nhiều. Cô thường như thế mỗi khi vương phải vụ gì đó phức tạp. Thế mà cô đứng dậy, bỏ luôn món tráng miệng.

- Được rồi. Anh có xe mô tô đúng không, Max? Anh nghĩ sao nếu chúng ta ghé qua Saint-Ouen một lát?

- À, chào cô... Ồ, thứ lỗi: thanh tra.

- Không quan trọng đâu bà Boulazac, Logicielle nói rồi chỉ Max giới thiệu: đây là cộng sự của tôi, chúng tôi có thể vào chứ?

- Tất nhiên! Tôi rất vui khi cô qua là đằng khác. Tôi có tin mới muốn báo.

- Tin mới?

Bà Boulazac đỏ mặt, hệt như cậu con trai hôm trước.

- Vâng, bà Boulazac áp úng. Sáng nay, mặc dù cô đã dặn tôi không được đụng vào bất kỳ thứ gì trong phòng của chồng tôi, tôi đã hút bụi và đi đổ rác. Tôi đã... vâng: tôi đã tìm thấy một thứ. Cô có lý, cô ạ.

Bà ta dẫn họ đến căn phòng làm việc. Thùng rác đầy giấy vò nhàu và đầu lọc thuốc lá. Bà Boulazac lôi ra một hộp các tông nhỏ. Thuốc Modiol.

- Cô đã hỏi liệu chồng tôi có dùng thuốc gì, phải không?

Chiếc hộp rỗng không. Logicielle lấy tờ hướng dẫn, đọc nhanh rồi dịch lại:

- Đây là một loại thuốc giúp điều chỉnh nhịp sinh học. Loại chuyên dụng chống lại chứng buồn ngủ cho những người hay phải làm việc đêm hoặc buộc phải thức sau một chuyến bay dài đến những nơi chênh lệch múi giờ nhiều... Chồng bà có ra nước ngoài không, thưa bà? Ông ấy có làm việc khuya không? Hay là có bị chứng buồn ngủ vào ban ngày?

- Không hề. Tôi không biết chồng tôi sử dụng loại thuốc này.

- Bà có số của bác sĩ điều trị chứ?

- Tôi... Cô đang giữ nó đó! Nó ở trong quyển sổ tay.

Logicielle gọi cho bác sĩ, tự giới thiệu và yêu cầu được biết lý do kê đơn, đặt vài câu hỏi rồi gác máy.

- Tôi rất tiếc, cô nói, tránh ánh mắt của bà Boulazac, nhưng chồng bà đã nói dối bác sĩ để được phép mua loại thuốc này. Thuốc này chỉ được bán nếu có bác sĩ kê đơn.

- Cô có nghĩ là thuốc... loại thuốc Modiol này...?

- Không. Thuốc này không thể là nguyên nhân gây ra cái chết. Chồng bà chắc muốn làm việc lâu hơn trên OMNIA 3 mà không muốn mất tập trung.

- Thế thì bây giờ tôi phải nói với cô điều này... Tôi nhớ là hồi tháng Năm vừa rồi, Jean luôn đóng cửa trong phòng vào ban đêm. Tối nọ, tôi lên tầng trên yêu cầu hàng xóm vặn nhỏ ti vi. Họ bẻ lại tôi rằng chính họ mới bị khó ngủ! Vì tiếng nhạc và tiếng nói phát ra từ nhà tôi.

- Từ nhà bà?

- Vâng. Tôi biết ngay chắc chắn đó là từ máy tính của Jean.

- Bà không hỏi xem chồng bà đang làm gì à? Hoặc là ông ấy làm cái gì mà phải thức khuya thế?

- Ồ không cô ạ!

Đó là câu trả lời rất thành thật và đáng tôn trọng đến nỗi Max phải kín đáo nhăn mặt với Logicielle. Hẳn là Jean Boulazac là một người rất khó tính và dữ dằn.

- Thưa bà, bà có thể cung cấp cho chúng tôi ngày sinh của bà, của chồng bà và của người thân được chứ?... Vì có thể chồng bà sử dụng mấy con số đó làm mã bảo vệ. Để tìm ra nguyên nhân cái chết của ông nhà, chúng tôi phải truy cập được vào phần dữ liệu trên máy của ông ấy.

- Tôi hiểu.

Bà ta đã cung cấp thông tin một cách đầy thiện chí, tập hợp hàng tá con số và những cái tên trên tờ giấy rồi để họ lại trong văn phòng.

Ngay lập tức, Max ngồi lên chiếc ghế xoay rồi xoa tay.

- Ừm. Ông ta có thể viết mấy cái số ấy ở chỗ nào nhỉ?

Từ chỗ anh ngồi không thể với tay tới bất kỳ sổ sách hay tài liệu nào. Anh ta kiểm tra máy vi tính, nhìn gầm bàn, tìm kiếm bất kỳ chỗ nào có thể ghi lại được.

- Ờ này, anh ta thờ dài, giờ chúng ta chỉ còn cách thử hết các số trong danh sách này... Logicielle, màn hình bị hắt sáng, em có thể khép cái ri đờ lại được chứ?

- Vô ích thôi, anh phải xoay cái ghế của anh.

Cô đọc cho anh các phương án khác nhau, hết số rồi đến chữ có trong danh sách của bà Boulazac. Màn hình chỉ luôn hiển thị một chữ hoa không đổi: SAI.

Họ thử đến số điện thoại trong sổ liên lạc rồi cả số hóa đơn trong tập tài liệu, lật từng cuốn sách trên giá với hy vọng tóm được mật khẩu ở mặt sau của bìa sách.

Vô vọng.

Đến bốn giờ chiều, đã rất nản lòng, Logicielle ngồi bệt xuống sàn.

- Kiệt sức quá! Giờ tôi mới hiểu tại sao người ta phải dùng thuốc để giữ...

Cô quay ra nhìn cái hộp Modiol rộng vẫn còn để bên cạnh bàn phím. Cô máy móc gõ sáu chữ MODIOL lên màn hình đang ngoan cố yêu cầu: MẬT KHẨU?

Ngay lập tức, một đoạn nhạc ngắn phát ra từ chiếc máy tính biết nói OMNIA 3. Thanh công cụ hiện lên màn hình và một giọng nam rất dễ chịu nói:

- Xin chào ông Boulazac... Ông muốn làm gì hôm nay?

- Rồi đó! Logicielle thì thăm trong khi ngừng xoay chiếc đang ngồi. Giờ thì có tao với mày...

Khi Logicielle ra khỏi hầm ngầm nơi cô đỗ xe đã là tám giờ tối. Cô sửa soạn bước vào tiền sảnh của khu chung cư nơi cô sống thì chợt bị thu hút bởi hai chiếc xe đang đỗ. Một chiếc limousine sang trọng với kính màu, một chiếc khác là ô tô tải nhỏ, trên đó có hình một chiếc máy tính khổng lồ và khẩu hiệu:

OMNIA 3

MÁY TÍNH

CỦA TƯƠNG LAI!

- Thưa cô thanh tra?

Người đàn ông vừa nói đi ra từ phía cổng của tòa nhà tiến lại gần cô. Ông ta khá thấp, Logicielle nhận thấy ông ta chỉ đến vai cô. Tuổi tầm sáu mươi, ông ta mặc một chiếc sơ mi hoa rất lòe loẹt. Ông ta chìa tay về phía cô.

- Tôi tên là Kosto. Francois-Paul-Kostovitch, thường gọi là “Kosto [5]”. Nghe buồn cười đúng không?

Ông ta cười buồn rồi nắm lấy cánh tay cô kéo lại gần chiếc limousine. Cô đứng im cảnh giác. Cái biệt hiệu của con người xa lạ vừa xuất hiện này nghe quen quen, mặc dù cô chắc chắn chưa từng gặp ông ta. Người ta sẽ không bao giờ quên được tên cũng như vóc dáng của một người như thế này.

- Thứ lỗi, tôi quên không giới thiệu, tôi là tổng giám đốc của NCF: Neuronic Computer France, công ty đã sản xuất ra chiếc OMNIA 3. Cô đây hẳn là trung úy cảnh sát phụ trách chuỗi vụ án liên quan đến người chết trước máy vi tính?

- Quả vậy. Nhưng tại sao ông biết...?

- Ờ, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, thưa cô, người đàn ông nhỏ thó thờ dài. Cô cầm lấy đi, ông ta lòi ra một tờ tạp chí kẹp dưới cánh tay rồi đưa cô. Cô đã đọc những tin mới nhất chưa?

Tờ nhật báo buổi tối lớn nhất giật một tí rất to ở ngay trang nhất: **MÁY TÍNH SÁT THỦ!** Dòng tí phụ phía dưới thận trọng hơn một chút, cụ thể nội dung: **OMNIA 3 LẠI TIẾP TỤC GIẾT NGƯỜI!**

- Cô nhìn đi thưa cô, cánh nhà báo quả là rất nhanh nhạy.

Logicielle đọc lướt bài báo. Trong đó có nói đến sáu nạn nhân chết hồi tháng trước và đặc biệt nghi vấn về chất lượng của cấu hình máy. Dưới bức ảnh chiếc OMNIA 3 là câu hỏi:

Chiếc máy vi tính này liệu có giết người?

- Chúng ta có thể nói chuyện một chút không?

- Lên nhà tôi đi, Logicielle đề xuất. Nói chuyện ở đó thoải mái hơn.

Vừa vào đến căn hộ, ông tổng giám đốc đã tiến ngay lại chiếc máy tính cô đặt ở góc phòng. Ông ta lắc đầu về hài lòng:

- Quả là cô được trang bị quá tồi!

Tiếng vo vo vang lên. Ông Kosto lôi từ trong túi áo sơ mi ra một chiếc điện thoại cầm tay nhỏ rồi nói khô khốc:

- Không... không, tôi không muốn nghe. Tôi không muốn nói chuyện cho đến khi quay về ô tô. Đừng có làm phiền tôi nữa, cảm ơn.

Logicielle mở tủ lạnh rồi lôi ra một chai nước hoa quả.

Ông tổng giám đốc NCF ngồi xuống, thở dài, uống nước rồi lau cái trán đầy nếp nhăn với vẻ mệt mỏi. Logicielle đã hình dung rất khác về những người đứng đầu các tập đoàn công nghệ lớn. Cô thường nghĩ họ phải cao lớn, trẻ trung, năng động, khỏe khoắn. Chỉ có cái áo sơ mi của Francois-Paul Kostovitch là đúng với những gì cô tưởng tượng. Cái nóng kinh khủng lý giải cho việc ăn mặc bất thường: vị tổng giám đốc NCF hẳn phải thường xuyên mặc lễ phục.

- Thưa cô, đây chắc chắn chỉ là chuyến viếng thăm mang tính cá nhân.

Ông ta không nói tiếp mà dừng lại suy nghĩ, điều đó càng làm nếp nhăn trên trán ông ta hẳn sâu thêm. Cuối cùng, ông ta nói như không thể khác hơn được nữa:

- Tôi biết là niềm tin sâu kín của tôi có thể sẽ khiến cô thấy buồn cười, thưa cô, nhưng OMNIA 3 không thể là một chiếc máy tính nguy hiểm. Thực tế, niềm tin của tôi dựa trên kết luận của các kỹ thuật viên tài ba nhất.

Ông ta mở tập tài liệu rồi chỉ cho cô các báo cáo xếp trong đó.

- Ngay khi được biết về những nạn nhân đầu tiên, chúng tôi đã cho tháo rời những chiếc máy nghi vấn, kiểm tra hệ thống kết nối, thực hiện hàng nghìn các phép thử khác nhau... Bộ nhớ dạng nơ ron là một công nghệ của tương lai, thưa cô. Nó vận hành với hiệu quả cực cao và không gây bất kỳ một nguy hiểm nào.

- Tôi biết là vậy, thưa ông Kosto.

Ông tổng giám đốc tròn mắt nhìn cô.

- Sao kia? Cô...

- Vâng. Tôi không nghĩ là OMNIA 3 trực tiếp gây ra cái chết của sáu người kia. Thực ra, tôi đang quan tâm đến một phần mềm mà tất cả các nạn nhân đã sử dụng trước khi chết.

- TTCT?

Logicielle giật mình hỏi lại:

- Vậy ra ông cũng biết à?

- Hẳn nhiên! Kỹ thuật viên của chúng tôi cũng nghĩ như cô. Tôi thấy là cô đã làm việc rất tốt đấy...

Một tia hy vọng lóe lên trong mắt Francois-Paul Kostovitch; nhưng rồi nó gần như vụt tắt ngay tức khắc.

- Chỉ có điều là: tất cả các đĩa HDX chứa chương trình đó đều đã bị xóa. Hoặc là chúng đã bị xóa ngay khi nạn nhân chết.

- Sao lại có thể như thế nhỉ?

- Nếu tôi mà biết được tại sao, thì thưa cô, tôi đã không ngồi đây nói chuyện với cô rồi. Lời giải thích dễ chấp nhận nhất cho đến giờ mà chúng tôi có thể nghĩ tới là có một tên khốn nào đó đã viết một chương trình 83 Gb. Một chương trình có một khiếm khuyết - chú ý nhé, tôi không nói đến virus - một khiếm khuyết hay khả năng giết người. Người sử dụng đến một thời điểm nào đó sẽ không chống lại được nữa. Sau đó, cái đĩa HDX đó tự động xóa!

Ông tổng giám đốc tiến lại gần chiếc máy vi tính rồi nói:

- Tất nhiên, chắc cô biết rõ những trò chơi điện tử đám thanh niên hay chơi chứ? Người chơi sẽ vào vai một siêu anh hùng đi chiến đấu với kẻ thù: anh ta phải tránh mìn, đánh nhau với quái vật... Còn trong chương trình TTCT, chúng ta chắc chắn được trang bị một dạng súng ngắn đã nạp đạn thường trực chĩa vào người thao tác bên bàn phím. Chỉ cần một sơ suất nhỏ, pằng! Khẩu súng bắn thẳng vào người đó. Khi đạn nổ thì vũ khí và người chế ra nó cũng biến mất cùng nội dung trò chơi! Nói cách khác, đây là một tội ác hoàn hảo đấy.

Kosto quay lại ngồi đối diện với Logicielle.

- Buồn một nỗi cô ạ, cái màn hình chẳng giết được ai cả. À, mà nó có thể là dạng phần mềm giả lập thực tế, ta cũng có thể xem xét như một giả thiết vì cũng đã có vài vụ tai nạn xảy ra. Nhưng OMNIA 3 không đủ mạnh để chạy giả lập thực tế. Hơn nữa, tất cả các nạn nhân đều không có mũ và áo chuyên dụng đúng không?

- Quả vậy. Nhưng chương trình TTCT này là gì?

- Chúng tôi không biết nó là cái gì cả.

Ông tổng giám đốc lấy ra một chiếc DVD-rom từ cặp tài liệu rồi nói tiếp:

- Cô sẽ tìm thấy trong đây danh sách của tất cả các phần mềm đang được bán và lưu hành trên toàn thế giới. Tất nhiên là phù hợp với đầu đọc DVD-rom như HDX. Dĩ nhiên, chúng tôi không tìm thấy phần mềm nào tên là TTCT.

- Vậy, đó là phần mềm lậu.

- Hiển nhiên là vậy. Phần mềm dạng này giờ đang đầy rẫy trên mạng. Vì tên khốn đã viết ra nó hẳn phải bán nó! Tất nhiên, hẳn sẽ ẩn mình dưới một cái tên khác và có tài khoản ngân hàng với tên giả. Nếu tôi muốn mua TTCT của hắn, tôi sẽ phải gửi số tiền hắn yêu cầu vào tài khoản đó, hắn sẽ upload phần mềm đó vào máy cho tôi; với hệ thống vệ tinh hiện nay, tôi chỉ mất có ba phút để tải phần mềm 83 Gb về đầu đọc HDX và trò chơi tiếp diễn!

- Không có rủi ro khi mua bán trên mạng sao? Logicielle hỏi. Sau khi người mua đã trả tiền, chẳng có gì buộc người bán phải tiến hành tải chương trình cả!

Ông tổng giám đốc nhún vai.

- Cô biết đấy, trên Internet, tin nhau là chính. Chao ôi, đó không phải là một trò đùa. Rõ ràng

TTCT tồn tại và đã gây ra những hậu quả khủng khiếp.

- Vậy là ông cũng đang tìm kiếm kẻ tạo ra chương trình này?

- Này, cô, đừng có đổ trách nhiệm chứ!

Ông ta quay lại chỗ ngồi.

- Đầu tiên, cô là cảnh sát; chính cô phải có trách nhiệm phá án và tìm ra ai là hung thủ của những cái chết liên tiếp kia. Cô nghĩ mà xem, có thể người viết phần mềm đó cũng không biết phát minh của anh ta đã gây ra hậu quả khôn lường như thế.

- Ít khả năng lắm, Logicielle nói. Theo ý tôi, đây là hành động ác ý. Tôi muốn nói là dã tâm ấy. Gã đàn ông đó thể hiện sự khéo léo tài tình đáng gờm!

Ông tổng giám đốc cười như biết ơn cô.

- Chúng tôi cũng tin thế đấy. Nhưng sao cô lại nghĩ đó là đàn ông, thưa cô. Đó có thể là một phụ nữ lắm chứ. Hay là một nhóm kỹ sư lập trình giỏi.

- Ông Kosto, ông có nghĩ đó là hành động trả thù của một trong số những nhân viên của ông không? Tôi không biết tôi... ví dụ như là một kỹ thuật viên đã không được thăng cấp như anh ta kỳ vọng?

Người đàn ông lấy từ trong tập tài liệu ra một chiếc DVD khác. Rõ ràng ông ta đã suy nghĩ đến mọi khả năng. Đây chắc chắn là một người không muốn bị kết tội cản trở công lý, Logicielle nghĩ.

- Báo thù hả? Đấy cũng là một giả thiết không nên bỏ qua. Cô sẽ thấy trong đây danh sách các nhân viên của tôi. Có khoảng hơn ba mươi nghìn nhân viên, làm việc ở khắp châu Âu và Đông Nam Á. Trong quá trình phát triển sự nghiệp, hẳn là Kosto tôi cũng phải có một vài kẻ thù.

Ông ta gượng cười chua chát. Giờ Francois-Paul Kostovitch tự chế giễu cái biệt danh báo chí đặt cho ông thật dễ dàng. Ông chắc phải cân nhắc đến hàng triệu lần khi đùa như thế.

- Tuy nhiên nhân tài chỗ chúng tôi được trả rất hậu đấy. Chúng tôi làm việc với những con người đầy nhiệt huyết. Chúng tôi không chuyên về phần mềm mà về công nghệ mạng nơ ron và công nghệ trọng điểm. Nói cách khác, tôi không nghĩ người viết ra TTCT là một trong số những nhân viên của tôi. Chúng tôi cũng không đuổi việc một cách vô lý hay bạc đãi bất cứ ai. Mà ngược lại, do tốc độ tăng trưởng tuyệt vời của công ty, trong vòng ba năm qua chúng tôi không ngừng tuyển dụng. Tuy nhiên sự việc này sẽ làm đảo lộn mọi thứ trong thời gian tới.

Ông ta chỉ vào tờ báo cạnh tập tài liệu để trên bàn.

- Rất rõ ràng là: ngày mai cổ phiếu của Neuronic Computer France sẽ rớt giá thảm hại. Doanh số bán ra của OMNIA 3 sẽ sụt giảm khủng khiếp. Và có thể việc bán hàng sẽ ngừng hẳn nếu có thêm những nạn nhân mới.

Tiến lại gần cửa sổ, ông ta nhìn chiếc xe tải nhỏ và câu slogan bắt mắt đầy luyến tiếc. Logicielle lẩm bẩm đọc câu slogan, ban đầu cô những tưởng là mình đọc thành: **MÁY TÍNH SÁT THỦ [6]** của tương lai.

- Mẫu máy này, cô ạ, là niềm hy vọng của công ty chúng tôi. Nếu cô không làm sáng tỏ vụ này càng nhanh càng tốt chắc chắn cuối năm nay chúng tôi sẽ phải đóng cửa.

- Tôi sẽ cố gắng hết sức.

- Làm bất kỳ thứ gì cô nhé! Đừng ngại liên lạc với tôi nếu cô cần bất kỳ thứ gì để cuộc điều tra tiến triển. Đây là số di động cá nhân của tôi. Cô có thể liên lạc với tôi bất kể ngày hay đêm. Cô có phương tiện tốt không đấy? Cô có kết nối Internet không?

- Có.

Ông ta rút từ túi một quyển séc, mở ra rồi vui vẻ nói:

- Nghe này. Cô đừng nghĩ đây là hối lộ cho viên chức nhé. Mà tôi biết cô làm việc ở sở cảnh sát thì không có nguồn tài chính dồi dào. Tôi lo cô bị chậm trễ bởi những lý do ngớ ngẩn liên quan đến tiền bạc.

- Ờ, tôi không cần tiền, ông Kostovitch. Ngược lại, cái tôi cần là...

- Vàng?

- Ờ, ông có thể cho tôi mượn một chiếc OMNIA 3.

- Tôi cũng đoán trước là vậy, người đàn ông nhỏ thó nói rồi bấm điện thoại di động. Tôi sẽ không rời đi mà không để lại cho cô một chiếc.

Một lát sau, hai kỹ thuật viên vào căn hộ của cô rồi dỡ ra từ một thùng các tông to một chiếc máy vi tính mới toanh.

Vì họ định hướng dẫn cô cách sử dụng, cô nói luôn:

- Tôi có tài liệu sử dụng máy này rồi. Tôi cũng đã có cơ hội dùng thử một trong số chúng.

Một ánh nhìn thú vị và nể trọng lóe lên trong mắt ông tổng giám đốc.

- Ban đầu, ông ta thú nhận với Logicielle, tôi đã rất ngạc nhiên và lo lắng khi họ giao vụ này cho một phụ nữ trẻ như cô. Nhưng giờ tôi nghĩ cấp trên của cô đã chọn rất đúng. Cô hoàn toàn khiến tôi tin tưởng, thưa cô. Hy vọng của chúng tôi bây giờ nằm trong tay cô cả.

Như để chuyển từ lời nói sang hành động, ông ta nắm chặt hai tay của Logicielle và giữ một lúc lâu với sức mạnh khiến cô cảm thấy ngạc nhiên ở một con người bé nhỏ như ông ta.

- Báo cho tôi biết tiến triển của việc điều tra nhé... tất nhiên là trong khuôn khổ quy chế ngành của cô. Tôi chúc cô may mắn. Hẹn gặp lại.

Cô định tiễn ông ta, nhưng ông tổng giám đốc đã đi ra cùng hai kỹ thuật viên. Cô nghe tiếng bước chân của ba người vang lên ngoài cầu thang rồi quan sát chiếc limousine cùng chiếc xe tải nhỏ rời đi qua ô cửa sổ.

Lúc quay vào, cô thiếu điều vấp phải chiếc máy vi tính cũ. Nhân viên kỹ thuật đã để nó ngay trên thảm trải sàn. Cô nhìn lên chiếc OMNIA 3.

Tổng giám đốc của Neuron Computer France đã nghĩ đến mọi điều: máy tính được trang bị hai ổ đọc DVD, một đầu đọc thẻ nhớ và một ổ đọc HDX. Cô tìm thấy ngay cạnh bàn phím rất nhiều hộp đĩa, một chồng đĩa HDX còn mới nguyên và cả một tập hợp đầy đủ các chương trình cài đặt rất đa dạng.

Đã mười giờ đêm. Cô tính gọi cho Germain hoặc Max để kể cho họ nghe chuyện buổi tối hôm nay; nhưng rồi cô lại từ bỏ ý định.

Cô thừa nhận là đứng trước con quái vật này quả ngây ngất thật. Cô có cảm giác vụng trộm lên lút xen lẫn bồn loạn lạ kỳ. Cô đến ngồi trước OMNIA 3.

Màn hình rộng lớn tối om của nó như thách thức cô. Logicielle nhận ra tim cô dường như đập nhanh hơn thường lệ. Trước khi bật máy, cô ngồi trấn tĩnh để bớt đi chút e sợ. Nhưng càng chờ đợi trong im lặng, cô lại càng cảm thấy nỗi sợ hãi lớn dần. Cô lẩm bẩm:

- Ờ... mày có bao giờ bị khớp vì một cái máy đâu!

Cô bật máy và thì thầm với cái màn hình:

- Giờ thì có tao và mày...

Chữ NCF sáng lên rồi một giọng phụ nữ cất lên từ chiếc loa lớn:

- Xin chào. Tôi là OMNIA 3, máy tính có bộ nhớ mạng nơ ron thế hệ thứ ba. Tôi không có ổ cứng nhưng bộ nhớ RAM lên đến 128 Gb với sức mạnh gấp một trăm lần máy tính thế hệ trước. Tôi có thể được điều khiển bằng tiếng nói hoặc bằng mắt. Nếu quý vị muốn sử dụng tối đa các tính năng của tôi, mời quý vị tiến hành cài đặt các chức năng ngay từ bây giờ.

Logicielle chỉ ngần ngại trong giây lát. Rồi cô theo các hướng dẫn được cung cấp sẵn trên máy; cô nhìn chăm chăm vào các điểm đỏ hiện lên trên màn hình trong khoảng hai mươi giây để máy tính kích hoạt nhận diện bằng mắt; cô cũng dành ra mười lăm phút đọc các văn bản trên màn hình để máy tính ghi nhận các âm vị có thể biến đổi trong giọng nói của cô.

- Thao tác này sẽ phải được bắt đầu lại từ đầu với mỗi người sử dụng. Quý vị muốn OMNIA 3 gọi quý vị là gì?

Cô định chọn một biệt danh nào đó nhưng rồi thay đổi ý định. Các nạn nhân đều dùng tên thật của họ. Chỉ có Lavigne không bao giờ dùng chức năng điều khiển bằng giọng nói của máy.

- Logicielle, cô nói.

- Quý vị có muốn cài đặt các tính năng điều khiển bằng giọng nói và ánh mắt cho một người dùng khác ngay bây giờ không?

- Không.

- Bây giờ, quý vị sẽ tùy chọn tiếng nói của tôi và cả trình độ ngôn ngữ. Quý vị cũng có thể tạo cho tôi một khuôn mặt riêng: khuôn mặt này sẽ hiện ở một cửa sổ nhỏ mỗi khi chúng ta nói chuyện.

Logicielle từ chối; chắc cô sẽ scan một tấm ảnh và nghịch ngợm khả năng sửa hình của máy một chút. Không có câu trả lời, máy vi tính tự động lưu chế độ giọng nói lịch sự và ôn hòa như ban đầu. Cô chọn chế độ xưng hô thân mật, trên thanh âm tần, cô chọn giọng nam. Dù cảm thấy niềm tin của mình thật vô lý nhưng cô luôn nghĩ máy vi tính phải thuộc giống đực.

- Từ bây giờ, OMNIA 3 thông báo với một giọng rất nam tính và êm ái, nhưng chỉ dẫn có thể sẽ được chuyển trực tiếp vào chương trình mà bạn sử dụng. Bạn có đồng ý với thao tác này không?

- Tôi đồng ý, Logicielle nói sau một giây suy nghĩ.

Kiểu xưng hô bạn mình này khiến cô hơi sốc; tuy nhiên đó chỉ là một thỏa thuận, cô có thể thay đổi bất kỳ lúc nào.

- Nay Logicielle, OMNIA 3 nói, hôm nay bạn muốn làm gì?

Cô bỏ chiếc đĩa lấy ở nhà Sauzon vào đầu đọc HDX.

- Tôi muốn biết nội dung của chiếc đĩa này.

- Chiếc HDX hai mặt nhiều lớp này còn mới nguyên và có thể ghi lại được. Nó có thể lưu giữ hàng nghìn Gb dữ liệu.

Cũng đúng thôi. Mà sao cô lại cảm thấy hơi thất vọng nhỉ?

- Điều tôi cần bây giờ, Logicielle lăm bắm trước màn hình, là khám phá và vận hành thử chương trình TTCT. Bạn có ý tưởng phải làm như thế nào không?

- Tôi không hiểu câu hỏi của bạn, Logicielle. Bạn có thể diễn đạt cách khác không?

- Ờ, rốt cuộc mày cũng chỉ là cái máy ngu ngốc thiển cận thôi phải không?

OMNIA 3 im lặng. Liệu nó có giả điếc khi bị mắng không nhỉ? Hay nó chỉ trả lời khi được hỏi theo ngôn ngữ thân mật?

Khả năng của món đồ chơi đời mới này cũng có hạn thôi. Cô thở dài:

- Rồi... Tôi muốn nối mạng.

OMNIA 3 có modem đặc biệt khiến tốc độ truy cập nhanh vượt trội. Logicielle gửi cùng một thông báo tới rất nhiều phòng chat khác nhau: *Ai có thể cung cấp cho tôi phần mềm TTCT nhỉ? Xin vui lòng gửi lại cho tôi tin nhắn vào hòm thư!*

Đồng hồ chỉ 01h22. Đã quá muộn để có thể gọi Germain lên mạng. Cô sẽ gọi cho ông ngày mai. Cô tắt máy rồi giật nảy mình vì giọng nam cất lên từ OMNIA 3 thầm thì:

- Chúc ngủ ngon Logicielle. Chúc một đêm tốt lành.

Cô quay đầu lại. Nghĩ cho kỹ thì chẳng có phép màu nào cả. Nhưng không hiểu sao cô cảm thấy cần phải thận trọng quay cái màn hình vào tường trước khi ngủ.

Giấc ngủ mãi vẫn không đến. Cô nghĩ phải chăng cô đã không đáp lại kẻ mới đến theo phép lịch sự. Rồi cô lại tự hỏi tại sao mình lại phải làm thế.

- Cô làm việc ở đây hay ở nhà cũng không quan trọng, Delumeau nói. Cô có thể mang cái OMNIA 3 của cô đến văn phòng. Và cả đi điều tra ở Périgord nếu cô cho điều đó là cần thiết. Quan trọng nhất là cô phải phá vụ này càng sớm càng tốt, cô hiểu chưa?

Ông cảnh sát trưởng không dễ chịu như hôm trước. Và Logicielle hiểu rằng tâm trạng khó chịu này sẽ ngày càng tăng nếu cuộc điều tra giẫm chân tại chỗ.

- Ra là thế, em đồng ý nhận món quà đất tiền của lão già đó hả?

Cô ngẩng đầu lên nhìn Maxime đang mỉm cười liếc cô. Anh chàng chỉ Delumeau đang khuất dần trong hành lang:

- Sếp vừa kể anh nghe rồi. Kosto đã mang cho em một cái OMNIA 3 hả?

- Chỉ là gửi tạm thôi mà Max. Nói thật với anh, tôi sẽ cảm thấy yên tĩnh hơn khi cái máy ấy được chuyển đi đấy... Mà anh không có việc gì để làm sáng nay à?

- Anh đợi phân công của em mà, trung úy, Max đáp rồi đứng giậm gót. Lệnh của sếp đấy!

- Tuyệt. Vậy anh quay trở lại nhà Boulazac ở Saint-Ouen rồi lục soát văn phòng của ông ta. Anh sẽ tìm thấy ở đó tạp chí tin học và tài liệu.

- Em muốn tìm cái gì?

- Một quảng cáo hoặc là rao vặt liên quan đến việc bán phần mềm TTCT.

- Rõ, Max nói rồi lúc lắc đầu. Cũng nên yêu cầu Germain tiến hành tìm kiếm trong căn hộ của những nạn nhân ở Périgord. Và dặn ông ấy kiểm tra sát sao danh bạ của họ.

- Đã làm rồi. Anh nghĩ là tôi bó chân ngồi đây đợi anh về hả?

Khi Maxime đã đi khỏi, Logicielle gọi cho cảnh sát trưởng vùng Bergerac. Germain tỏ ra rất vui mừng với bước tiến mới của cuộc hành điều tra.

- Bác sẽ cử một nhóm ba người đến nhà của các nạn nhân, ông nói với cô.

Logicielle cố gọi điện cho biên tập viên của một số tạp chí tin học tên tuổi.

- TTCT? Nó là cái quái gì thế?

- Một phần mềm lậu nặng đến 83 Gb. Chỉ chạy được trên máy OMNIA 3. Tôi muốn biết xem liệu quý vị có cho đăng mẫu rao vặt nào...

- Cô muốn chúng tôi tìm dấu vết của nó hả? Nhưng mỗi tuần chúng tôi có hàng nghìn quảng cáo! Phải đến một trăm trang ấy! Mà tôi còn nhiều việc khác phải làm...

- Nghe này, các anh phải lưu nội dung quảng cáo ở dạng thông tin số chứ? Chỉ cần thực hiện thao tác tìm nhanh với bốn chữ cái TTCT là xong! Máy phụ âm này không được ghép với nhau bao giờ. Nó có quá phức tạp không vậy?

- OK. Chúng tôi sẽ thử. Nhưng nếu nó đúng là một phần mềm lậu, bọn tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé? Cần phải xác nhận lại là...

- Anh an tâm: nếu các anh từng đăng quảng cáo đấy thật thì tôi mừng quá. Cái chúng tôi quan tâm là tìm ra người đã viết chương trình ấy.

Cầm bút chì trong tay, Logicielle bới bản copy của những quyển sổ danh bạ mà Germain đã fax. Cô cố gắng tìm suốt cả một ngày, cụm từ viết tắt TTCT biết đâu có thể được ghi lại trong thời gian biểu của nạn nhân.

Carrier có kiểu chữ viết dễ đọc: ông ta hay ghi lại các cuộc hẹn với khách hàng. Việc này chỉ mất mười lăm phút.

Maruani thì ngược lại, chỉ dùng sổ tay để ghi lại tất cả mã đồ đạc mà khách đặt mua. Chữ viết bé xíu và không rõ ràng lắm.

Logicielle cố gắng ghi nhớ những cái tên xuất hiện trong quyển sổ tay: cô ngờ là những người đàn ông này đã gặp nhau mấy tháng trước, và điều này chẳng có gì là không thể vì họ đều có địa chỉ liên lạc của một số người khác trong nhóm. Nhưng cô không tìm thấy bất kỳ một cuộc hẹn nào. Cũng như cụm từ viết tắt TTCT.

Cô tìm kiếm với tâm trạng chẳng mong cũng chẳng ngóng gì trong quyển danh bạ điện tử của Antoine Bron thì đột nhiên cô nhìn thấy ngày 3 tháng Ba: *tải phần mềm TTCT: <http://www.peri97.24.fr>*.

- Chết tiệt, cô lẩm bầm. Đây rồi! Cả đường link nữa chứ!

Sở cảnh sát không kết nối Internet. Cô định đứng dậy chạy ngay về nhà thì chuông điện thoại bàn reo vang. Đó là Germain. Giọng ông run lên vì phấn khích:

- Logicielle à? Bọn bác thấy nó rồi! Bác gọi cho cháu từ nhà bà Sauzon, ở Bergerac, cháu nhớ chứ? Cháu có lý, đó là một tin rao vặt... nhưng cháu có đoán ra bác tìm thấy nó ở đâu không?

- Trong một tạp chí tin học?

- Không. Trong tờ rao vặt miễn phí của địa phương, tên rất đơn giản là 24! Cháu biết không, đây là tuần báo của từng tỉnh, đăng tải những tin rao vặt giữa các cá nhân với nhau để mua bán ô tô, nhà cửa, đồ hi-fi... Ở đây, bác đang có một bản của Bergerac. Số của tuần cuối cùng tháng Hai.

- Bác thính thật đấy, bác Germain, đã thám thính ngay mấy tờ báo rồi.

- Không. Vì không có *bất kỳ* tờ tạp chí tin học nào ở nhà nạn nhân, chỉ có tuần báo truyền hình, thông tin chứng khoán hoặc là nguyệt san chuyên về đồ cổ thôi. Bác tìm thấy ở nhà Sauzon một bộ sưu tập các loại báo miễn phí. Cháu có nhớ Sauzon là người buôn đồ cũ không? Cho nên ông ta đăng tin rất thường xuyên trên tờ 24. Ông ta cũng đọc báo này để lược lặt các tin rao bán đồ đạc. Những cái ông ta quan tâm sẽ được khoanh tròn bằng bút dạ. Nhờ thế bác mới tóm được cái tin rao bán phần mềm tin học này: Sauzon đã khoanh tròn nó. Chắc bằng cách đó ông ta đã tải chương trình TTCT về... Bác sẽ fax cho cháu ngay lập tức!

Một phút sau, Logicielle nhận được nguyên vẹn trang báo đó:

Hãy trang bị những kiệt tác cổ độc nhất vô nhị với những điều kiện đặc biệt. Không dành cho dân nghiệp dư. Hãy truy cập trang <http://www.peri97.24.fr> để tải phần mềm TTCT.

- Lần này, cô thì thăm trước khi gác máy, chúng ta tóm được hẵn rồi bác Germain!

Cô lao bốn bậc một xuống cầu thang. Trong đầu cô bùng nổ hàng nghìn giả thuyết: cô sẽ vào mạng, hẵn là thế rồi. Gửi một tin nhắn vào hòm thư của kẻ đối thoại bí ẩn kia, được thôi. Nhưng liệu hẵn có đồng ý cung cấp cho cô chương trình đó không? Và liệu TTCT có đắt lòi mắt không nhỉ? À, vấn đề này chắc Kosto sẽ giải quyết! Nhưng cô làm thế nào để giăng bẫy rồi xác định kẻ nào là thủ phạm ẩn sau địa chỉ Internet đó chứ?

Trên mạng, người ta có thể lấy bất kỳ cái tên nào mình thích, cũng là để tránh khả năng người khác biết được mình đang ở đâu. Địa chỉ *peri97.24* rất có thể là của một thằng nhóc ở ngoại ô Paris mà cũng có thể là của một bà già ở tận Los Angeles.

- Mình phải nhử tên này, cô lắm bả. Phải thuyết phục hẵn chat trực tiếp với mình ở một phòng chat nào đó. Tuy nhiên phải thật cảnh giác.

Đây là lần đầu tiên cô thực hiện thẩm vấn một nghi can như thế! Với nguy cơ là chỉ cần sơ sẩy một chút thôi, hẵn sẽ ngắt mạng ngay. Trong trường hợp đó cô sẽ không bao giờ tìm thấy hẵn nữa. Vì đa phần người sử dụng Internet đều không bao giờ khai báo tên thật cũng như địa chỉ. Và *peri97.24* hẵn là càng phải cẩn thận hơn nữa.

Logicielle dừng lại giữa đường, tập trung vào mạch suy nghĩ của mình:

- Chương trình của hẵn... Nếu mình có được, chắc chắn là hẵn sẽ bị lộ.

Đúng thế. Nhưng một khi cô đã tải TTCT lên chiếc đĩa HDX mới, cô cũng phải chịu những nguy cơ tương tự như những nạn nhân đã chết trước màn hình khác! Trong trường hợp cảnh sát, cô đã

được dạy làm thế nào để kêu gọi đầu hàng, bắt giữ nghi can hay tước vũ khí của kẻ gian... Nhưng không ai dạy cô cách làm thế nào để vô hiệu hóa những cái bẫy chết người của một phần mềm tin học cũng như làm thế nào để bắt kẻ đã viết ra phần mềm đó.

Một chiếc mô tô rồ ga leo cả lên vỉa hè rồi phanh kết lại suýt đâm vào cô. Cô lùi lại để tránh đụng phải bánh xe trước.

- Anh điên hả? cô quát.

- Ờ thì... Này, ý tưởng hay cho một cái nick name mới đấy: Max điên, em thấy thế nào?

Max nhắc mũ bảo hiểm ra khỏi đầu như trong phim trinh thám; trông anh ta có vẻ ranh mãnh và vui sướng.

- Thỏa thuận nhé! anh ta nói, vẻ rất tự tin. Nếu anh đưa cho em thông tin về tên viết ra phần mềm TTCT thì em sẽ đổi lại cho anh cái gì nào?

Logicielle phe phẩy tờ fax của Germain và quyển sổ nhật ký của Antoine Bron trước mũi anh ta.

- Không gì hết: tôi còn có cả hai bản cơ!

Lúng túng, Max tắt động cơ xe máy.

- Đừng bảo là ông bạn Germain của em đã đánh bại anh chứ?

- Quả thế, bọn tôi đã tìm được cùng lúc, bác ấy và tôi: tôi đã tìm thấy địa chỉ Internet này trong quyển nhật ký của Antoine Bron cùng lúc bác Germain tìm ra mẫu rao vặt trong một tờ báo địa phương.

Cô chỉ cho anh ta bản fax.

- Đúng là địa chỉ ấy rồi đấy, Max nói. Nhưng anh chẳng mong tìm thấy nó trong đó.

Anh ta lôi từ dưới chiếc áo da khoác ngoài ra một tờ báo hạng sang "*Ngôi nhà tuyệt hảo.*"

- Boulazac đặt báo thường kỳ. Anh đã xem qua phần rao vặt. Nhìn này.

Hai dòng được khoanh tròn bằng bút dạ đỏ:

Hãy trang bị những kiệt tác cổ độc nhất vô nhị với những điều kiện đặc biệt. Không dành cho dân nghiệp dư. Truy cập trang <http://www.peri97.24.fr> để tải phần mềm TTCT.

- Không thể tin được! Logicielle thảm thì. Một catalogue đồ cổ trên đĩa HDX? Cái gì có thể chiếm đến 83 Gb dữ liệu nhỉ?

- Ừ, Max nói. Lưu ý này, đây là quyển catalogue-giết-người. Hệt như quyển sách cấm trong "*Tên của đóa hồng*", em nhớ không?

Cô ngồi lên yên sau của chiếc mô tô rồi nói:

- Đến nhà tôi, tài xế! Anh biết địa chỉ chứ?

- Ờ, thuộc lòng ấy chứ! Nhưng anh báo cho em biết là em không đội mũ bảo hiểm đâu đấy.

- Nhiệm vụ đặc biệt mà, Logicielle nói. Nếu gặp chuyện gì thì tôi đã có hậu thuẫn của cảnh sát.

Logicielle nhận ra ngay lập tức chiếc hòm nhỏ của Neuron Computer France. Hai nhân viên kỹ thuật hôm trước vừa đi xuống, trên tay là một thùng các tông rất to. Max dừng xe mô tô để Logicielle xuống.

- Xin lỗi cô thanh tra, nhưng ông Kostovitch giao cho chúng tôi đến lắp đặt cái này ở nhà cô.
- Lão ta tốt bụng quá nhỉ, Max vừa nói vừa nhắc mũ bảo hiểm ra khỏi đầu. Cái gì thế? Tủ lạnh à?
- Gần đúng: điều hòa nhiệt độ.

Nửa tiếng sau, máy điều hòa đã được lắp xong và nhân viên kỹ thuật rời đi. Max kiểm tra xung quanh căn phòng, lại gần chiếc OMNIA 3 rồi kiểm tra nhiệt kế.

- Nhiệt độ hạ trong nháy mắt! anh ta nhận xét. Mà cái lão đó chăm sóc em kính nhỉ, lão tổng giám đốc ấy! Lão ta tạo mọi điều kiện để em làm việc thoải mái nhất!
- Anh nghĩ gì đấy! Cái điều hòa ấy, Max ạ, nó không phải cho tôi mà dành cho máy vi tính kia. Con quái thú có mạng nơ ron này không thể chịu được nhiệt độ cao hơn 35°C. Kosto muốn cái máy của ông ta hoạt động trong môi trường tốt nhất... Chúng ta vào mạng được chưa?

Rốt cuộc, phải nói là Logicielle cũng không khó chịu lắm khi đi cùng Maxime. Cái viễn cảnh chẳng chóng thì chày cũng phải liên lạc với tên sát nhân khiến cô cảm thấy phát ón.

- Em biết anh đã lên kế hoạch gì cho cuối tuần không? Max nói. Anh tính sẽ đến Công viên công nghệ Futuroscope ở Poitiers. Dĩ nhiên là cùng với em.

Anh ta đặt cạnh bàn phím hai tấm vé mà Logicielle liếc nhìn thấy dòng chữ trên tờ quảng cáo đi kèm "Ngày Chủ nhật đẹp đôi tại Futuroscope". "Cùng tấm vé khứ hồi tàu cao tốc TGV."

- *Xin chào Logicielle*, giọng đàn ông phát ra từ OMNIA 3. *Hôm nay bạn muốn làm gì?*
- Chết tiệt, Max lẩm nhẩm, nó nói với em đấy à?

- Ừ. Bọn tôi là bạn tốt đấy. Mà tôi e mình sẽ tiêu cả Chủ nhật này với nó đấy Max ạ. Do đã tìm ra đường link, anh đã chỉ cho tôi biết cuối tuần này mình nên bận rộn với cái gì!... Xin chào, cô nói với cái màn hình máy tính, tôi muốn kết nối Internet.

Vài giây sau, cô đã ở trên mạng.

- Lần này thì bọn ta tìm ra mày rồi, cô vừa thì thầm vừa cẩn thận gõ đường link <http://www.peri97.24.fr>.

Câu trả lời hiện lên gần như ngay lập tức

Địa chỉ này không tương ứng với bất kỳ trang nào trên mạng.

Cô lăm bằm chửi thề, rồi kiên nhẫn gõ lại với hy vọng là do mình vừa gõ sai địa chỉ. Vẫn là câu trả lời đó.

- Thế nghĩa là sao? Max hỏi.

- Có nghĩa là kẻ bán phần mềm TTCT chỉ thuê địa chỉ đó trong thời gian đăng rao vặt. Chắc là chỉ tầm một tuần hoặc một tháng, nó sẽ tự động biến mất không để lại địa chỉ.

Lần tìm dấu vết là hoàn toàn không thể, Logicielle biết rõ điều đó.

Cách đây không lâu, khi bọn tội phạm thường dùng cách gửi bưu điện truyền thống, ta còn có thể khai thác thông tin từ nhân viên bưu điện xem họ có nhớ về vị khách đó không, khuôn mặt hay dáng hình... Nhưng phương thức giao tiếp mới này cho phép ẩn danh tuyệt đối. Và đã tìm ra một thứ vũ khí tin học đáng gờm, sau khi tội ác được thực hiện, mọi dấu vết sẽ bị xóa sạch.

Thất vọng, Logicielle tắt luôn OMNIA 3. Max mặc lại chiếc áo khoác da rồi hỏi:

- Mình quay lại sở cảnh sát nhé? Đi nào, đừng có mang bộ mặt như đưa đám thế chứ. Kể ra thất bại cũng có lợi...

- Lợi gì?

- Thì có nghĩa là chúng ta sẽ đi thăm Futuroscope: lần này, em đừng hòng lý do lý trấu nhé!

Logicielle dành cả buổi chiều thứ Sáu ở sở cảnh sát ngồi xếp lại tài liệu cũ và nghiền ngẫm thất bại. Trước khi về, cô gọi cho Germain thuật lại với ông những tin tức mới nhất.

- Tối nay cháu không lên mạng đâu nhé, cô nói với ông. Cháu chẳng còn bụng dạ nào nữa.

Về nhà, cô hâm nóng một món bằng lò vi sóng, tắm rửa rồi ngủ sớm. Chuông điện thoại reo, cô chả buồn nhắc để kệ cho máy trả lời tự động ghi lại tin nhắn.

Ngày hôm sau, cô tỉnh giấc từ sớm vì mặt trời rọi sáng cả căn phòng. Cái nóng đã ngọt ngọt kinh khủng. Cô khép tất cả cửa sổ, kéo cả tấm ri đô hai lớp rồi bật điều hòa.

Trong khi chuẩn bị bữa sáng, cô chợt nhớ ra cuộc gọi đêm qua nên đi nghe tin nhắn từ máy trả lời tự động:

- Max đây. Bây giờ mới chín giờ tối. Anh chỉ muốn nói với em là... Anh rất vui vì em đã đồng ý đi chơi với anh Chủ nhật này. Anh sẽ đón em lúc sáu giờ sáng. Chúc ngủ ngon Logicielle.

- Có thể thôi hả? cô lẩm bẩm rồi uống hết cốc cà phê.

Anh ta đã không nói ôm hôn cô; điều đó làm cô có chút phật ý.

Đột nhiên, cô nhìn chiếc OMNIA 3. Cô nhớ ra cái chai đã thả xuống biển khi gửi một tin nhắn trên mạng tối thứ Năm sau khi gặp Kosto: *Ai có thể cung cấp cho tôi phần mềm TTCT nhĩ? Xin vui lòng gửi lại cho tôi tin nhắn vào hòm thư!*

Giờ đã là sáng thứ Bảy. Biết đâu đấy? Nhỡ có ai đó trả lời thì sao.

Cô bật máy OMNIA 3 không chút tin tưởng, nối mạng và kiểm tra hòm thư. Cô thấy có tin nhắn:

ANTAEUS gửi LOGICIELLE: *Xin chào! Tôi có TTCT. Liên hệ với tôi nhé.*

Cô tròn mắt nhìn. Không, rõ ràng cô không mơ! Cái kẻ có nick Antaeus đã để lại địa chỉ Internet.

Kinh ngạc, hoài nghi, cô thì thầm:

- Rốt cuộc cũng có ai đó sở hữu TTCT...

Nghĩ cho kỹ thì cũng không có gì khó tin lắm: kẻ viết ra phần mềm này cách đây hai hoặc ba tháng trước đã đăng rao vặt trên nhiều tạp chí. Mà không chỉ trên các tuần báo vùng Périgord mà trong cả những tờ nguyệt san quốc gia lớn. Có thể hẳn đã bán TTCT cho hàng chục hay hàng trăm người! Và giờ thì cái phần mềm này sẽ trôi nổi trên mạng. Rồi những người có phần mềm này có thể tìm cách bán lại... Và đó là lý do tại sao kẻ sát nhân đã lặn mất tăm!

Logicielle rùng mình: lúc này có bao nhiêu người đang dùng phần mềm đó trên máy OMNIA 3 mà không biết nguy hiểm đang cận kề? Liệu có cần thiết phải thông báo trên báo chí hoặc truyền hình không? Nhưng sau khi các nạn nhân của *máy tính sát thủ* được báo chí tiết lộ, một thông tin như thế sẽ rất dễ làm cho những người thường sử dụng máy vi tính hoảng loạn!

Cô cảm thấy kiệt sức khi đối mặt với tính cấp bách của tình hình. Cô vừa nhập mã của đối tác bí hiểm vừa nghĩ điều sẽ viết cho hẳn vào hòm thư. Lúc cô viết xong tin nhắn:

LOGICIELLE gửi ANTAEUS: *Tôi thấy hứng thú với phần mềm TTCT, tôi rất muốn tải nó về. Anh bán nó bao nhiêu?*

Một tin nhắn hiện lên phía trên màn hình.

ANTAEUS gửi LOGICIELLE: *Tôi đang ở phòng chat Đa thế giới. Cô vào gặp tôi nhé?*

Cô xúc động đến nỗi điều khiển máy loạn cả lên. Logicielle không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào. Thực tế, cô rất ít khi lướt web; cô chỉ lên mạng để trò chuyện với hai hay ba người hoặc để tra cứu dữ liệu phục vụ điều tra.

LOGICIELLE: *Thật may là anh cũng thức dậy sớm!*

ANTAEUS: *Ngược lại thì có, may là tôi cũng online muộn đấy. Tôi chuẩn bị đi ngủ bây giờ.*

Logicielle cười thầm: đồng hồ trên máy vi tính của cô chỉ bảy giờ sáng.

ANTAEUS: *Cô sẽ phải vô cùng thất vọng đấy. TTCT không chạy đâu. Nó có một khiếm khuyết.*

Khiếm khuyết hả? Antaeus không biết là hẳn nói đúng thế nào đâu! Logicielle lại gõ:

Dù vậy tôi vẫn muốn tải nó. Tôi có thể tải nó ngay bây giờ.

ANTAEUS: *Lưu ý này, về nguyên tắc, phần mềm này chỉ chạy trên máy OMNIA 3 thôi nhé. Cô có không?*

Logicielle tận dụng câu hỏi để khai thác thêm thông tin.

Có. Anh cũng có một cái hả?

ANTAEUS: *Không hẳn. Cái máy đó dùng cho công việc. Tôi sống ở tầng hai của cửa hàng, còn dùng cái máy đó như dùng ô tô công vụ ấy: tôi thường dùng nó cho việc khác hơn là cho công việc chính.*

Antaeus là ai nhỉ? Chắc chắn không phải kẻ sát nhân rồi. Nếu không thì sao hẳn có thể tâm sự với cô chân thành thế. Logicielle tự hỏi: liệu cô có nên báo cho anh ta biết mối nguy hiểm của

TTCT? Hừ, chắc vẫn còn khối thời gian để cô liên lạc lại sau khi đã chạy thử chương trình.

LOGICIELLE: *Anh bán nó bao nhiêu?*

Câu trả lời hiện lên ngay lập tức:

ANTAEUS: *Cô buồn cười nhỉ? Tôi tặng cô đấy! Đứa bạn tôi tuồn cho tôi cũng không phải trả tiền mà.*

Thật giống những gì Logicielle đã hình dung. Cô thử hỏi:

Anh có hứng thú với đồ cổ à?

Bên kia im lặng, cô không đoán ra được là tại sao.

ANTAEUS: *Chờ chút. Tại sao cô lại hỏi tôi điều đó?*

LOGICIELLE: *TTCT là phần mềm cho phép mua các hiện vật cổ.*

ANTAEUS: *À há? Tin mới đây! Tôi tải tất cả chương trình, để chơi thôi. Đặc biệt là khi nó miễn phí. Nào, cô sẵn sàng chưa? Nếu cô tìm ra cách chạy chương trình thì làm ơn gửi hướng dẫn sử dụng vào hòm thư cho tôi nhé! BB!*

Anh bạn kia rời khỏi mạng. Logicielle cũng thoát mạng luôn rồi ngay lập tức, bằng phần mềm hỗ trợ, tải chương trình về. Cô đưa một chiếc đĩa HDX còn mới vào ổ đọc của OMNIA 3. Một vài phút sau, một thông báo nhấp nháy rồi đứng im, chứng tỏ chương trình đã được lưu thành công. Ngay lập tức trên màn hình hiện lên một icon mới. Chương trình được gọi là TTCT. Nhờ vào hệ thống vệ tinh, chỉ trong nháy mắt cũng đủ để một chương trình nặng đến tám mươi ba Gb có thể truyền từ máy này sang máy khác ở cách nhau từ hàng chục đến hàng trăm ki lô mét!

Logicielle nhấp chuột kiểm tra lại dung lượng của phần mềm. Thông tin hiện lên đồng thời với tiếng thông báo của OMNIA 3:

- 83 Gb dữ liệu. Bạn có muốn chạy thử chương trình ngay bây giờ không, Logicielle, hay bạn muốn chuyển sang một ứng dụng khác?

Logicielle thở hắt ra. Dù điều hòa đang chạy, cô vẫn vã mồ hôi như tắm. Căn phòng được che chắn bằng ri đô nên chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng. Ngoài phố, vào giờ này vẫn vắng tanh vắng ngắt nên không có tiếng ồn lọt vào. Chỉ nghe thấy tiếng điều hòa chạy ro ro đều đặn.

Tim đập thành thịch, Logicielle thăm thì trước màn hình:

- Tôi muốn chạy thử chương trình mới này.

Một đoạn nhạc thời Trung cổ vang lên trên loa. Dải màu chuyển động nhấp nháy trên màn hình, dần dần có tổ chức và định hình. Tuy nhiên, những vật này chưa cho thấy ngay được hình thù gì. Trông giống như là bức ảnh phong cảnh được chụp từ tàu hỏa đang chạy, nhưng với tốc độ rất chậm, đến nỗi hình ảnh trở nên nhòe nhoẹt. Cũng không hẳn là nhòe nhoẹt vì đường viền thì vẫn rõ nét. Nhưng nó cứ lặp đi lặp lại một cách kỳ lạ và máy móc vẽ nên một bức tranh trừu tượng. Antaeus có lý: có một cái gì đó ảnh hưởng đến quá trình chạy chương trình. Nếu không thì cũng có một loại virus đã làm rối loạn quá trình tải phần mềm này. Chắc chắn là do người viết ra phần mềm này đã cẩn thận để tránh trường hợp bị sao chép.

Logicielle đi đi con chuột. Cô ấn vào phím *Enter*, rồi gõ một cách ngẫu nhiên trên bàn phím.

Trên màn hình, bức hình đầy màu sắc kỳ lạ vẫn y nguyên.

- Tiếp theo? Logicielle ra lệnh. Phần tiếp theo của chương trình?

Đoạn nhạc thời Trung cổ lại vang lên rồi vọng yếu dần.

- Tốt thôi. Hẳn phải có cách nào đó để mở khóa chương trình này...

Phần lớn các DVD-Rom đều đi kèm với tổng quan hướng dẫn sử dụng; tuy nhiên những người dùng am hiểu công nghệ thường chỉ cần nhìn qua là biết phải thực hiện các bước như thế nào để cài đặt chương trình. Hơn nữa, thường thì các chỉ dẫn luôn xuất hiện rõ ràng và dễ hiểu ngay từ khi chấp nhận cài đặt chương trình vào máy.

Với phần mềm này, chẳng có gì hết. Không có gì ngoài cái đồng màu đối xứng kia.

- Không được hốt hoảng. Phải thực hiện có trình tự.

Logicielle ưu tiên copy phần mềm ra hai chiếc đĩa HDX mới, kiểu đề phòng sơ đẳng mà không nạn nhân nào nghĩ tới. Sau đó, cô ngồi nghiên cứu xem khó khăn như thế nào. Sau khi đã suy nghĩ thấu đáo, cô nhận thấy cũng không phải là không thể vượt qua: những ai dùng chương trình lậu này đều vấp phải những thứ như thế này rồi, cũng như cô thôi. Mà các nạn nhân, dù không phải là chuyên gia trong lĩnh vực tin học, vẫn biết cách làm thế nào để phần mềm TTCT chạy!

Logicielle quyết định gọi Maxime. Điện thoại reo rất lâu mới thấy anh ta nhắc máy.

- Logicielle đây. Ờ, tôi biết giờ vẫn còn sớm và đang là thứ Bảy...

- Không vấn đề gì đâu. Anh vui lắm lắm. Đây là lần đầu tiên em gọi cho anh! Anh cứ tưởng em đã cho số điện thoại của anh vào sọt rác rồi ấy chứ.

Cô giải thích cho anh là cô đã có phần mềm TTCT nhưng nó không chạy. Tự nhiên anh ta nổi cáu:

- Cái gì? Em muốn cài thử TTCT một mình hả? Em điên rồi! Em thử hình dung người ta tìm thấy em chết còng queo cạnh cái máy vi tính thì thế nào, hả?

- Hiện tại thì thứ còng queo đó là cái hình mà tôi đang nhìn thấy thì đúng hơn...

- Này, đừng có nhìn nữa, xin em đấy. Tắt máy đi rồi đợi anh! Anh sẽ đến đó trong vòng mười lăm phút nữa.

Dù rất nhiệt tình nhưng Max vẫn không giải quyết được vấn đề. Cuối cùng, trước sự cứng đầu của anh chàng, Logicielle phải nài nỉ:

- Max, nghe này, anh để tôi tự lo đi. Và nếu anh muốn ăn trưa thì tốt nhất là bây giờ anh chuẩn bị đồ ăn đi.

Cô gọi cho Kostovitch và ông ta trả lời ngay lập tức. Giọng của người đàn ông nhỏ thó này run lên vì vui mừng.

- Rốt cuộc cô đã có được phần mềm nghi án rồi à? Hoan hô cô!

- Nhưng tôi không tài nào cài được nó. Liệu...?

- Tôi sẽ cử một trong các chuyên gia của chúng tôi đến. Cô chờ chút nhé.

Cô chờ.

- Này, Max hạ giọng nói, ở NCF họ làm việc cả thứ Bảy!

- Còn chúng ta, Logicielle nói, chúng ta đang chơi chắc?

- Thế đó em à, đó là điều bất tiện khi làm cái nghề lý thú này: phải làm việc căng thẳng trong lúc lẽ ra được giải trí. Những người phải làm việc mình không thích thực sự không biết họ may mắn thế nào đâu...

Cô ra hiệu cho anh chàng im lặng, có một kỹ sư tin học đang cầm máy ở đầu bên kia. Một người nào đó tên là Tony.

- Quả vậy. Nó không bình thường chút nào. Cô nghe này, cô có thể gửi cho chúng tôi phần mềm đó không? Chúng tôi sẽ nghiên cứu xem sao.

- Lưu ý nhé! Logicielle nói. Tôi báo trước cho anh biết là...

- Ồ, ông Kostovitch đã cho bọn tôi biết cả rồi. Chúng tôi đều có những đề phòng cần thiết rồi.

Sau khi gửi xong phần mềm cho bên kia, Max thở hắt ra thỏa mãn:

- Logicielle này, theo anh thì vai trò của em dừng tại đây! Hiện tại, các chuyên gia đã có công cụ thực hiện tội ác trong tay. Mà anh thấy em khó lòng cạnh tranh với họ được.

- Anh đang đùa phải không? Cô xẵng giọng vặn lại. Không phải cứ gặp chướng ngại là tôi bỏ cuộc đâu. Đừng quên tôi là người chịu trách nhiệm chính trong cuộc điều tra này. Và cũng đừng quên tôi có rất nhiều cộng sự giỏi hơn anh, lại cũng rất sẵn lòng làm thêm giờ.

Cô nhắc máy lên rồi bấm số.

Trước vẻ ngơ ngác của Max, cô nói:

- Tôi gọi ông bạn già Germain.

Max đã dỗi và đi ra phía bếp, cô lờ anh ta đi.

- Giúp cháu như thế nào á? Đơn giản thôi, bác Germain; bác đi đến nhà Antoine Bron, ở Eymet. Gọi cho cháu khi bác đã ngồi trước màn hình. Cháu sẽ gửi chương trình nghi vấn cho bác và ngay khi OMNIA 3 lưu vào bộ nhớ, đến lượt bác chạy thử nó. Có thể TTCT sẽ chạy trên máy tính của các nạn nhân chăng?

Than ôi, một giờ sau, họ phải đầu hàng trước một sự thật hiển nhiên: cả ở Eymet cũng như Paris, vẫn nguyên hình ảnh ấy ngoan cố hiện lên trên màn hình máy tính.

Max rời nhà cô bạn đồng nghiệp vào chập tối.

Logicielle vào mạng; cô thấy có một tin nhắn trong hòm thư: một người mới thông báo sẵn sàng cung cấp cho cô phần mềm TTCT! Số điện thoại để lại cho thấy người đó sống ở Paris.

Cô gọi ngay lập tức. Cô gặp ngay một cậu thanh niên không ngần ngại cho cô cả tên tuổi địa chỉ và cung cấp cả địa chỉ của người bạn đã cho cậu ta phần mềm TTCT.

- Chỉ thế thôi, cậu chàng lúng túng trần tình với cô, phần mềm đó bị kẹt! Em nghĩ hẳn là dính virus...

Cô tải phần mềm về cho khỏi áy náy; nhưng chương trình vẫn bị chặn. Hoàn toàn kiệt sức, cô gọi cho Max khi đã mười giờ đêm.

- Gì cơ? anh chàng hỏi cô. Em vẫn còn chưa ngủ hả? Mau lên giường đi! Đừng quên là anh sẽ qua đón em lúc sáu giờ sáng mai nhé. Một ngày nghỉ đi thăm Futuroscope sẽ khiến em thay đổi suy nghĩ đấy!

Trên tàu TGV, Max bày trò mua vui cho Logicielle bằng cách làm biến mất một đồng xu ngay trước mắt cô. Rồi anh lừa cô chơi vài ba ván bài. Anh chàng thường xuyên lui tới một câu lạc bộ ảo thuật rồi học mấy trò ảo thuật nghiệp dư.

- Anh sẽ khiến tôi kinh ngạc Max ạ, cô thở dài, nếu bẻ khóa được cái phần mềm quý quái kia...

Ngay khi họ vừa ra khỏi khoang tàu điều hòa, cái nóng liền ập xuống họ.

Họ đi thăm Omnimax và rất nhiều các phòng chiếu phim đa phương tiện khác với những cái ghế vừa rung vừa xoay để người xem có ảo giác về chuyển động.

Họ rời phòng chiếu phim trong tâm trạng phấn khích, vui vẻ và hồ hởi.

Họ kết thúc buổi sáng bằng suất phim nổi *Đôi cánh của lòng can đảm*. Mỗi lần đeo chiếc kính đặc biệt bằng thủy tinh phân cực, hình nổi như có thể chạm vào được. Mỗi lần máy bay cất cánh hoặc lượn trên thung lũng, họ có cảm giác chóng mặt như thật. Các diễn viên, nhờ vào loạt ảnh chụp giao thoa tạo hiệu ứng như đang ở ngay sát khán giả, gần đến nỗi một số người giờ tay ra móng chạm được vào các nhân vật trong suốt trước mặt.

Tầm một giờ chiều, họ tránh nóng tại một nhà hàng trong công viên. Nơi này cũng chật cứng như nêm. Logicielle xoa xoa mắt vì vẫn còn bị choáng bởi không gian và màu sắc.

- Thật tiếc là phim đó ngắn quá! cô nói. Theo tôi, đó quả là mô hình điện ảnh của tương lai. Chắc không đến mười năm nữa tất cả các phòng chiếu phim sẽ đều trang bị những thiết bị hỗ trợ đó.

- Tôi e là không thể đâu cô ạ, một người lạ mặt ngồi ăn ngay cạnh họ lên tiếng.

Anh ta mang một huy hiệu ghim trên áo sơ mi.

- Đầu tiên, phải nói là chi phí làm phim này rất lớn. Thêm nữa là đeo cái kính thủy tinh phân cực đó khiến người xem cảm giác không thoải mái. Điều cuối là mắt rất nhanh bị mỏi. Nếu bộ phim kéo dài quá bốn mươi phút, nó sẽ vượt qua mức giới hạn có thể chịu đựng được của mắt người. Nếu quá ngưỡng, người xem phải tăng cường khả năng tập trung và sẽ nhanh chóng bị kiệt sức.

Max và Logicielle lúc lắc đầu không trả lời.

- Tôi tên là Bruno della Chiesa. Tôi phụ trách kỹ thuật của Futuroscope. Các bạn biết đấy, phim nổi chiếu ngoài rạp cũng không mới mà! Ngày bé, tôi vẫn chơi với một cái ống nhòm nhìn hình nổi bằng cách soi vào các tấm ảnh. Rất nhiều phương pháp đã được thử nghiệm. Các bạn có thể tìm thấy một vài phương pháp ở lối ra, bên thư viện của Futuroscope.

Điện thoại di động của Bruno della Chiesa reo lên. Anh ta xin phép họ, trả lời, rồi mỉm cười đi xa dần.

Logicielle và Max dành cả buổi chiều đi thăm những khu vực khác. Tối đến, họ đi về hướng lối ra. Một đám đông nghịt người đang vội vã dồn về phía cửa quay. Rồi ngay sau đó, họ dừng lại: hướng dẫn viên đang đếm lại quân số của một nhóm gồm năm mươi đứa trẻ.

- Được đấy, Max lắm lắm, chắc là sẽ tắc lâu đây? Lại còn phải bắt tàu nữa chứ!

Kiên nhẫn đợi, Logicielle nhìn hướng về thư viện. Cô mãi suy nghĩ, mắt nhìn lơ đãng; cô nhìn thấy rõ hình ảnh phản chiếu của hướng dẫn viên đang hoa tay múa chân bên trên đầu bọn trẻ. Bất ngờ, một con thằn lằn lớn màu xanh xuất hiện ngay trước mặt cô! Con vật bất thành hình xuất hiện, sừng sững nổi lên đến nỗi có thể chạm vào được, con vật leo trên một đồng đá lớn nhẵn; nó nhô cái đầu với hai nhánh lưỡi mảnh chẻ đôi lên.

Sững sờ, Logicielle thụt lùi lại, thúc cùi chỏ vào Max, tay dụi mắt.

- Này... em ổn chứ? Em sao thế?

- Nhìn đi, Max! Ở đó, trong tủ kính ấy!

Cô chỉ tay về phía ảo ảnh đã biến mất. Thay vào đó, cô thấy một quyển sách; bìa sách là một loại tranh trừu tượng, gồm nhiều hình dáng, đường nét và chấm màu hỗn độn nối tiếp nhau mà nhìn bình thường không có nghĩa gì hết.

- Cái gì? Max hỏi. Em muốn chỉ cho anh cái gì? Cuốn sách cũ đó hả? *Hình ảnh tương tác không gian ba chiều* ư?

- Vâng. Anh nhìn cái bì... Không! Nhìn ngay phía trên cái bì ấy, bóng của mấy người phản chiếu trong gương ấy!

- Ừ, thì sao?

- Anh phải nhìn thấy một con thằn lằn. Nổi hẳn lên ấy!

Logicielle cố gắng tập trung nhìn lại như lần đầu tiên. Không ăn thua. Cô bị ám ảnh bởi cái bì sách mà mắt cô vừa ghi nhớ dù không hề muốn.

- Max... Anh nhìn thấy chưa?

- Chưa. Cái đó quan trọng thế cơ à?

Đám đông đã dịch chuyển về phía lối ra nhưng Logicielle không chịu nhúc nhích. Đằng sau cô, những lời phản đối khó chịu bắt đầu rộ lên.

- Logicielle? Đi nào, xin em đấy!

- Chờ tôi chút, Max.

Cô bước vội về phía hiệ sách rồi vài phút sau đã rời khỏi đó với quyển sách lúc trước trên tay.

Ngồi đối diện với Max trên chuyến tàu cao tốc TGV, Logicielle có vẻ bị mê hoặc. Cô cầm quyển sách trên tay và tập khám phá bí mật đằng sau những hình ảnh có vẻ như không ăn nhập với nhau nhưng nếu nhìn theo một cách nhất định, đột nhiên sẽ hiện lên một vật hoặc một quang cảnh nào đó.

- Max... Đây rồi, tôi thấy rồi!

- Ừ? Nếu em muốn mắt bị lác thì em tuyệt đối thành công rồi đấy, quả là như thế đấy!

Logicielle đặt quyển sách xuống ghế ngồi ngay cạnh Max. Má cô ửng hồng vui sướng, cô lắc lắc

đầu rồi tự nói với mình.

- Này! Maxime nói, em thực sự như đứa trẻ con ấy. Chẳng có gì cũng vui được!

- Max... mấy hình ảnh này không làm anh nhớ đến cái gì à?

Cô giơ quyển sách ra trước mắt anh chàng.

- Không. Không... không hẳn, sao thế?

- Nó giống cái hình ảnh khởi động của phần mềm TTCT trên máy vi tính như hai giọt nước vậy.

Khi chiếc mô tô dừng lại trước cửa tòa nhà của Logicielle, đã gần nửa đêm.

- Ê, anh làm gì đấy? cô hỏi Max vì trông thấy anh ta đang tắt máy.

- Tất nhiên: anh lên phòng với em.

- Anh đùa hả? Không có chuyện đó đâu!

- Nghe này, Logicielle, anh rất hiểu em: thế nào em cũng sẽ ngồi trước cái máy OMNIA 3 cả đêm để thử cái phần mềm chết tiệt bằng cách dán mắt như kẻ điên vào màn hình. Anh không muốn có chuyện gì xảy ra với em, anh không thể để em một mình được!

- Đảm bảo với anh là tôi kiệt sức rồi. Tôi cũng đã thức dậy lúc năm giờ như anh. Tôi sẽ không dùng máy vi tính ngay bây giờ đâu.

- Em thề với anh đi?

- Chắc chắn là không dùng trước sáng mai, hứa đấy. Anh về đi, và cứ an tâm nhé.

Cô lại gần anh chàng, thì thầm:

- Max... em cảm ơn anh vì ngày hôm nay. Em hôn anh được chứ?

Nói là làm, cô hôn vào chiếc mũ bảo hiểm mà Max chưa kịp nhắc ra. Rồi cô đi về phía căn hộ mà không quay đầu lại.

Logicielle đã giữ lời. Cô đi nằm ngay sau khi tắm xong rồi thiếp ngủ luôn. Nhưng cô tỉnh giấc vào năm giờ sáng và không tài nào ngủ lại được.

Cô phấn khích như lúc sắp đi chơi ngày hôm trước.

Ở đại lộ dưới nhà, chỉ có tiếng chim rộn rã như đang hối thúc ngày mới thức dậy.

Nằm im trên giường, Logicielle chờ đợi những tia nắng nhạt đầu tiên xua đi bóng đêm.

- Nào, sáng rồi! cô đột nhiên quyết định.

Cô hát chẵn ra, đứng dậy đóng cửa sổ và bật điều hòa. Rồi cô bật máy tính.

- *Xin chào Logicielle, giọng nói rất dễ chịu của OMNIA 3 vang lên. Hôm nay bạn muốn làm gì?*

- Điều tra kỹ hơn vũ khí gây án, cô trả lời cái máy vi tính. Và có thể tóm luôn kẻ sát nhân.

- *Tôi không hiểu mệnh lệnh của bạn, Logicielle, chiếc máy vi tính ngao ngán nói. Bạn có thể diễn đạt theo một cách khác không?*

- Tôi muốn máy đọc nội dung của đĩa HDX.

Ngay lập tức, hình ảnh nhòe nhoẹt khởi động của phần mềm *TTCT* nhảy múa trên màn hình; chúng chậm dần rồi đặc lại thành một khối trừu tượng kỳ lạ. Tiếng nhạc thời Trung cổ quen thuộc lại vang lên trong loa.

- Mình thật là ngốc! Logicielle lẩm nhẩm. Mình phải nghĩ ra ngay từ đầu mới phải.

Cô quay màn hình để ánh sáng cửa sổ phản chiếu lên. Đó chính là lý do tại sao cô luôn cảm thấy khó chịu khi thực hiện điều tra tại nhà các nạn nhân vì luôn có ánh sáng từ cửa sổ hoặc đèn phản chiếu lên màn hình: không những không hề bất tiện mà ngược lại sự phản chiếu đó khiến mắt tập trung vào những điểm bất định, cách duy nhất có thể - biết được ý nghĩa - và tạo ra hình nổi - từ những hình không ăn nhập với nhau.

Tim đập thình thịch, cô cố gắng tập trung nhìn, không phải lên màn hình mà lên trên những chấm hình đó.

Bài tập mắt kéo dài khoảng một đến hai phút; rồi đột nhiên, giống như những hình 3D từ quyển sách, cô nhìn thấy... một phong cảnh lộng lẫy: một tòa lâu đài nằm trên đỉnh núi đá, bên dưới là thung lũng xanh rờn.

Hình nổi tưởng như sờ vào được khiến cô lùi hẳn về đằng sau. Cô đã sợ chuyển động nhỏ có thể làm hình biến mất - nhưng không: chừng nào mắt cô còn nhìn được chi tiết này hay chi tiết kia của toàn cảnh lâu đài, cô có thể di chuyển chỗ ngồi, lùi về sau hoặc tiến lên trước mà không làm hình ảnh mất đi.

- Chết tiệt... nó là từ video cơ đấy!

Vài đám mây trắng bồng bênh trôi trên bầu trời. Một cơn gió nhẹ khẽ lay động cây trong thung lũng. Hình ảnh chính xác gần như hoàn hảo; một bộ phim kỹ thuật số cũng không thể tái hiện

hiện thực tốt hơn được nữa.

Mắt Logicielle nhìn xuống bức tường bao quanh có sơn một dòng chữ theo kiểu gô tích:

Toà tháp, Cẩn thận

- Đây rồi, cô thì thăm. Hóa ra TTCT là Tòa tháp, Cẩn Thận!

Cô nhớ ngay đến bài đồng dao cổ thuở ấu thơ với điệp khúc: *Tòa Tháp, cẩn thận! Tòa Tháp, cẩn thận đừng để đánh bật!*

Rồi, đột ngột khung cảnh sững lại. Logicielle thấy mình như đang trong tình huống của một kẻ bộ hành bỗng dưng khám phá ra nơi đường vòng một bức tường với cửa chính vây quanh bảo vệ hoa viên lớn ngập trong cỏ dại.

Lâu đài trông có vẻ giống lâu đài của Louis II de Bavière, ở Neuschwanstein hoặc là một cái khác ở Disneyland Paris. Tuy nhiên đây không phải là dàn dựng cũng không phải là hình dựng ma kết.

- Rồi. Gì nữa nào?

Không biết có phải do cô nói? Hay do mắt cô điều chỉnh đã giải mã được tên của chương trình? Hàng chữ trước đó mờ dần, nhường chỗ cho một hàng chữ khác với kiểu chữ thông thường:

Để khởi động chương trình, hãy nhìn chăm chú vào ổ khóa cửa chính.

Thật dễ dàng: cái ổ khóa khổng lồ trên chấn song hàng rào trông giống hệt bia ngắm. Logicielle cố gắng không rời mắt khỏi ổ khóa. Mười giây sau, hàng rào sắt từ từ mở ra kêu kèn kẹt nghe rất sâu thẳm.

Đột nhiên, cô hiểu ra: chương trình này chỉ chạy chùng nào mắt của người sử dụng còn tập trung vào một điểm cố định nào đó trên màn hình. Camera gắn trên OMNIA 3 sẽ ghi lại trạng thái ngừng chuyển động của con người mắt trên điểm đó và khởi động chương trình ngay lập tức.

Hiện giờ, trông có vẻ như Logicielle đã đi vào trong hoa viên của lâu đài. Ở mỗi bên lối đi rải sỏi trắng là hàng cây cổ thụ: sồi, tần bì, cù tùng, thông bá hương từ Liban... Nhưng chúng bị thường xuyên che kín; đám cây ngầy đầy gai phủ kín bãi cỏ và những bụi cây nhỏ đan rối vào nhau ngập cả khuôn viên.

- Ôi, không...

Ánh mắt của cô chậm lại phía những bụi cây, hình ảnh trôi đi thật chậm, rồi cô nhìn ra xa về phía đám lá rụng, như thể Logicielle đang rất muốn nằm dài lên đó. Rất nhanh chóng, cô quay ra hướng bên phải nơi có con đường mòn... và đúng như đã kỳ vọng, cô đang ở ngay đó, đi bộ về phía tòa lâu đài, bóng của nó đổ xuống ngày một rõ nét hơn.

Tiếng chim hót vang quanh cô. Liệu đó là âm thanh do phần mềm giả lập, hay là tiếng chim sẻ và chim én đại lộ dưới nhà cô nhỉ? Lại nữa, cô còn cảm thấy gió đang mơn man thổi trên mặt mình, rồi cả tiếng sột soạt của lá khô cũng rất gần như một minh chứng - tuy nhiên biết đâu đó lại là gió từ chiếc điều hòa cùng tiếng động cơ chạy ro ro lẫn với tiếng máy tính chạy.

Ngay lúc ấy cô đã đi đến chân cầu thang lớn dẫn vào mặt tiền lâu đài. Ánh mắt cô dừng lại chỗ mấy bức tượng bằng đá cẩm thạch đặt trên bệ, ngay lập tức, hình ảnh dừng lại một cách ngoan

ngoãn rồi trôi nhòa đi khi Logicielle nhìn sang bậc thềm đá.

Cô leo lên cầu thang - đúng vậy, dù rõ ràng đang ngồi yên một chỗ nhưng cô vẫn có cảm giác như mình đang leo lên cầu thang thật.

Cuối cùng, cô dừng lại trên sân hiên rộng lớn rồi quan sát mặt tiền lâu đài. Có thể nhận thấy, ở ba tầng, những dãy cửa sổ với những ô kính màu được bao quanh bằng lớp dây dọi dày không theo quy tắc trật tự nào. Ở chỗ này chỗ kia, có những ngọn tháp nhỏ mọc lên phá vỡ sự hài hòa của tổng thể. Ở sườn phía Tây, mái của một nhà nguyện nhỏ kế bên nổi bật lên nhờ mái vòm chông và gác chuông đá được khía răng cưa.

- Đây hẳn là lâu đài có từ thế kỷ XV hoặc XVI, Logicielle khẽ nhận định. Phần nền móng chắc chắn lâu hơn nữa nhưng tổng thể lại theo phong cách Phục hưng.

Cô tự hỏi cần bao nhiêu triệu byte để số hóa những hình ảnh dạng video này nhỉ - video tương tác này cho phép khám phá từng góc nhỏ nhất nếu muốn! Cô cũng thắc mắc về một số hạn chế như: người viết phần mềm này đã dựng cả môi trường xung quanh, cái này liệu có cho phép xác định tòa nhà này ở đâu không? Cô cũng chắc chắn đây không phải là hình ảnh trong thế giới tưởng tượng mà được tái hiện một cách trung thực từ một địa điểm có thật. Người viết phần mềm này hẳn phải đạt trình độ bậc thầy của Chương trình xử lý dữ liệu ảnh CAO.

Cô quan sát cánh cửa gỗ được chạm khắc. Mắt cô dừng lại trên lỗ khóa. Như cô mong muốn, hai cánh cửa oai vệ từ từ mở ra.

Đoạn nhạc thời Trung cổ lại vang lên, lần này dựa trên hòa âm tiếng kèn đồng, và tạo cảm giác trang trọng hơn nữa nhờ hiệu ứng vọng âm tượng.

Logicielle đi vào một phòng rộng lớn, chắc chắn là sảnh tiếp khách. Sàn được lát đan xen đá cẩm thạch đen và trắng; trên mấy bức tường, nơi có khoảng mười hai cánh cửa tỏa ra khắp chốn có treo vô số tranh. Đồ đạc trong phòng cũng chỉ có vài chiếc ghế phôi toai nặng nề bằng gỗ sồi và một chiếc rương gỗ chạm khắc; mặt trước chiếc rương bằng gỗ mun, ngà voi và gỗ hồ đào màu gụ tái hiện một cảnh trong truyện thần thoại.

- *Xin chúc mừng cô, Logicielle!* một giọng nói cất lên nghe như có vẻ vọng đến từ mọi phía hoặc chẳng từ phía nào cả.

Cái âm điệu vừa giễu cợt vừa khiêu khích của người đang nói không thể xác định nổi. Đây là giọng của một người phụ nữ trẻ hay một thằng bé mới lớn nhỉ? Logicielle ngờ rằng giọng nói đó được lọc rất nhiều lần nên đã bị biến đổi.

- *Trí tuệ minh mẫn đã giúp cô vượt qua những thử thách đầu tiên từng cản bước cô đến được đây. Tôi muốn chào mừng cô đã đến với chương trình Tòa tháp, Căn Thận của tôi. Tôi sẽ giải thích cho cô, Logicielle ạ, những tác phẩm nổi tiếng mà cô có thể có được với những điều kiện ngoài sức tưởng tượng...*

Vậy là kẻ viết chương trình TTCT này biết biệt danh của cô! Cô tìm cách lý giải... Suy nghĩ kỹ thì chẳng có gì kỳ diệu hết: đơn giản là OMNIA 3 đã chia sẻ với phần mềm mới các chỉ thị của cô ngày hôm qua! Một trò ảo thuật mà kẻ sát nhân thêm vào.

- *Như cô có thể đã biết, Logicielle, ở khắp châu Âu, đặc biệt là Pháp, có một số lâu đài, nhà thờ hoặc trang viên bị bỏ hoang hoặc vô chủ. Những công trình như thế này đôi khi lại chứa đựng những kỳ quan tuyệt vời. Để được sở hữu chúng, có hai điều kiện quan trọng: đầu tiên, cô phải biết những tòa nhà đó nằm ở đâu và làm thế nào để đi vào bên trong; sau đó cô cần táo bạo thâm nhập vào bên trong và chiếm lấy đồ đạc, tranh ảnh cùng các tác phẩm nghệ thuật mà tòa nhà ấy*

có. Nhờ chương trình của tôi, Logicielle thân mến, và cũng nhờ tài khôn khéo cùng sự bền bỉ của mình, ngay từ bây giờ cô đã có thể nhận diện lâu đài, khám phá những khó khăn chờ đợi cô như trong thực tế mà không cần phải rời ghế ngồi; vì phần mềm TTCT tái hiện trung thực khung cảnh, từng đồ vật cũng như tình huống báo động và hệ thống bẫy mà chủ nhân lâu đài sử dụng để ngăn cản sự xâm nhập của các vị khách khiếm nhã. Khi cô đảm bảo đã có đầy đủ thông tin, cô có thể vào vị trí và chuyển sang hành động... tất nhiên là sau khi đã nhận thức toàn bộ trách nhiệm của mình. Vì cô phải tự mình đối mặt mọi nguy hiểm, giờ tôi chỉ việc mở đường cho cô thôi.

Có một khoảng im lặng. Logicielle nhìn hết cánh cửa này đến cánh cửa khác. Người đối thoại lại tiếp tục:

- Cô có câu hỏi gì không, Logicielle? Chương trình của tôi được lập trình sẵn để trả lời cô.

- Ông là ai?

- Tôi tên là Pyrrha... Tất nhiên đây là tên giả!

- Hãy cho tôi biết, Pyrrha. Phải làm gì để... bắt đầu chơi?

- Cô đang ở trong một tòa lâu đài bỏ hoang. Bản sao ảo mà cô đang khám phá rất giống với thực tế. Vì lâu đài này có thực, cũng giống như tất cả những đồ vật trong đó; trong đây có một đồ vật vô giá được người chủ cất giấu. Để đơn giản, ta hãy gọi nó là Kho Báu. Nếu sau này cô muốn khám phá những lâu đài khác trong phần mềm, trước tiên cô phải tìm ra Kho Báu này đã.

- Nhưng... tại sao lại bắt buộc như thế? Thử hình dung nếu tôi... tôi không tìm ra Kho Báu thì sao?

Lại một khoảng im lặng nữa. Như thế cái phần mềm này gặp khó khăn trong việc dịch mã câu hỏi vừa rồi. Logicielle hiểu là cô phải chọn cấu trúc câu đơn giản và thuận hơn.

- Trong phần lớn các trò chơi kiểu này, người sử dụng phải chứng tỏ nhiều phẩm chất trước khi có thể đạt đến một trình độ khó hơn: khéo léo, tốc độ, suy nghĩ thấu đáo, khả năng suy luận tốt... Cô ngờ là mình, Logicielle, không phải là người duy nhất chơi TTCT. Những người chơi trước có thể vượt qua cô và vét sạch toàn bộ lâu đài mà cô đang chơi. Nói cách khác, chỉ những người sáng suốt nhất mới khám phá ra nhiều địa điểm nhất; mỗi người phải vượt qua thử thách cuối cùng để có thể lấy được báu vật và có quyền khám phá những lâu đài tiếp theo... Càng đông người chơi, mọi người càng phải tiến xa trong trò chơi để loại bỏ những người chơi sau và đặt những bước chân đầu tiên đến nơi còn nguyên vẹn. Người giỏi nhất sẽ thắng cuộc!

- Khoan đã! Khoan đã, Pyrrha! Logicielle thốt lên. Vì ông biết rõ lâu đài cất giấu nhiều báu vật, có nghĩa là ông đã đột nhập vào rồi! Vậy tại sao ông không tự đi mà tìm mấy cái báu vật đó?

Một lần nữa, lại là sự im lặng. Như thế Pyrrha đang suy nghĩ.

- Ai nói với cô, Logicielle, là tôi muốn chuốc lấy những rủi ro đó? Ăn trộm ở những nơi như thế là phạm tội! Mà tôi thì không phải kẻ gian cũng chẳng phải tên chứa chấp...

- Hiểu rồi, Logicielle thăm thì, ông là một kẻ trong sạch!

- ... Tôi bằng lòng với việc bán chỉ dẫn, Pyrrha tiếp lời.

Logicielle tập trung nhìn vào một trong những cánh cửa trong phòng khách. Ngay lập tức, hình ảnh cánh cửa xích lại gần, nó không có khóa.

- Cẩn thận! Chuyến thám hiểm đầu tiên này không phải là màn mở đầu giải thích cách chơi đâu. Từ giờ trở đi, cô chỉ có thể đột nhập vào lâu đài bằng cách bẻ khóa. Rất nhiều công cụ dùng cho việc đó. Việc của cô là tự mình khám phá. Nếu cô muốn ngắt kết nối ngay bây giờ, cô chỉ cần nhìn chăm chú vào chiếc rương lớn ở phòng khách là đủ.

Logicielle muốn hỏi Pyrrha hàng nghìn câu. Nhưng cô quyết định thông thả...

Vì giờ cô đã hiểu cách khám phá lâu đài. Đúng vậy, cô sẽ đi lại đúng con đường mà các nạn nhân đã đi. Để phá hỏng hệ thống bẫy của Pyrrha. Dù cô biết đang mạo hiểm tính mạng mình - nhưng không biết trong hoàn cảnh nào, lúc nào và nơi nào.

Cô quay lại nhìn chiếc rương. Cô xem xét phần được chạm trổ, đập ngay vào mắt cô trông có vẻ như một chiến binh Hy Lạp sắp sửa xông vào một túp lều; xa xa có thể đoán biết một toán lính cùng ngôi làng bị vây hãm.

Đột nhiên, một tia chớp sáng trắng lóe lên. Logicielle hét lên, giật nảy mình rồi nhắm chặt mắt.

Khi mở mắt trở lại, cô gần như rất bất ngờ thấy mình đơn độc trong căn hộ, ngồi đối diện với chiếc máy tính OMNIA 3.

- Pyrrha? Delumeau hỏi trong khi giải mã cái tên Logicielle ghi trên tờ giấy. Đây là cái gì?
- Tên kẻ viết ra phần mềm đó. Hay đúng hơn là biệt danh được tên sát nhân sử dụng.
- Vậy là chúng ta có tiến triển! Rồi, cô vẫn không biết danh tính, địa chỉ nhà của hắn...
- Tất nhiên rồi, thưa cảnh sát trưởng. Nhưng ông đã yêu cầu tôi là nếu có bất kỳ tiến triển nào trong cuộc điều tra thì thông báo cho ông ngay. Giờ thì tôi mới biết đến đây thôi.

Delumeau hỉ mũi ầm ỉ, lẩm bẩm mấy từ vô nghĩa rồi bỏ ra hành lang. Max tận dụng cơ hội lại gần Logicielle.

- Sếp không hài lòng phải không? Tuy nhiên, anh thấy em đã tiến cực nhanh rồi còn gì nữa! Nói xem, Logicielle, anh đây này, anh đã dẫn em đến Futuroscope... Vậy em thì sao nhỉ, khi nào thì em dẫn anh đến tòa lâu đài của em?
- Đến căn hộ của em, anh muốn nói thế hả?
- Quả thế, Max nói, vì phải đến được căn hộ thì mới vào được lâu đài chứ...
- Ờ, cái điều hòa có vẻ tốt đấy nhỉ! Max phát biểu khi đến căn hộ của Logicielle. Rồi, vậy đây là sở chỉ huy mới của chúng ta?

Anh ta cởi áo khoác da rồi đặt lên giường cạnh chiếc mũ bảo hiểm.

Logicielle cố kìm cơn bực bội lại. Cô không thích tiếp khách ở nhà. Phần lớn khách đến chơi nhà thường hành xử tự nhiên quá mức. Vừa mới đến, họ đánh dấu lãnh thổ bằng cách để đồ của họ mỗi thứ một chỗ. Ngay khi Maxime vừa đặt chân vào nhà là cô tự nhủ xem có cách nào khéo léo và lịch sự để đuổi anh ta về. Cô dẫn anh chàng về nhà chỉ đơn giản là để đảm bảo cho sự an toàn của mình. Cô hiểu là sẽ rất nguy hiểm nếu cô cứ tự mình xoay sở với OMNIA 3 đã biến thành *máy tính sát thủ* nhờ phần mềm TTCT...

Cô khởi động máy vi tính, bảo Max ngồi đối diện với màn hình rồi đưa cho anh chàng quyển sách với các hình vẽ 3D.

- Đầu tiên anh phải luyện mắt nhìn để làm quen với kiểu hình ảnh tương tự. Sau đó, anh sẽ bắt đầu chơi trò này.

Cô gọi cho Germain thông báo tình hình cuộc điều tra.

Ông thanh tra lăm bằm:

- Nói chậm thôi, bác đang ghi lại đây! Cháu bảo là: sảnh lớn của một lâu đài bị bỏ hoang hả?
- Vâng. Và cháu rất mong bác xác định được cái chỗ ấy.
- Cháu đùa hả! Có hàng nghìn lâu đài ở Pháp! Cái gì khiến cháu tin...?

- Tất nhiên là bác rồi, bác Germain, chính bác đã kể cho cháu những huyền thoại bất hủ của vùng Périgord còn gì? "Sau khi tạo ra thế giới và loài người, Chúa cũng phân phát một cách

công bằng các tòa lâu đài đến những nơi có con người sinh sống. Rồi, khi Chúa hoàn thành công việc của mình, Chúa thấy vẫn còn hàng nghìn tòa lâu đài nữa! Nên Chúa đã đổ toàn bộ số lâu đài còn lại trong túi mình xuống vùng Périgord.”

- Đồng ý. Nhưng...

- Tất cả các nạn nhân đều ở quanh Bergerac. Chắc hẳn tòa lâu đài đó ở gần nhà bác, bác Germain à.

- Cháu muốn bác làm như thế nào?

- Cháu sẽ fax cho bác quyển sách hình nổi 3D. Bác phải tập làm sao để nhìn thấy hình nổi trên mỗi trang đó. Sau đó, bác đến Eymet rồi chạy phần mềm TTCT. Bác đừng liều lĩnh khám phá nó nhé, bác Germain! Cháu chỉ muốn bác nói cho cháu biết lâu đài đó là lâu đài nào thôi. Đừng mạo hiểm!

- Tại sao? Germain lẩm bẩm. Chẳng phải là chính cháu cũng đang mạo hiểm sao?

Khi Logicielle cúp máy, cô thấy Max đang đánh vật với bàn phím máy tính.

- Nó chế giễu anh, cái OMNIA 3 của em ấy! Không tài nào làm cho nó chạy cái phần mềm kia được. Em có nghe nó nói gì với anh không?

- *Bạn không phải là Logicielle. Bạn có muốn đăng ký thông tin người dùng mới không?*

Cô chỉ cho Max quy trình để có thể điều khiển máy tính bằng giọng nói của chính anh chàng. Khi chạy phần mềm TTCT, cô kéo rèm cửa ra để hình ảnh cửa sổ phản chiếu lên màn hình. Ban đầu Max hơi khó tập trung. Cuối cùng, sau khoảng mười phút, anh chàng reo lên, mắt vẫn dán chặt vào màn hình, đầy hứng khởi:

- Được rồi! Anh thấy được rồi! Là một tòa lâu đài... Chết tiệt, quá đỉnh!

Đứng bên cạnh anh chàng đồng nghiệp, Logicielle chỉ nhìn thấy một búi màu lộn xộn. Cần đứng đối diện màn hình và cũng phải có một khoảng cách chính xác thì mới có thể xem được những hình nổi kia.

- Anh đã nhìn thấy hàng chữ trên tường chưa?

- OK. Anh đang mở khóa!... Ui, nó mở rồi! Anh vào đây. Anh đang đi trên đường mòn, anh đang tiến về phía trước! Ở, mà quả là cũng dễ đấy chứ...

Chỉ ba giây sau, Max cụt hứng chữi thề. Đoạn nhạc ngắn thời Trung cổ nhỏ dần và hình ảnh đột ngột thay đổi.

- Logicielle! Anh mất hình nổi rồi...

- Vậy thì anh phải bắt đầu lại từ nơi anh mất dấu thôi.

Max thử lại rồi chỉ hai phút sau đã thốt lên:

- Ở... Nhưng anh không biết là anh đã ở chỗ nào nữa! Giờ anh lại thấy mình đứng trước hàng rào sắt và bức tường... Phải làm lại từ đầu à!

Anh chàng gắt lên rồi bắt đầu lại hành trình từ con số 0.

- Đây rồi... Anh đang ở sân hiên... À, tiếng sáo!

Anh chàng lúi ra xa máy tính, dụi mắt.

- Nhưng cái trò này điên rồ thật! Chỉ cần mất tập trung một chút thôi là phải bắt đầu lại từ đầu! Và lần nào cũng thế, anh lại trở về chân tường này.

- Suy nghĩ một chút đi Max: chương trình này chỉ chạy khi camera trong máy tính OMNIA 3 ghi nhận được sự tập trung của con người lên hình ảnh. Cho nên anh phải tập trung! Để em thay chỗ cho.

Cô chuyển đến ngồi trước màn hình. Cô không gặp bất kỳ một khó khăn nào trong việc chú tâm vào hình ảnh, giờ thì cô đã quen rồi. Tuy nhiên thay vì mở cổng hoa viên bằng cách nhìn chăm chú vào ổ khóa, cô lại đi men theo tường bao; nó đã quá cũ đến độ người ta có thể dễ dàng leo lên chẳng mấy tốn sức.

Ngay lập tức, cô lọt vào một khu rừng rậm rạp: bức tường phủ kín những bụi cây ngầy cao và rậm rạp. Chương trình không cho tiến bước. Cô quay trở lại, đi qua cánh cổng đóng kín rồi bắt đầu khám phá con đường nhỏ dẫn tới lâu đài. Cô đến được chân một quả đồi. Đứng trên đỉnh đồi nhìn toàn cảnh sẽ cho ta biết chính xác vị trí nơi này! Tuy nhiên, không thể nào leo lên dốc được: chương trình dừng tại đó. Cô quay trở lại cổng sắt rồi đi men theo bức tường bao. Được khoảng hai hay ba trăm mét, cô thấy mình đang ở trên mỏm đá. Logicielle ngẩng đầu nhìn lên, ở phía trên khoảng hai mươi mét nữa có một tòa tháp nhỏ nằm trên con đường dài ngoằn ngoèo vòng quanh. Tuy nhiên, từ chỗ này, cũng không thể tiến xa hơn được nữa.

Cô men theo một con đường mòn hẹp với lối đi lên dốc và gồ ghề rẽ về phía lâu đài. Leo lên được khoảng mười lăm mét thì cô nhận thấy mình đang cheo leo trên một sườn núi.

Giờ thì cô đang đi men theo bờ vực thẳm. Con đường giờ chỉ còn một lối đi rải đá cuội hẹp đến nỗi phải hết sức tập trung nhìn vào lớp đá. Logicielle chỉ đoán vậy chứ cũng không nhìn toàn cảnh chỗ cô đang đứng. Trong một giây, cô thoáng nhìn về khu rừng phía dưới. Cô nghe thấy tiếng giày trượt rồi tiếng đất đá rơi. Bầu trời đảo lộn trên đầu; cô hiểu là mình đang rơi xuống vực rồi hét lên.

Khi mở mắt ra, cô thấy mình đang ngồi trên ghế. Max đang giữ chặt vai cô.

- Logicielle? Ổn chứ?

- Rồi, rồi, cô đáp ứng. Anh có thể bỏ em ra không.

- Em chắc chứ? Nào, ngồi thẳng dậy nào, anh vẫn có cảm giác là em sắp ngã!

Quả là cô đang nghiêng người sang phía bên phải, hướng mà theo bản năng cô sẽ bám vào vách núi để tránh bị rơi xuống vực!

- Chuyện gì xảy ra thế? Max hỏi.

Cô lấy lại thăng bằng rồi nhún vai.

- Ngốc thật! Em bị ngã. Và em sợ. Cái này cũng không kém phần ấn tượng so với ở Futuroscope đâu. Ở, tuy là cái ghế của em không chuyển động.

- Nhưng mà em ấy, em ngộ nguây buồn cười lắm!

- Có thể. Trong phòng chiếu phim 3D, anh có thể thoải mái quay đầu không vấn đề gì. Nhưng đối diện với màn hình này, anh chỉ cần sao nhãng một giây thôi không nhìn vào khung cảnh hoặc đồ vật trên màn hình, chương trình sẽ đưa anh đến chỗ ánh mắt anh hướng đến ngay lập tức. Và nếu anh nhắm mắt hay không thể nhìn thấy hình nổi, chương trình sẽ tự thoát và anh phải bắt đầu lại từ con số 0. Đây là những gì em sẽ phải làm lại bây giờ...

Suốt nhiều giờ sau đó, Logicielle dành thời gian khám phá hoa viên trong lâu đài. Cô không tìm thấy điều gì đặc biệt ngoại trừ những bụi cây ở đây bị thường xuân phủ kín, khu vườn mê cung hoàng dương lâu đời ngoắt ngoéo khó vào vì lâu lắm không có người cắt tỉa, một bể bơi khô cạn, căn nhà của người gác rừng vắng lạnh, hoang tàn, trống trải và lộng gió.

Có hai lần chương trình tự động thoát quay về thời điểm ban đầu. Lần thứ nhất vì tiếng chuông điện thoại và Logicielle thoáng quay ra nhìn nên sao nhãng mất một chút xíu; lần thứ hai vì cô bất cẩn dụi mắt.

Mỗi lần như thế, cô cảm thấy rất cáu tiết vì lại thấy mình đứng trước cổng hoa viên.

Cô cố gắng bẻ khóa phòng ngoài lâu đài. Không thể mở nổi cửa chính! Cho nên cô đập vỡ cửa sổ, hành động này khiến còi báo động vang lên inh ỏi và chương trình lại tự động thoát về thời điểm khởi động.

Cuối cùng, trong khi đang đi lang thang gần con đường mòn hẹp hiểm trở, cô khám phá ra lối vào một cái hang ẩn đằng sau bụi cây. Tìm cô đột nhiên đập mạnh hơn. Và như thể để đáp lại sự chờ đợi của cô, giọng Pyrrha vang lên:

- Tốt đấy, Logicielle. Quả thật đấy là một cách để vào được lâu đài. Nhưng cẩn thận với những chướng ngại vật trên đường nhé!

- Anh chẳng thích thằng cha đó nói chuyện với em, Max thì thâm vào tai cô.

- Anh im đi, anh muốn gì chứ? Đầu tiên đây không hẳn là một người đàn ông. Pyrrha giống tên của phụ nữ hơn. Và lại anh nên để tôi tập trung Max ạ, xin anh đấy.

Cô tiến vào một đường hầm hẹp, xa xa vẳng lại tiếng nước nhỏ giọt ẩm ướt. Một con dơi đột ngột bay ra, lao vào cô và Logicielle phải cắn chặt môi để không hét lên. Cô đi vào ngõ cụt đường hầm, quay lại, cố gắng leo lên những móm đá vỡ. Bóng tối trở nên dày đặc. Sau khi khó nhọc bò lên, cô nhận ra tia sáng le lói ở cuối đường hầm.

- Mình tin là mình đã nhìn thấy lối thoát rồi, cô thì thâm.

Không hiểu sao cô tự nhiên thấy chóng mặt. Một bức vách tự nhiên dựng đứng trước mặt rồi tăng dần độ dốc làm cô có cảm giác như mình đang rơi, cô rơi xuống một cái hang không đáy! Cô hét lên rồi vô tình nhắm mắt. Thật là một cú sốc kinh khủng, có tiếng động của da thịt và xương vỡ vụn.

Cô lại thấy mình một lần nữa ngồi trên ghế. Cô đặt tay lên trán giờ đã mướt mồ hôi.

- Logicielle, Max nói, em phải dừng lại thôi. Em có biết là đã bảy giờ tối rồi không?

- Cái gì? Bảy giờ rồi á?

- Ừ. Và chúng ta thậm chí còn chưa ăn trưa. Em đánh vật với cái trò này rất nhiều giờ rồi đấy.

Cô không mấy ngạc nhiên. Khi người ta chơi hoặc làm việc trên máy vi tính, thời gian trôi đi rất khác, Logicielle rất có kinh nghiệm trong việc này.

- Ngừng lại đi! Max nài nỉ. Em kiệt sức rồi đấy.

Phải đến lúc đứng dậy cô mới nhận ra: cô đi loạng choạng còn hai mắt thì bồng rớt.

Cô hình dung ra cơn giận của những người đã chơi trò chơi này khi mà chính họ, trả giá bằng nghìn lần khó khăn, đã vượt qua những gian nguy của cả đoạn đường dài, đang chuẩn bị tiến được vào trong lâu đài... bỗng thấy mình tự nhiên quay trở lại thời điểm khởi động chỉ vì một phút sao nhãng hay một cái chớp mắt!

- Đó chính là lý do tại sao các nạn nhân lại dùng thuốc kích thích, cô thì thầm.

- Này... Anh hy vọng là em sẽ không chơi cả cái thứ ấy?

- Không. Thứ nhất, em sẽ không có loại thuốc đấy nếu không có đơn. Thêm nữa là em trẻ hơn bọn họ, em cũng chống chịu tốt hơn. Cuối cùng, mặc dù các bác sĩ pháp y đều khẳng định với em điều ngược lại, nhưng em e là chính việc sử dụng thái quá chất kích thích đó đã góp phần khiến các nạn nhân bị truy tìm...

- Ừ, Max thì thầm, anh hình dung ra thể trạng của người chơi: mười lăm hoặc hai mươi tiếng thức chong chong và tập trung cao độ... nổi lo sợ thường trực... độ tự kỷ ám thị cao. Và để giết chết một nạn nhân nữa thì chỉ cần tạo ra một cảm xúc mãnh liệt vào lúc người chơi đã kiệt sức.

- Ý anh là gì?

- Đó là một mảnh khóe trong ảo thuật. Mai anh sẽ chỉ em xem.

Chuông điện thoại reo và Logicielle nhắc máy. Đó là Germain. Max ấn vào nút loa ngoài, Logicielle để kệ anh ta làm gì thì làm.

- ... đã đúng, Logicielle! Bác đã xác định tòa lâu đài trong trò chơi TTCT ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Thật không? Vậy là nó có thật hả bác?

- Không nghi ngờ gì nữa. Đó là lâu đài Grimoire. Người chủ đã hoàn toàn bỏ hoang nó từ nhiều năm nay. Có một hiệp hội được lập ra để bảo tồn nó vì nó đã bị cướp phá và lột sạch gần hết.

- Nó nằm ở đâu?

- Không xa nhà bác mấy. Khoảng ba ki lô mét từ lâu đài Monbazillac. Tuần trước, trực giác của cháu rất tốt, Logicielle. Cháu nhớ không: cháu đã chấm cây bút chì của cháu ở chính tâm vòng tròn nổi sáu nạn nhân của máy tính sát thủ... Ở, thế đấy, chỉ cách có hai xăngtimét thôi! Chúng ta đã đi ngay sát lâu đài Grimoire khi ăn trưa ở Monbazillac, cháu nhớ chứ?

- Tại sao chúng ta không vào thăm nó?

- Vì tất nhiên là nó không mở cửa cho khách tham quan rồi! Nó là sở hữu cá nhân. Vào đó là việc rất nguy hiểm và bị cấm.

- Ít ra thì bác cũng phải chỉ cho cháu chứ!

- Chà, Logicielle à, để chỉ cho cháu tất cả các ngôi nhà bị chủ bỏ hoang của vùng này thì cháu phải đến đây nghỉ phép chừng ba tháng chứ không phải là mỗi cuối tuần đâu.

Max ra sức nhay miếng lườn bò.

- Hẳn rồi, anh chàng nổi cáu, Germain đã mời em ăn ở nhà hàng Chủ nhật vừa rồi? Và em lại đến thăm ông ta vào cuối tuần này?

- Vì những lý do thuần túy nghề nghiệp thôi Max. Ở địa vị của em, chả nhẽ anh không muốn ghé qua xem cái lâu đài Grimoire *thật* à?

- Có chứ. Anh sẽ đi ngay lập tức ấy chứ. Nhưng với anh, khi anh coi đó là thực hiện nhiệm vụ, anh sẽ từ chối tất cả các lời đề nghị nhằng. Và anh sẽ không bao giờ ăn uống ở Monbazillac khi đang làm nhiệm vụ.

- Đừng có ghen tuông thế chứ: tối nay có phải là anh mời em không nhỉ?

Max nằn nì mãi để được đưa Logicielle đi ăn tối ở Paris. Logicielle đồng ý: cô đang vừa không muốn nấu nướng vừa không muốn Max ở lại nhà mình.

Khi cô quay lại căn hộ, đã gần nửa đêm. Cô vào mạng lấy lệ, nhưng hòm thư của cô chẳng có gì. Lúc chuẩn bị đi ngủ, cô chợt nhìn thấy ánh phản chiếu của chiếc đèn ngủ lên màn hình OMNIA 3. Như thể là mời gọi, một cái nháy mắt, một dấu hiệu.

Cô ngồi dậy, yên vị trước màn hình vi tính rồi lẩm bẩm:

- Chỉ mười lăm phút thôi...

Lần này, cô đi dọc theo bức tường, tìm thấy một mảng tường bị đập vỡ nên đã vào được trong hoa viên. Đêm đen bao trùm tất thảy. Thật may là trăng tròn nên mọi vật đều rõ ràng. Đột nhiên, Logicielle khựng lại trước một trong những bức thành cao ngất của tòa lâu đài; cô phát hiện ra một số hòn đá nhô hẳn ra ngoài nên quyết định thử trèo lên. Lên cao được khoảng mười mét thì chẳng còn gì để bám nữa. Bị chặn đường, lại đang trong thế thăng bằng, cô cúi điên lên. Cô không muốn leo xuống cũng như nhắm mắt lại để thoát khỏi chương trình.

- Chết tiệt, Pyrrha, ít ra thì cũng phải nói cho tôi biết liệu tôi có đang đi đúng đường không chứ!

- *Thật tốt vì đã yêu cầu tôi chỉ dẫn, Logicielle, một giọng nói lưỡng tính lập tức trả lời, tôi thấy cô kín đáo quá.*

- Tôi phải làm gì bây giờ?

- *Nhìn sang phía bên phải. Cô sẽ thấy một cái rễ cây lộ ra.*

Đúng thế thật. Ánh mắt cô nhìn về phía nó rồi hướng lên cao một chút.

- *Đó... Giờ cô đã có một mặt bằng nho nhỏ.*

Logicielle leo lên đến ô cửa sổ mái đổ. Ô cửa rất hẹp.

- Pyrrha... Tôi có thể đi vào qua chỗ này không? Tôi sẽ không bị rơi chứ?

- *Thử đi, Logicielle, cô sẽ thấy. Tôi phải dành cho cô một chút ngạc nhiên chứ, phải không?*

Cô chui qua! Cô thấy mình đang ở gian tiền sảnh tối đen. Cô dò dẫm tiến lên rồi nghe thấy tiếng động trầm đục gần như tiếng thân người va phải tường.

- Ở đây tối quá!

- Bình thường thôi. Đã gần một giờ sáng rồi mà.

Logicielle hiểu ngay là trò chơi này tương thích tự động với thời gian trên máy vi tính. Người chơi TTCT sẽ thấy mình trong hoàn cảnh hết như ngoài đời thực. Cô thật sợ suýt khi đột nhập vào đây vào ban đêm! Đột nhiên, cô nhận thấy có ánh sáng hắt ra từ ô cửa kính màu ở đằng xa. Cô tiến lên phía trước khoảng chục mét rồi đi vào trong một nhà nguyện nhỏ.

Khung cảnh nơi đây ngập trong ánh sáng màu xanh nhạt lúc trăng tàn. Gian giữa của nhà nguyện hẹp và cao, có nhiều tầng đá trang trí kiểu khía răng cưa. Logicielle đưa mắt nhìn khắp hàng ghế gỗ, bệ thờ cùng những bức bích họa; cô nhìn xung quanh chậu nước thánh; phần miệng loe lớn bằng đá cẩm thạch hồng được đặt trên chiếc kệ vòm bằng gỗ sồi chạm hình quái vật đầu sư tử và hình thiên thần. Cô đi dọc theo ghế linh mục rồi khi đi qua bục thú tội lên đến bệ thờ, cô đột nhiên bị chặn lại.

- Nản chưa, Logicielle, nhưng chúng ta không thể tiếp tục cuộc hành trình khám phá nếu không trả lời một số câu hỏi.

Lòng hoài nghi, cô đi một vòng quanh nhà nguyện nhưng lại một lần nữa thấy mình đối diện với lối vào trung tâm, nơi không thể đặt chân vào được nữa.

- Ờ, rồi, thú tội là rất cần thiết đấy. Tôi đang chờ đây.

- Đấy là đùa thôi đúng không?

Logicielle không cần di chuyển mắt nhìn mà hình ảnh tự động dịch chuyển chậm rồi cố định ở bục thú tội. Dù không muốn nhưng Logicielle vẫn tiến về phía tấm lưới của gian xưng tội, đằng sau đó những chuyển động cùng gương mặt xanh xao để lộ sự hiện diện của ai đó. Tò mò cực độ, cô tiến lại gần, cố gắng định hình đường nét khuôn mặt của người lạ. Nhưng bóng tối nơi này quá dày đặc. Bóng của tấm gỗ trở mắt cáo lại càng làm cho tầm nhìn khó xác định hơn; không thể biết được đây là đàn ông hay phụ nữ!

- Có thật tên cô là Logicielle không?

- Tôi tên là Laure-Gisèle. Logicielle chỉ là tên thân mật mọi người đặt cho thôi.

- Cô bao nhiêu tuổi?

- Hai lăm.

- Cô có gia đình chưa, có con chưa?

- Chưa.

Giọng nói tự nhiên trở nên trù mến, khiến người ta cảm thấy rất dễ dãi bầu tâm sự. Theo tông giọng như thế, Logicielle hoàn toàn tin đây là một người đàn ông.

- Cô từng ăn cắp một tác phẩm nghệ thuật nào chưa?

- Chưa, cô trả lời ngay lập tức.

- *Cô làm nghề gì?*

Khuôn mặt bí hiểm tiếp tục hỏi. Một lần nữa, cô cố gắng mở to mắt rồi từ bỏ ý nghĩ: chẳng có cơ sở gì xác định cái người đang nói chuyện đằng sau tấm lưới kia là bản sao tác giả trò chơi này!

- Tôi là...

Cô e ngại, suy nghĩ, rồi đột nhiên trả lời:

- *Tôi là thanh tra cảnh sát, Pyrrha. Đó là sự thực.*

Có một khoảng im lặng kéo dài mà Logicielle hiểu là do ngạc nhiên. Nhưng không, tất nhiên là đó chỉ là khoảng thời gian để máy ghi lại câu trả lời của cô và có thời gian cần thiết để chọn câu hỏi phù hợp với thông tin vừa ghi nhận.

- *Tại sao cô lại chơi trò này, Logicielle? Cô có thực sự hứng thú với các tác phẩm nghệ thuật không? Hay với những thứ gì khác đặc biệt hơn?*

- Tôi chơi trò này để...

Logicielle đã được đào tạo để có thể nói dối trước một số nghi can. Vì khi người ta phải đối diện để lộ mặt hung thủ, sử dụng mảnh khóe là cần thiết và nói dối là một kỹ thuật được cho phép. Nhưng trong trường hợp này, cô thích được chơi đến cùng hơn.

- Tôi chơi trò này để nhận dạng ông, Pyrrha ạ. Nhận dạng ông, phá hỏng kế hoạch của ông và bắt ông.

- *Tại sao?*

- Vì ông là thủ phạm giết chết sáu người.

- *Tôi không hiểu lắm, Pyrrha nói. Cô có thể diễn đạt lại câu trả lời của mình bằng cách khác không?*

- Pyrrha, tôi nghi ngờ ông đã giết những người sử dụng chương trình của mình. Ông đã giết chết sáu người. Và tôi phải... thẩm vấn ông.

Logicielle nghĩ: hơn nữa, đó chính là việc tôi đang làm đây. Rồi cô lại ý thức được rằng dường như tình thế đang ở chiều ngược lại, chính cô mới đang bị tác giả của trò chơi này thẩm vấn, bằng cách khéo léo dò hỏi từ phía bên kia tấm lưới mang tính biểu tượng kia.

- *Sáu nạn nhân... Pyrrha thì thậm chí không tỏ ra chút xúc động nào. Tôi có thể biết tên của họ không?*

Logicielle thấy mình như phát sốt và cảm thấy do dự. Liệu cô có nên cho Pyrrha biết toàn bộ sự thực? Hay là giấu nhẹm đi? Nếu thú nhận hết thì hậu quả sẽ như thế nào? Lỡ cô bị phản bội thì sao? Tác giả của TTCT đã sử dụng loại kỹ thuật kỳ diệu nào để có thể vừa ghi lại những thông tin do Logicielle cung cấp vừa có thể trả lời hay can thiệp ngay tức thì với những dữ liệu mới này?

- Carrier, Maruani, Sauzon, Lavigne, Bron và Boulazac! cô buột miệng nói một lèo.

- *Cảm ơn cô, Logicielle, Pyrrha nói. Giờ cô có thể tiếp tục điều tra.*

Nghi ngờ, cô thử đảo mắt ra khỏi bức thú tội và nhận ra giờ cô có thể rời khỏi nhà nguyện.

Cô đi theo một hành lang dài nơi có những bộ áo giáp rất ấn tượng được đặt cách đều nhau như đứng gác. Cô đi vào một căn phòng với chiếc giường có tán che ở chính giữa. Cô đi vòng quanh, xem xét một chiếc tủ nhiều ngăn bằng gỗ mun, những bức tranh...

- Bức tranh này, cô thì thầm, mình nhận ra rồi!

Đây chính là nội thất kiểu Hà Lan thế kỷ XVII ở nhà Boulazac ở Saint-Ouen - bức tranh mà ban đầu cô đã nhầm với Vermeer hoặc Rembrandt. Đây là một tác phẩm bậc thầy mà cô có cơ hội được chiêm ngưỡng gần.

Tiếng nhạc nền nghe như đoạn nhạc thời Trung cổ với giai điệu quen thuộc và rất ám ảnh vang lên. Logicielle quay lại gian tiền sảnh rồi theo bản năng, cô rẽ theo hướng phát ra tiếng nhạc.

Cô nhanh chóng bước vào một phòng ăn rộng lớn. Ở đó, nơi góc phòng cô nghĩ mình nhận ra chiếc rương thời Phục hưng mà cô đã nhìn thấy ở Eymet, trong căn hộ của Antoine Bron.

Cô không biết phải chiêm ngưỡng thứ gì trước; đồ vật, tranh, đồ mỹ nghệ bày tử - lọ hoa, đồng hồ, những chiếc bình trong tủ kính - rất tinh xảo và chất lượng. Dù chỉ đang dạo chơi trong thế giới ảo, Logicielle vẫn có cảm giác tĩnh tâm và thanh thản kỳ lạ. Khó mà chấp nhận nổi giả thiết ở đâu đó trong căn phòng này giấu một cái bẫy có khả năng giết chết người chơi.

- Những thứ này không cho tôi biết là Kho Báu nằm ở đâu, cô thì thầm.

- *Tôi tưởng cô không hứng thú với Kho Báu cơ mà, Pyrrha nói. Lẽ nào cô nói dối tôi sao, Logicielle?*

- Không. Nhưng tôi nghĩ trò chơi này là mồi nhử mà ông thu hút các nạn nhân để dễ bề giết hại họ. Tôi muốn đi đến cùng để tìm hiểu...

- *Cô nghĩ là Kho Báu dễ tìm thế sao?*

Logicielle mở một cánh cửa... và lại thấy mình đang ở trong sảnh lớn. Cô nghĩ đã đến lúc phải quay về thế giới thực để ghi nhanh cách bài trí nơi này. Nếu vẽ được bản đồ chi tiết của lâu đài, cô sẽ định hướng rõ ràng hơn và tiết kiệm thời gian điều tra.

Ánh mắt cô chuyển đến chiếc rương lớn thời Phục hưng bằng gỗ hồ đào, gỗ mun và ngà voi. Cô nấn ná để xem xét kỹ hơn bức điêu khắc bối cảnh thần thoại kỳ bí, màn hình điều khiển để hình ảnh chiến binh Hy Lạp với khuôn mặt dữ tợn hiện lên chậm rãi và đều đều.

Bỗng có một ánh flash chói lòa.

Logicielle giật mình. Một mình, cảm lạnh và bối rối, cô đang đối diện với cái máy OMNIA 3.

Đã hai giờ sáng.

- Này, cô đấy hả? Delumeau reo lên với giọng cởi mở đầy giả tạo. Tuần này ít thấy cô ở sở cảnh sát nhỉ, Logicielle!

Cô không trả lời. Sẽ thật khó xử nếu đi báo cáo với cấp trên là cô đã dành tất cả thời gian ở nhà để chơi trò *Tòa Tháp, Cẩn Thận* trên máy vi tính!

- Ông Kostovitch sáng nào cũng gọi cho tôi, Delumeau tiếp lời với giọng khiển trách. Ông ta hỏi tôi cô đang ở đâu, ông ta cứ lo tôi sẽ báo cho ông ta là đã tìm ra thêm một nạn nhân mới.

Cô những muốn bẻ lại ông ta rằng nạn nhân tiếp theo rất có thể là chính bản thân cô! Đã ba ngày nay cô chơi trò mèo vờn chuột với Pyrrha mà không cách nào tìm ra chỗ cất giấu của Kho Báu trữ danh. Và nhờ đột nhập thường xuyên vào trong lâu đài, giờ cô đã có thể tái hiện bản đồ của nó hết sức chính xác.

Tuy nhiên vẫn còn những đường hầm cô chưa khám phá ra. Rất nhiều lần, cô bị rơi xuống một gian hầm sập; nhưng cô chẳng thể khám phá chúng vì ngay khi cô rơi thì chương trình đã tự động thoát.

- Logicielle đấy à? Em thật tốt bụng khi ghé thăm bọn anh!

Max nghiêng người về phía cô và nói nhỏ đầy hy vọng:

- Hẳn là hôm nay em sẽ cần giúp một tay nhỉ?

- Không, cảm ơn Max. Delumeau chắc không ủng hộ việc em trưng dụng anh đâu.

- Em nghĩ là ông ấy sẽ đánh giá cao khi anh tìm thấy thi thể của em, vào một sáng nào đó chẳng hạn, sau khi Pyrrha đã giết em chẳng?

- Nếu xảy ra sự cố thật thì em không nghĩ là sự có mặt của anh ngăn chặn nổi đâu.

Max rút từ túi áo ra một quả bóng bàn màu cam cùng một con dao nhíp.

- Em có nhớ đến trò ảo thuật anh đã kể cho em nghe không?

- Nghe này, Max, cô thở dài, thật không phải lúc chút nào.

- Chờ đã. Cái này quan trọng đấy. Ít ra em cũng phải dành ra một phút chứ?

Anh chàng cầm lấy cẳng tay của Logicielle và bắt cô phải xòe tay ra; rồi anh chàng đặt quả bóng bàn giữa ngón cái và ngón trỏ.

- Rồi. Em đừng cử động nhé. Giờ em đã cầm chắc quả bóng chưa? Em chắc chắn chưa?

- Chắc chắn. Em không bỏ nó ra đâu. Làm nhanh lên, xin anh đấy.

Anh chàng đồng nghiệp lùi ra xa khoảng ba bốn bước, mở con dao nhíp ra rồi cầm tay hươ hươ như thể chuẩn bị tấn công.

- Thật là đơn giản. Em nhìn thấy con dao này chứ? Và giờ là ảo thuật đây! Đúng: con dao này có

thể sát thương từ xa. Bằng chứng là khi anh hạ lưỡi dao xuống, anh sẽ rạch nó vào cánh tay em khiến em thả quả bóng ra. Em nghĩ sao?

- Không tin một từ nào luôn. Cứ thử đi.

- Thẳng tay ra nào. Chú ý: anh đếm đến mười nhé. Một... hai...

Khi Maxime hô: “Mười!” anh chàng chém con dao vào không khí. Và cách đó ba mét, Logicielle chợt cảm thấy cơn rât bỏng rất thật trên cổ tay phải. Cô khẽ kêu lên ngạc nhiên; cô thả quả bóng bàn ra và nó nảy lên đến vài ba lần... trước khi rơi xuống mũi giày ông cảnh sát trưởng đang đứng quan sát họ.

- Thú vị nhỉ, ông ta lăm bắm rồi nhặt quả bóng lên. Tôi đoán cái trò này là một phần trong cuộc điều tra của cô cậu?

Ông ta hỉ mũi ầm ĩ rồi ném quả bóng lại cho Max bắt. Rồi ông ta khuất dần trong hành lang, cái đầu lúc lắc như đang khó nhọc kiếm chế cơn giận dữ.

- Thật không thể tin được!

Logicielle chăm chú nhìn cánh tay mình với một vết dài khó nhận ra đang đỏ lên. Nhưng rõ ràng không phải là một vết dao rạch.

- Giải thích cho em đi Max! Cho em xem con dao của anh nào.

Đó là một con dao hết sức bình thường. Maxime rút từ trong túi áo ra một miếng bông ẩm.

- Bí mật là đây: trước khi diễn cho em màn này, anh đã cẩn thận thấm dung dịch gây kích ứng vào miếng bông này. Khi anh cầm cẳng tay em, anh khiến em chú ý tới quả bóng bàn; hẳn nhiên là em không để ý anh đã bôi miếng bông này lên da em. Lưu ý: hiệu ứng không xảy ra ngay tức thì. Cần phải có thời gian đủ để dung dịch ngấm xuống lớp biểu bì, khoảng 30 đến 40 giây sau khi bôi.

- Nhưng làm sao có thể tính toán chính xác được...?

- Anh chẳng tính toán gì đâu. Hiệu ứng này là do tâm lý thôi: trên thực tế em không biết mình bị đau ngay cả khi em bắt đầu cảm thấy nó vì em đang tập trung xem anh làm gì, tập trung vào quả bóng bàn em giữ trên tay và chú ý không thả nó ra, với cả con dao anh giơ lên và trò đếm ngược nữa. Nhưng khi anh đếm đến “mười” rồi hạ con dao xuống, em sẽ đột nhiên cảm thấy đau! Vì cơn đau đã được dự đoán, được báo trước. Chính vì thế mà ngay lập tức em cảm thấy đau.

- Thú vị quá, Logicielle thừa nhận tuy vẫn thấy bối rối về màn trình diễn.

- Theo ý anh, anh bạn Pyrrha của chúng ta cũng chơi cùng một công thức thế: một chút thuốc, môi trường phù hợp, nhiều thứ bất ngờ... Và kết quả cuối cùng rõ ràng có sức hủy diệt kinh khủng! Nghĩ thử mà xem, các nạn nhân không chỉ đợi mười giây đâu mà những mười lăm hay hai mươi tiếng cơ.

- Anh còn trò ảo thuật nào khác không?

- Em muốn bao nhiêu cũng được! anh chàng trả lời rồi nhanh chóng rút ra một chén uống rượu nhỏ cùng một sợi dây mảnh.

Cô chỉ cho Max cảnh sát trưởng Delumeau đang rình mò họ phía cuối hành lang.

- Nghe này, Logicielle, anh chàng thì thầm, giờ là chiều thứ Sáu rồi. Nếu em đồng ý, cuối tuần này...

- Không được, tối nay em đi Bergerac rồi, đến Chủ nhật mới về. Em đi lấy vài tài liệu đây. Trò ảo thuật của anh thực sự rất tuyệt vời, thật đấy! Đi nào, thứ Hai nhé.

Cô cười với Max, anh chàng đáp lại bằng ánh mắt tiu nghỉu.

Trở về căn hộ của mình, Logicielle khóa chiếc túi du lịch của mình lại. Cô gọi điện cho bên dự báo thời tiết, điều chỉnh nhiệt độ điều hòa. Đợt nóng kéo dài này chỉ chấm dứt vào cuối tuần. Ở khắp nơi người ta chờ đợi những cơn dông. Nhiệt độ vẫn tiếp tục tăng và bầu trời nhuộm màu xám thếp.

Logicielle tự hỏi liệu chuyến đi đến Bergerac lần này có cần thiết không. Chìa khóa của vụ giết người này phải ở trong trò chơi kia, mà cô thì vẫn chưa giải mã được. Đến thăm lâu đài Grimoire thật quá thừa: chẳng phải Germain đã đánh liều vào đó rất nhiều lần trong tuần đó sao? Rất cuộc chẳng tìm được cái gì giúp cuộc điều tra tiến triển.

Cô tin là mình nhận ra trong trò chơi TTCT một số đồ đạc và tranh vẽ từng nhìn thấy ở nhà một số nạn nhân. Nhưng những dấu hiệu đó không đủ để chứng tỏ nó là bằng chứng một vụ trộm: tên Pyrrha có thể đã tái tạo lại hình ảnh đó từ những tác phẩm nghệ thuật trông thấy hoặc chụp lại tại nhà bạn bè hoặc khách hàng. Hơn nữa, nếu các nạn nhân thực sự đã ăn trộm thì họ đã phải trả giá bằng cả mạng sống của mình!

Cô thấy còn ba tiếng nữa mới đến giờ tàu khởi hành. Cô hẹn giờ đồng hồ báo thức rồi lại ra ngồi trước máy OMNIA 3.

Cô tiến sâu vào hang. Cô di chuyển thận trọng: giờ thì cô đã biết trong đường hầm này có một cái vực. Lần này, cô nhận ra nó chẳng khó khăn gì. Đường đi này khiến cô thấy phấn khích: cô tin chắc là khi đi đến cuối con đường, cô sẽ tìm thấy đường hầm của lâu đài. Cô thử xuống bằng cách di chuyển theo hình xoắn ốc. Ba lần liền cô bị sẩy chân, lao xuống dưới và chương trình tự động thoát. Vẫn ngoan cố, cô tiếp tục cố gắng và cuối cùng cũng tìm ra một đoạn sườn thoải vào trong. Cô không biết đang ở độ sâu bao nhiêu so với mặt đất; cô muốn ghé mắt nhìn xuống dưới... rồi bị rơi luôn vào khoảng không đó!

Tuy nhiên khoảng cách từ đó xuống dưới đáy lại không quá lớn: thay vì cứ rơi mãi như thường lệ thì chỉ có một tiếng va chạm nhẹ và tiếng kêu khẽ. Khi nghe thấy tiếng đánh diêm rồi trông thấy một bó đuốc sáng rực soi sáng cả hành lang đường hầm hình ống, cô hiểu là mình đã thành công...

Cô thấy mình thực sự ở trong gian hầm kín! Mặt đất đầy những bộ hài cốt cứ vỡ vụn dưới mỗi bước cô đi. Đống xương này liệu có phải là một phần của chương trình gốc không? Liệu có phải những người đi trước đã thất bại và đây là hậu quả để lại? Cô nhận ra ngay lập tức giả thiết thứ hai vô lý; nhưng từ khi cô vào trong hầm ngầm này, nỗi sợ hãi xâm chiếm lấy cô càng lúc càng tăng. Cô tự hỏi cái gì đã khiến cô càng lúc càng sợ hãi như thế. Hẳn là nơi này rất kinh khủng; những bức tường xanh rêu rỉ nước bốc mùi ẩm ướt khó chịu; như thế cái đường hầm này đang đổ mồ hôi. Một chút gió nhẹ khẽ mơn man mặt cô; cô ngỡ mình hít phải thứ mùi vừa hắc vừa thối. Trước mặt cô, ánh sáng bập bùng của cây đuốc chỉ chiếu sáng được khoảng hai đến ba mét; phần còn lại chìm trong bóng tối tím ngắt tạo ra cảm giác mà cô rất chắc chắn là một lúc nào đó sẽ có một con quái bóng nhảy xổ ra.

Ngay lập tức, cô hiểu nguồn cơn của cảm giác khó ở: khi cô đi trong đường hầm còn có kèm cả

nhạc nền rất khó nhận biết, một bài hát tang lễ được dàn đồng ca ê a nghe rất xa xôi, lời cầu nguyện sâu thẳm với âm thanh trầm đục và đều đặn. Rồi cô nhận thấy nhịp điệu của đoạn nhạc này bỗng dừng nhanh dần lên kèm với nỗi sợ hãi cũng dâng lên cao hơn làm tim cô đập nhanh theo nhịp điệu quỷ quái mà chính bản thân cô không thể kiềm hãm được.

Vậy mà cô cứ bước về phía trước, không có sức mạnh nào, động cơ nào có thể ngăn cản hoặc làm cô lùi bước, cô gần như trong trạng thái bị thôi miên.

Và cô biết mình sắp đạt được mục đích. Xa xôi đâu đó, đằng sau cả ý thức đang rối bời của cô, một giọng nói nào đấy xui khiến cô nên dừng lại, nhắm mắt và tỉnh dậy. Nhưng một ý chí mạnh mẽ hơn cả chính bản thân cô hối thúc cô không chậm trễ: như kẻ mộng du đi lại trong cơn ác mộng, cô hối hả tiến về phía nguy hiểm như thể cô không thể tránh và cũng không muốn tránh.

Đột nhiên, cô gặp đoạn giao của rất nhiều đường hầm. Ở chính giữa cái ngã đó có một điện thờ: một nắm mồ lớn được dựng lên từ những viên gạch lớn bằng thạch cao.

Lúc này, khúc ngâm trở lên ám ảnh hơn; Logicielle thấy tim mình đập thình thịch liên hồi. Cô hiểu rằng bằng cách nhìn chăm chú vào mái vòm nắm mồ, rốt cuộc cô cũng có thể lật nắp và lục tung bên trong. Hơn nữa, hình như chính đoạn nhạc gợi ý cô làm điều đó, âm điệu nhanh và càng ngày càng mạnh dần đến không thể cưỡng lại được...

- Ai đấy?

Giọng của Pyrrha vang lên, nghe đầy lo lắng và khẩn thiết. Ma lực của khoảnh khắc vừa nãy tự nhiên biến mất.

- Xin vui lòng khai báo danh tính.

- Tôi... Logicielle! Là tôi: Logicielle.

- Làm thế nào mà cô đến được đây?

Cô ấp úng:

- Tôi... tôi lọt vào hang này! Tôi bị rơi xuống hố.

- Việc xuống tầng hầm theo cách này không được trừ tính trước.

- Nhưng, điều đó hoàn toàn có thể chứ! cô thốt lên. Bằng chứng là...

- Cô đã không đi theo lối thông thường. Nơi này rất nguy hiểm và cô biết rõ điều này. Đây không phải là chỗ của cô, Logicielle. Cô phải thoát ra ngay lập tức.

Cô do dự. Nếu Pyrrha không muốn người chơi đi quá xa, tại sao ông ta không cảnh báo trước? Tại sao ông ta không cho ngừng luôn trò chơi?

Tiếng chuông báo vang lên inh ỏi. Giọng Pyrrha lại nêu ra yêu cầu mới mà Logicielle không nghe thấy. Rồi, cô nhớ ra chiếc đồng hồ cô đã hẹn giờ: đúng, đã đến giờ phải đi khỏi nhà, ra ga, lên tàu gặp Germain ở Bergerac.

- Đúng rồi... bác Germain!

Khó khăn lắm cô mới quay đầu lại được, như thể cô rất khổ tâm khi dứt khỏi cơn ác mộng.

Căn phòng của cô hiện lên trước mắt; cô nhận ra cái túi du lịch trên giường, đồng hồ kêu reng reng trên bàn còn trước mặt cô, màn hình máy vi tính dần đen sẫm lại.

Cô có cảm giác mình vừa thoát ra từ một cơn ác mộng khủng khiếp...

Germain đón Logicielle ở ga Libourne.

Họ tán đứ mọi thứ chuyện trên con đường giờ đã quen thuộc với cô: trong đêm tối, bóng dáng những tòa lâu đài và những thửa ruộng nhỏ vẽ nên một khung cảnh làng quê ngăn nắp và yên bình.

Họ ăn tối qua loa rồi đi ngủ sớm.

Germain đánh thức Logicielle lúc bình minh; ông muốn đi sớm để tránh nóng. Tránh đi qua Bergerac, ông thanh tra đi theo đường Eymet, khi lâu đài Monbazillac vừa xuất hiện thì chiếc xe rẽ luôn sang một con đường mòn nhỏ trong làng. Sau hai ki lô mét đường quanh co, họ lên tới đỉnh một ngọn đồi và Logicielle cố kìm không reo lên kinh ngạc.

- Ấn tượng quá, phải không? Germain nói. Đây là lâu đài Grimoire.

Dựa lưng vào vách núi dựng đứng bên rìa thung lũng xanh ngắt, tòa lâu đài trông thật uy nghi. Trông hệt như lâu đài Logicielle thấy trong trò chơi TTCT.

Germain đỗ xe lại trước cổng sắt đã được khóa lại bằng một ổ khóa lớn.

- Cháu không biết tấm biển này, Logicielle nhận xét.

Tấm biển móc vào chấn song đề: *Sở hữu cá nhân. Cấm vào*. Germain chỉ cho cô đồng nghiệp mấy tấm biển khác gắn trên tường bao.

- Cháu nhìn thấy không, khắp nơi chỗ nào cũng có...

Một số ghi là: *Nguy hiểm*. Số khác ghi là: *Chú ý, có bẫy!*

- Cảnh báo vô ích, Germain lẩm bẩm. Lâu đài đã bị cuỗm sạch từ lâu. Tường bị đổ ở phía bên này.

- Vâng, cháu biết.

Logicielle nhận ra hoa viên ngay lập tức. Nó ở tình trạng còn tệ hơn trong trò chơi; nơi này, các bụi rậm có vẻ mọc cao và dày hơn, và sự hư hại nghiêm trọng hơn. Cô chỉ một lùm cây rậm rạp đặng sau lấp ló một hình thù kỳ dị tối sẫm.

- Ở đó, cô nói, là lối vào một cái hang có thể đi xuống tầng ngầm của lâu đài.

Ông thanh tra tỏ ra vô cùng ấn tượng.

- Quả đúng là thế đấy, chính xác. Chỉ ít ra là nó từng như thế; vì đã xảy ra một vụ sập hang nghiêm trọng, từ đó trở đi không thể vào theo lối đó được nữa. Có thể đó là biện pháp bảo vệ có chủ ý: lòng hang thông với một miệng hố trở thành nguyên nhân của nhiều tai nạn. Giờ thì cái hang đã được xây tường bao, để ngăn những kẻ thiếu cẩn trọng.

- Nói cho cháu biết đi, bác Germain, bác có vẻ biết nhiều nhỉ?

- Quả thế, bác nghĩ là cháu biết cũng chẳng kém gì bác đâu! Khi cháu gọi điện cho bác chiều thứ

Hai tuần trước, bác đã đọc tài liệu về tòa lâu đài này cùng lịch sử của nó. Hơn nữa, chúng ta sẽ ăn trưa với người quản lý của Ủy ban bảo vệ lâu đài Grimoire. Bà ta sẽ cho cháu biết nhiều hơn bác. Ở... mà cháu rành đường nhỉ?

Logicielle đã đi sang con đường mòn hẹp.

- Quả là, Logicielle thừa nhận, nó ít hiểm trở hơn so với những gì cháu đã lo sợ.

- Ờ, phải tập luyện một chút mới trèo qua tường được. Nhưng nhìn này: bác qua chẳng chút khó khăn nào.

Bức tường dốc gần giống với những gì trong trí nhớ của Logicielle; nhưng phần gờ thì dễ bám và nhiều hơn.

Trong trò chơi đó, Pyrrha đã phóng đại và nhân bội mức khó khăn lên; nếu không sẽ có rất nhiều người dần dần mở rộng con đường mòn và có thể leo qua bức tường thành giống như leo cầu thang.

Bằng động tác rướn mình chống tay lên lần cuối cùng, họ đã leo lên được bức tường bao. Họ đang ở trong sân của lâu đài. Logicielle nhận ra cầu thang lớn bằng đá.

- Ở đây từng có cả những bức tượng cơ mà! cô vừa khẳng định vừa chỉ lên những bệ đá trống trơn.

- Đúng thế. Nhưng chúng đã bị đánh cắp từ lâu lắm rồi! Bây giờ có lẽ sẽ tìm thấy chúng tại một tiệm đồ cổ ở Côte d'Azur hoặc tại nhà riêng của một ngôi sao nào đó.

Logicielle đi về phía cửa vào, tìm cô thất lại: những bức hoành ở cửa đã bị gỡ mất, bản lề cửa bằng đồng cũng bị nhổ đi.

Những ô cửa sổ giờ chỉ còn trơ khung đá. Logicielle nhớ nó đã được điểm tô bằng những khung kính màu; giờ đây gió lùa qua những ô cửa há hốc trơ trọi mà cây cối dần phủ kín.

Quả là một cảnh tượng sầu thảm.

- Nhưng... bất cứ ai cũng có thể vào đây được ư?

- Bất cứ ai cũng đã vào được, bác Germain chỉnh lại.

Họ đi vào trong sảnh lớn. Tất cả đồ vật, tranh và thậm chí cả cánh cửa cũng đã biến mất. Một ô sáng hình chữ nhật trên tường chứng tỏ nơi này khi xưa là vị trí của lò sưởi đã bị bọn trộm dỡ ra từng viên đá một. Sàn nhà đầy vụn thạch cao, những viên đá lát bằng cẩm thạch cũng không còn nữa, tất cả đã bị lột sạch trong một vụ trộm có hệ thống.

Ở những gian phòng khác, Logicielle nhận thấy chiếc giường có tán che bằng gỗ dát và gỗ sồi cũng đã bị dỡ mất. Bọn trộm cũng đã lột và cuỗm đi cả những phiến gỗ hay thanh sắt tạo hình ở tay vịn cầu thang.

- Logicielle? Cháu ở đâu đấy?

- Trong nhà nguyện.

Lẽ ra cô có thể nhắm mắt mà đi vào trong lâu đài này; nhưng cô không ngăn nổi nỗi thất vọng và cả những giọt nước mắt. Chừng đó đã tâm trong những vụ trộm khiến cô thấy ghê tởm. Đây

không phải là những kẻ nổi dậy giận dữ muốn tranh lấy chút phần cho mình mà là những tên trộm có tổ chức, có phương pháp và là những kẻ phá hoại máu lạnh.

Nhà nguyện cũng lâm vào tình cảnh tương tự: chẳng còn bức tượng nào, ngay cả một ô kính màu cũng chẳng còn. Châu nước thánh đã bị cắt bằng máy xẻ và giờ chỉ còn bệ đỡ bằng đá. Những chiếc ghế đơn, hàng ghế dài, bục thú tội và ghế mục sư, tất cả đều biến mất.

- Vụ trộm không phải mới xảy ra hôm qua chứ, Logicielle hỏi.

- Nó xảy ra nhiều năm rồi, sao cháu lại hỏi vậy?

- Vì trò chơi TTCT vừa mới được lưu hành. Nó được lập trình sau khi loạt máy tính có khả năng chạy được phần mềm này xuất hiện trên thị trường.

- Chính thế! Sao nữa?

- Vậy thì, Logicielle nói tiếp, có cái gì đó không ăn khớp! Những kẻ đã khoảng sạch lâu đài Grimoire không thể là những người đã chơi TTCT.

- Quả nhiên, cháu có lý! Germain nói, mặt ghệt ra.

Họ quay trở lại sảnh lớn rồi đi ra sân. Logicielle lại gần một miệng giếng đá bị dây thường xuân che lấp; cái giếng bị bịt kín bằng một tấm lưới.

Cô ngó xuống, nhận ra ánh lấp lánh của làn nước chỉ cách mặt đất khoảng mười hoặc mười hai mét.

- Nhưng mà đúng, Germain nói, lâu đài đã bị khoảng trước khi trò chơi TTCT được tung ra! Vậy trong trường hợp này cháu giải thích thế nào nhỉ...?

- Người có tên là Pyrrha ấy biết rất rõ về lâu đài Grimoire. Hẳn là hẳn từng đến thăm nó thời nó còn nguyên vẹn. Đó là lý do tại sao trò chơi đó có thể tái hiện lại một cách chính xác nội thất của tòa lâu đài.

- Đồng ý. Nhưng để làm gì, vì...

- Đợi đã, bác Germain: vì bạn tâm về những điều có bề ngoài giống thực tế. Để chứng tỏ với những người biết đến Grimoire là hẳn không chế nhạo họ. Để thuyết phục và cảm dỗ họ...

- Bác hiểu rồi! Germain nói. Hẳn muốn bẫy mấy tên trộm!

- Đúng. Hoàn toàn bị thuyết phục trước những hiểu biết của Pyrrha, những người chơi TTCT - nhưng chỉ những kẻ đã khoảng đồ trong lâu đài Grimoire! - bị mắc lừa về Kho Báu.

- Kho Báu, vậy ra cháu không tin nó có à?

- Kho Báu là cái chết đó, Logicielle vừa đáp vừa cố nén cơn rùng mình. Đó là phần thưởng Pyrrha muốn dành cho lũ đã cướp phá lâu đài này.

- Thế sao hẳn khẳng định là khi tìm thấy Kho Báu, người chơi có thể đột nhập một lâu đài khác.

- Hẳn nói dối, Logicielle nói. Lâu đài Grimoire là mồ nhử. Những kẻ cắn câu là những kẻ thực sự biết ngày xưa lâu đài đã có những gì.

- Họ còn phải học cách chơi trò chơi, phải đoán cách nhìn ra hình ảnh không gian ba chiều.
- ...và họ cũng phải biết đường xuống tầng hầm của lâu đài! Logicielle tiếp lời. Đường mà cho đến tận giờ cháu vẫn không biết mặc dù cháu đã đến rất gần Kho Báu nổi tiếng đó.
- Cháu nói gì thế? Germain hỏi giọng thất thần.
- Vì Pyrrha đã ngăn không cho cháu tiến thêm vài mét cuối cùng nữa. Như thế ông ta muốn tránh cho cháu điều tồi tệ nhất vào phút chót.
- Nhưng... tại sao ông ta lại muốn tránh cho cháu?
- Vì cháu không thuộc đám người ông ta muốn khử.

Trong quán ăn trang trại nơi họ đặt bàn ăn trưa, Germain giới thiệu Logicielle với bà Lafoucrière, chủ tịch Ủy ban bảo vệ lâu đài Grimoire. Vị khách mời diện quần áo rất đẹp; dù trời nóng nhưng bà vẫn mặc bộ âu phục lịch sự như thể được mời đi gặp bộ trưởng Bộ Văn hóa.

- Ô, thưa cô, bà vừa nói vừa siết chặt tay cô thanh tra trẻ, nếu cô muốn biết lịch sử của tòa lâu đài này thì không phải là hai giờ đâu mà phải là hai tháng...

- Đồng nghiệp của tôi chỉ muốn nghe tóm tắt sơ về giai đoạn gần đây của lâu đài, Germain nói.

Bà Lafoucrière sinh ra ở vùng này, mảnh đất bà yêu quý và hiểu rất rõ. Bà không tiếc thời gian cung cấp cho Logicielle toàn bộ lịch sử của lâu đài Grimoire, trong đó có cả những giai đoạn cổ xưa nhất vào khoảng thế kỷ XII, XIII; tòa lâu đài đã được xây dựng lại và được hoàn thiện dưới thời Phục hưng, giai đoạn mà Montaigne và Henri IV tranh chấp vùng Guyenne vì những lý do tôn giáo có, chính trị có, tình yêu cũng có.

- Sau năm 1950, bà kể nốt, lâu đài được ông Chiron, người chủ cuối cùng, tiếp nhận và cai quản trong hơn ba mươi năm. Tôi biết rất rõ ông ấy. Đó là một người đàn ông phong nhã; của cải không phải là thứ quan trọng với ông ấy. Tiếc thay, ông ấy không lấy vợ và đã mất đi mà không có đứa con nào nối dõi. Những người thừa hưởng tài sản của ông ấy chỉ có mấy đứa cháu trai và cháu gái. Không đủ khả năng tài chính để thanh toán các chi phí duy tu và bảo dưỡng lâu đài, họ đã quyết định bán nó. Một nhà công nghiệp giàu có ở Dakar đã mua lại nó; nhưng chẳng bao giờ thấy ông ta đến chiêm ngưỡng khối tài sản này!

- Đợi đã, Logicielle nói. Ông ta thậm chí chưa từng thăm Grimoire sao?

- Đúng vậy. Ông ta bị những tấm ảnh chụp lâu đài và đặc biệt là cái giá của nó quyến rũ. Dưới con mắt của ông ta, lâu đài này chắc chắn là một khoản đầu tư tốt. Điểm mấu chốt duy nhất trong chuyện này là: đám người xấu đã nhanh chóng nắm được thông tin lâu đài không có người ở. Ngày xưa cũng có một người gác cổng, nhưng cô nhìn thấy rồi đấy, lâu đài quá rộng lớn. Rồi một ngày, người gác cổng không nhận được tiền công hằng tháng nữa nên cũng bỏ đi. Lâu đài đã bị khoáng sạch: đầu tiên là đồ đạc và những bức họa, rồi sau đó là các ô kính, các bức tượng và cả lò sưởi...

- Tôi có thấy, Logicielle nói. Chẳng còn cái gì nữa.

Bà Lafoucrière nhăn nhó rồi nói tiếp:

- Dân trong vùng này cũng bất bình khi nhìn thấy lâu đài Grimoire cứ bị đục khoét dần và do không được bảo trì, nó ngày càng hoang phế. Một ủy ban bảo vệ được thành lập. Tất nhiên, chúng tôi đã thông báo cho chủ lâu đài rồi, ông ta thậm chí còn không thèm trả lời chúng tôi. Chúng tôi cũng gửi cấp báo đến Ủy ban Lâu đài Pháp, hoàn thiện thủ tục pháp lý để xếp hạng lâu đài và đạt được quyền ưu tiên mua lại lâu đài. Tất nhiên, bây giờ phải cần tới hàng triệu euro để đưa nó trở về nguyên trạng. Lâu đài này là một trong những di sản của chúng tôi, cô ạ.

- Thưa bà, vừa rồi, Logicielle nói, bà khẳng định là ông Chiron đã chết mà không có con nối dõi... Bà nghe thông tin này ở đâu ạ?

Bà Lafoucrière nở một nụ cười đầy hoài niệm.

- Ô, cũng có thể là ông Chiron có con nối dõi! Chí ít thì dân tình vẫn đồn đại thế đấy, cách đây

hai mươi năm. Tuy nhiên chẳng có ai biết thực hư chuyện này như thế nào. Chẳng dễ gì tìm ra người thừa kế bí hiểm đó đâu!

- Đây không hẳn là người thừa kế, Logicielle nói, ông ta không có bất kỳ quyền hợp pháp nào liên quan đến việc sở hữu lâu đài Grimoire.

- Và hơn nữa, Germain nói thêm, ta tự hỏi hẳn sẽ phải làm gì với lâu đài trong hiện trạng bây giờ.

Khi họ bắt đầu vào tỉnh lộ Bergerac đã gần ba giờ chiều, Logicielle lôi từ trong túi ra một tờ giấy.

- Bác Germain này, bác có biết đại lộ Maine-de-Brian không?

- Tất nhiên rồi. Cháu có muốn chúng ta đến đó ngay bây giờ không?

- Có chứ, phiền bác ạ. Ở đó có một cửa hàng tin học.

- Cháu muốn mua phụ kiện cho cái OMNIA 3 của mình à?

- Không. Cháu chỉ muốn tìm dấu vết của Pyrrha.

- Và cháu tin là...?

- Vâng. Chuyện này rất rõ ràng: Pyrrha là bậc thầy trong phần mềm chỉnh sửa ảnh CAO. Chúng tôi thường xuyên lui tới các cửa hàng tin học ở Bergerac và vùng này. Theo cháu thì họ sẽ biết hẳn.

- Thế nhờ hẳn sống ở Paris hay Bordeaux thì sao?

- Trong trường hợp đó, hẳn sẽ không thể xây dựng một trò chơi với các chi tiết giống hệt lâu đài Grimoire như thế. Bác đừng quên, bác Germain à, rằng các nạn nhân cũng đều ở vùng này. Cháu chắc chắn kẻ giết người không ở xa đây. Và nữa là, cháu không hiểu tại sao... nhưng dù sao cháu cũng thấy có sự liên hệ giữa cái tên Pyrrha và tên của ông Chiron.

Trong cửa hàng ở đại lộ Maine-de-Biran, người bán hàng thú nhận với họ là chỉ vừa mới chuyển đến.

- Có lẽ là các bạn sẽ biết được nhiều hơn ở cửa hàng *Informatic Center* trên phố Elisée-Reclus, ông ta chân thành khuyên. Chắc là các bạn sẽ nhanh chóng tìm ra vấn đề: vùng này chỉ có bốn cửa hàng tin học thôi mà.

Informatic Center chỉ nằm cách đó hai trăm mét ngay gần nơi người ta đặt tượng Cyrano. Cửa hàng có vẻ rất nhộn nhịp, có một đám thanh niên đang chạy thử chương trình mới.

- Cảnh sát à? Thật hả? Mời đi lối này...

Chủ cửa hàng là một người đàn ông cỡ ba mươi tuổi, để râu và đeo kính, dẫn họ vào một gian cách biệt với cửa hàng.

- Không có gì nghiêm trọng chứ, tôi hy vọng thế?

- Không, Logicielle nói. Chúng tôi chỉ muốn biết liệu trong số những khách hàng của anh có người nào đặc biệt giỏi về giả lập thực tại, người có thể lập trình một trò chơi tuyệt đỉnh...

- Tất nhiên, người kia đáp rồi chỉ ra cửa hàng. Ở đây chúng tôi có đến chục người có khả năng làm việc đó!

- Không. Anh hiểu sai ý tôi rồi. Ý tôi là một người thực sự tài năng. Một thần đồng ấy. Người nào đó có thể viết chương trình nặng nhiều Gb. Một phần mềm chỉ chạy trên máy OMNIA 3.

Người chủ cửa hàng suy nghĩ. Rồi anh ta nói:

- Ngày xưa ở đây có cậu Vidal. Phải rồi, cái cậu này, bọn tôi chẳng phải dạy cậu ấy cái gì. Cậu ấy có sẵn gen công nghệ trong người rồi.

- Cậu Vidal?

- Vâng. Một chàng trai tôi thuê trông coi cửa hàng cách đây đã năm hay sáu năm gì đấy. Ngày ấy, cậu ấy chưa đến hai mươi tuổi! Tôi không quan tâm lắm đến điều ấy. Cậu ấy không có khiếu kinh doanh. Tuy nhiên cậu ta đúng là thần đồng đấy, quả vậy! Và lại cậu ấy cũng có quay về thăm tôi hồi năm ngoái. Cậu ấy làm việc ở NCF, cô biết không, Neuronic...

- ...Computer France, Logicielle tiếp lời, tìm đập mạnh. Có, chúng tôi có biết. Nói cho tôi biết là tên cậu ta là gì? Cậu ta sống ở đâu? Rất quan trọng đấy!

- Quả là, người kia vừa đáp vừa trông chừng khách trong cửa hàng, tôi nghĩ là mình chưa bao giờ biết tên cậu ta. Ở đây, tất cả mọi người đều gọi cậu ấy là Vidal! Nhưng tôi sẽ tìm thấy tên cho quý vị nhanh thôi, tôi để tập tài liệu ở nhà, tôi rất ngăn nắp, quý vị biết đấy!

- Chúng tôi không nghi ngờ điều đó, Germain nói. Nhưng anh thấy đó, vụ này rất khẩn cấp.

- Tôi không biết giờ cậu ta làm cái gì rồi; cậu ta có thể cũng thay đổi địa chỉ... Nghe này, tôi sẽ gọi cho quý vị tối nay, được chứ?

Anh ta chỉ đám khách hàng trong cửa hàng, lúng túng giải thích:

- Thứ Bảy mà, tôi đông khách lắm!

- Hãy gọi cho chúng tôi ngay khi anh tìm được thông tin đó nhé, Logicielle nói. Kể cả muộn, đừng ngại.

Cô đưa cho anh ta số máy cầm tay của mình.

Khi họ ra khỏi cửa hàng, Logicielle run lên vì phấn khích, cô đang ở trong trạng thái kích thích cực độ. Đến nỗi Germain phải ép cô ngồi tạm ở sân hiên một quán cà phê.

- Bình tĩnh đi, xin cháu đấy! Có chuyện gì xảy ra thế?

- Chính là hấn, cô thì thầm. Chính hấn, chắc chắn đấy! Chúng ta phải khẩn trương, bác Germain, chúng ta phải khẩn trương...

- Đừng có đi khỏi chỗ này đấy. Bác đã gọi hai cốc chanh ép và bác phải tìm trên Minitel một chút. Sẽ chỉ mất một phút thôi.

- Tìm trên Minitel?

- Ừ. Bác muốn biết xem có bao nhiêu cậu Vidal ở Bergerac.

Cô đồng ý rồi lời điện thoại ra.

- Còn cháu, cô nói, cháu sẽ tìm xem Chiron và Pyrrha có điểm gì liên kết không...

Đầu dây bên kia nhấc máy ngay lập tức.

- Max à? Logicielle đây. Em gọi từ Bergerac.

- Cái vụ này dễ thương ghê cơ!

- Không. Em có việc cần nhờ anh đây. Em muốn anh tra hộ từ điển bách khoa, Maxime ạ. Em muốn biết điểm liên quan giữa Pyrrha và Chiron...

- Cái gì? Nhưng em muốn anh tìm một quyển từ điển trong buổi chiều thứ Bảy ở đâu bây giờ?

- Anh không có một quyển ở nhà à? Anh chỉ có trọn bộ video của James Bond thôi chứ gì?

- Đừng có coi thường anh: anh có một quyển từ điển tốt đấy nhé. Và anh đang tra cho em rồi đây, đây rồi: ờ... chả có gì liên quan đến Pyrrha. Còn Chiron là một con nhân mã trong thần thoại Hy Lạp.

- Chỉ có thể thôi á? Nghe này, Max, anh có thể nhảy lên mô tô rồi phóng đến sở cảnh sát không? Trong ngăn kéo giữa bàn làm việc của em, anh sẽ tìm thấy chùm chìa khóa phụ căn hộ em đang ở.

- Căn hộ của em hả?

- Vâng. Khi anh đến nhà, anh mở OMNIA 3 ra nhé. Ở bên cạnh máy vi tính, anh sẽ thấy rất nhiều từ điển bách khoa dạng DVD-Rom. Ngay khi anh tìm được thông tin thì nhớ gọi em nhé.

Cô tắt điện thoại cầm tay đúng lúc Germain quay lại ngồi đối diện với cô.

- Có đến tám Vidal ở Bergerac, ông nói. Cháu có muốn đi qua nhà họ không?

- Vô ích thôi. Chờ người chủ *Informatique Center* gọi lại cho chúng ta vậy.

Tiếng sấm ầm ầm xa xa khiến họ giật mình. Germain chỉ lên bầu trời đầy những đám mây đen đang dồn đống lại.

- Cuối cùng, ông nói, trời cũng sắp vỡ ra đấy! Chúng ta đã chờ mưa bao tuần nay rồi.

Ngồi ở sân hiên quán cà phê, họ quan sát thấy những tia chớp tím ngắt đầu tiên ở phía Tây. Bất thành hình, điện thoại di động của Logicielle đổ chuông.

- SuperMax đây! Anh đang ở nhà em, ngồi trước cái máy OMNIA 3. Em muốn lưu ý vào cái gì ấy nhỉ? Cái tên Pyrrha và Chiron dẫn anh đến cái tên Achilles. Em nghe anh nói đấy chứ? Đây: "Achilles, người anh hùng kỳ lạ được miêu tả là dũng sĩ can đảm và chiến binh khỏe nhất trong cuộc vây hãm thành Troie. Chàng được một nhân mã tên là Chiron nuôi dạy". Anh nói tiếp nhé?

- Tiếp đi, Logicielle nói.

- "Tiên đoán được số mệnh của con trai, để tránh cho chàng bị chết trong cuộc chiến thành Troie, bà mẹ gửi chàng đến chỗ vua Lycomède nơi chàng giả trang thành nữ dưới cái tên giả là

Pyrrha.”

- Vậy ra Pyrrha có nghĩa là Achille! Logicielle thì thầm. Achille che giấu thân phận dưới cái tên mượn đó! Achille được nhân mã Chiron nuôi lớn...

Cô nhú mào, như thể để lục lại một ký ức khác. Max nói tiếp:

- “Trong cuộc vây hãm thành Troie, chàng là kẻ bất khả chiến bại. Vì giận Agamemnon cướp mất nàng nô lệ xinh đẹp Briséis, Achille từ chối tiếp tục cuộc chiến và quay về căn lều của mình. Con giận dữ của Achille là một trong những chương nổi tiếng nhất của sử thi Iliade.”

Logicielle nhớ lại ngay lập tức hoa văn trang trí chính trên chiếc rương thời Phục hưng ở sảnh lớn của lâu đài Grimoire: người chiến binh Hy Lạp đang bước vào lều chính là Achille! Achille đã quay trở lại chiến trận và chết vì một vết thương ở gót chân, điểm yếu duy nhất của chàng.

- Cảm ơn, Max, cô nói với anh. Em biết phần tiếp theo rồi!

Cô gác máy, thì thầm như nói với chính bản thân mình:

- Achille... Hình như cháu đã nhìn thấy tên này ở đâu đó rồi, nhưng ở đâu nhỉ?

- Dù có là Pyrrha hay Achille thì chúng ta hầu như chẳng tiến triển gì mấy!

- Chúng ta có thể quay trở về nhà bác không, bác Germain? Cháu muốn kiểm tra lại một vài thông tin trong tài liệu.

Khi họ rời Bergerac, những hạt mưa lớn đã bắt đầu rơi xuống. Mười lăm phút sau, họ đã về đến nhà ông thanh tra. Logicielle kiểm tra những ghi chú mà cô mang theo. Cô tìm thấy một danh sách trên đó có rất nhiều tên, họ và cả những con số.

Cô bỗng giật mình:

- Bác Germain, nhìn này, ở đây này! *Germaine Vidal 14/10/63... Jean-Michel 19/02/90... Achille 26/06/80...*

- Tờ giấy này là sao? ông thanh tra thắc mắc.

- Liệt kê tên, họ và ngày sinh của cha mẹ, họ hàng và người thân của Jean Boulazac. Một yêu cầu nho nhỏ đối với bà vợ của ông ta. Cháu đã hy vọng sẽ tìm ra được mật khẩu truy cập OMNIA 3 của nạn nhân. Thực ra, mật khẩu lại chính là tên của liều thuốc mà Boulazac đã dùng, thuốc Modiol.

- Nhưng Achille... là ai mới được? Germain hỏi.

- Con trai cả của bà Boulazac! Họ thời con gái của bà Boulazac là Vidal.

Trong căn nhà rộng lớn ở Périgord của thanh tra Germain, ánh chiều tà đang tràn ngập khắp nơi; cơn mưa to và đều như phá tan đám cỏ trong vườn.

- Rồi, thế đấy, ông thì thầm. Vậy là cháu chắc chắn sẽ tóm được tên thủ phạm, Logicielle. Bây giờ chỉ còn mỗi việc là quay về nhà bà Boulazac ở Saint-Ouen nữa thôi. Và hỏi xem con trai bà ta đang ở đâu. Rồi xin lệnh thẩm vấn Achille từ thẩm phán để biết làm cách nào cậu ta lại có thể viết ra cái thứ chương trình quý quái như thế. Cháu có đầy đủ chứng cứ để có thể bắt giam cậu ta ngay lập tức được rồi.

- Bắt giam cậu ta ấy hả? Việc đó e là khó khăn đấy, Logicielle nói rồi thờ dài.

- Sao vậy?

- Vì Achille đã chết hồi cuối năm ngoái.

Đường cao tốc A10, hay còn gọi là đường *Aquitaine*, gần như vắng ngắt buổi tối thứ Bảy hôm đó. Từng cơn gió lốc quất vào chiếc xe khiến Germain phải giảm tốc độ. Ông cầu nhàu:

- Khi bác nghĩ là tốc độ bị hạn chế xuống còn trăm mười thì bác lại chạy với tốc độ tám mươi! Với cái kiểu thời tiết điên cuồng này, chúng ta sẽ không thể đến Paris trước mười một giờ đêm đâu...

- Chuyện đó không quan trọng mà, Logicielle nói. Bà Boulazac khẳng định sẽ đợi chúng ta, ngay cả khi bà ấy không hiểu tại sao chúng ta lại muốn qua thăm bà ấy. Ngược lại, bác Germain, thực là bác không cần phải đưa cháu đi một đoạn đường dài như thế này: sẽ tiện hơn nếu cháu quay về bằng tàu hỏa.

- Kệ thôi, cái chuyến đi chớp nhoáng này sẽ tạo điều kiện cho bác gặp gỡ cậu Maxime!

- Chuyến đi chớp nhoáng, quả là thế đấy, Logicielle nói.

Trên đầu họ, cơn dông ngày càng dữ dội. Khi Germain vừa vào đến đường cao tốc ở Saintes, cơn mưa như trút nước ập xuống họ.

- Chắc là chỉ ở vùng này thôi, thanh tra khẳng định rồi chỉ vào chiếc radio trên xe. Ở Paris, có vẻ như trời đã tạnh.

Nhưng cơn dông lại di chuyển cùng hướng và cũng cùng tốc độ với họ.

Điện thoại di động của Logicielle đổ chuông. Đó là từ ông chủ cửa hàng *Informatic Center*.

- Tôi có thông tin cho cô rồi đây! Cậu Vidal tên là...

- Achille, Logicielle nói luôn.

- Ờ đúng? Cô đã biết rồi hả? Và cách đây năm năm, khi tôi thuê cậu ấy, cậu ta không sống ở Bergerac mà...

- Sigoulès, một thị trấn cách đó mười hai ki lô mét về phía Nam.

Người chủ cửa hàng im lặng hồi lâu.

- Nếu cô đã biết như thế, tôi có thể cung cấp cho cô thông tin gì nữa đây?

- Lý do cậu ta không cho anh biết tên họ.

- Quả thật tôi chịu, người chủ hiệu trả lời. Tôi nghĩ đó là cái tên khó gọi. Đặc biệt là khi làm việc trong một cửa hàng như của tôi.

Khi Logicielle cúp máy, Germain quay lại phía cô.

- Đó là một cái tên buồn cười, quả vậy, ông lẩm bẩm. Bác biết trong vùng có nhiều kiểu tên lạ lẫm, có Onésime, Elisée... Nhưng Achille thì sao?

Điện thoại của Logicielle lại đổ chuông. Cô áp điện thoại vào tai.

- Vâng?... Nói to lên, tôi không nghe thấy anh nói gì!

Tiếng ro ro của động cơ ô tô xen lẫn thêm tiếng ầm vang của sấm càng làm khó nghe hơn.

- Anh MAXIME đây! Anh muốn thông báo cho em biết, Logicielle: anh tin là đã tìm thấy rồi!

- Chúng tôi cũng thế, chúng tôi cũng tóm được thủ phạm rồi! cô nói.

- Anh ấy, Max nói tiếp, anh tìm thấy đường đến Kho Báu rồi. Anh tin chắc đây là cái giếng?

- Cái giếng?

- Ừ. Em đã quên không chỉ trên bản đồ được hiển thị ngay cạnh máy vi tính của em. Chính lúc đi dạo ở sảnh lâu đài anh đã nhìn thấy nó. Chỉ cần kích chuột lên hàng rào sắt đang khóa là nó sẽ tự mở ra. Sau đó, ta có thể leo xuống dễ dàng bằng thang. Khoảng ba mét trước khi xuống đến đáy, ta sẽ khám phá ra một đường hầm dài dẫn thẳng đến lâu đài! Theo anh, đường hầm này sẽ dẫn đến tầng hầm.

Logicielle không hiểu gì hết.

- Chờ đã... Anh gọi từ đâu thế Max?

- Coi nào, tất nhiên là từ nhà em rồi! Anh không thể bỏ đi mà không ghé thăm cậu bạn Pyrrha của chúng ta.

- Anh đã khởi động OMNIA 3 à?

- Ê này, chính em yêu cầu anh đấy nhé! Thôi nhé, hẹn sớm gặp lại. Anh phải đi thám hiểm bóng tối đây, anh sẽ cập nhật tin tức thường xuyên cho em.

- Max này, đừng có làm gì dại dột nhé... Max?

Anh chàng đã cúp máy. Logicielle cảm thấy lo lắng trào dâng: nếu Max đúng thì sao? Nếu anh ta tìm thấy Kho Báu thì sao nhỉ?

- Bác Germain, cô quay sang viên thanh tra đang lái xe, bác có thể chạy nhanh hơn chút nữa được không?

Khi họ chạy tới địa phận Paris, đã gần nửa đêm. Chiếc ô tô đi sâu vào thành phố dọc theo bờ sông Seine. Đại lộ trông như một con sông liên tục được tiếp nước từ cơn mưa như trút. Điện thoại di động của Logicielle đổ chuông. Bà Boulazac gọi điện hỏi xem liệu bà có phải tiếp tục chờ họ nữa không.

- Vâng, tầm mười lăm phút nữa thôi chúng tôi sẽ tới đến nhà bà, cô khẳng định với bà ta.

Họ đã đến được khu Saint-Ouen. Logicielle nghĩ đến Max; cô gọi cho anh ta. Giọng của chính cô vang lên chào đón cô. Cô lầm bầm:

- Tên đó đã bật máy trả lời tự động của cháu! Chắc là hẳn không muốn bị làm phiền đây.

- Hẳn là người ta sẽ tự hỏi không biết cái thời trước khi có điện thoại di động nhân loại đã sống như thế nào, Germain vừa lẩm bầm vừa chỉ tay vào chiếc điện thoại.

- Thừa bà, Logicielle nói nhẹ nhàng, bà có thể kể cho chúng tôi nghe về cậu con trai Achille của bà không.

Bà Boulazac bối rối, nhú mào tỏ ý không hiểu; bà quay sang nhìn Germain như thể bà ngờ sự xuất hiện của ông là nguyên nhân khiến bóng ma thức dậy.

Ba người ngồi trên tràng kỷ trong phòng khách nhỏ. Họ nghe thấy tiếng ti vi vọng ra từ căn phòng kế bên của Jean-Mi.

- Tôi chắc đây là một chủ đề khiến bà đau buồn thừa bà, Logicielle nhấn mạnh. Achille mới mất cách đây không lâu phải không?

- Tháng Mười một năm ngoái, khoảng bảy tháng trước. Nó bị nhiễm... một căn bệnh hiểm nghèo. Nó mới hai tư tuổi.

Có vẻ như kỷ niệm đau buồn này khiến bà xúc động hơn cả cái chết vừa mới đây của ông chồng. Bà dùng khăn mùi soa thấm nước mắt. Bà Boulazac chỉ mới ngoài bốn mươi một chút, nhưng trong chốc lát, bà như già đi nhanh chóng.

- Jean-Mi và tôi ngày nào cũng phải trốn đi thăm nó. Đó là một thời kỳ khó khăn...

- Trốn ư? Ý bà là: trốn chồng bà?

- Vâng. Con trai tôi và ông ấy không hợp nhau. Họ... luôn có những chuyện khó chịu giữa họ. Cô phải biết là khi sinh Achille, tôi chưa tròn mười bảy tuổi. Phải rất lâu sau đó tôi mới gặp người chồng tương lai. Khi tôi lấy Jean, Achille đã năm tuổi. Rồi nhanh chóng, từ đó là những cuộc xung đột không ngừng. Jean-Mi ra đời cũng không làm mọi sự tốt đẹp hơn, ngay cả khi hai anh em nó rất hợp nhau. Tuy nhiên, chồng tôi, ông ấy phủ nhận sự tồn tại của Achille. Năm mười lăm tuổi, Achille đã ra ở riêng. Tôi phải xoay xở cho nó vào ở trong ký túc xá. Nó rất đam mê tin học. Nó có đủ trình độ hứa hẹn một tương lai xán lạn...

Logicielle để bà Boulazac thổn thức một lúc. Rồi bằng giọng nhỏ nhẹ, cô hỏi:

- Thừa bà... chồng bà có biết là Achille là con đẻ của ông Chiron không?

Trên khuôn mặt đẫm nước mắt là nỗi kinh ngạc và sự sững sờ tột đỉnh, bà Boulazac đỏ bừng mặt rồi ấp úng:

- Nhưng tôi... cái gì cho phép cô nghĩ là...?

- Tên của cậu ấy. Đó là ý tưởng của bà hay của ông Chiron? Và bà có nghĩ là chồng bà hờ hững đến độ không biết truyền thuyết ấy hoặc không ngờ vực chút nào không?

Bà nhìn về phía căn phòng của Jean-Mi đầy lo lắng; rồi bà cúi đầu xuống, thì thầm:

- Tôi nghĩ là không ai có thể biết được điều này.

- Có đấy, là Achille, Logicielle nói. Khi lớn lên, cậu ấy đã đoán ra sự thật. Cho đến khi năm tuổi, cậu ấy hay qua lâu đài chơi lắm phải không?

- Đúng, bà Boulazac thú nhận. Nó vẫn tiếp tục qua đó kể cả khi ông Chiron đã chết. Cũng dễ thôi vì nơi đấy không xa Sigoulès. Còn tôi, tôi không bao giờ quay lại đó nữa...

Im lặng bao trùm trong giây lát, người ta nghe thấy tiếng rì rầm từ ti vi và từng cơn sấm ầm ì.

- Tôi có thể biết làm thế nào cô biết hết chuyện này không? bà Boulazac hỏi. Và có gì liên quan giữa danh tính con trai cả và cái chết của chồng tôi?

- Mọi liên quan, đó là lòng thù hận, Logicielle nói. Lòng thù hận đã ngăn cách chồng bà và Achille. Nói cho tôi biết khi lấy bà, chồng bà đã đi buôn đồ cổ chưa?

- Ồ chưa đâu. Thời ấy, chồng tôi vẫn thất nghiệp và chúng tôi gặp nhiều khó khăn về tài chính. Sau đó, tự nhiên một cơ hội đến: mấy người bạn của ông ấy mang gửi sang nhà một vài đồ đạc và ông ấy đã bán lại được với khoản lời cực lớn. Chính từ cơ duyên may mắn ban đầu ấy, ông ấy đã mở cửa hàng đồ cổ.

- Mấy người bạn à? Có phải họ tên là Carrier, Maruani, Sauzon, Bron, Lavigne?

- Vâng, có thể đúng. Cô biết đấy, chồng tôi không cho tôi biết ông ấy đang có phi vụ gì đâu. Đó là những người bạn thuở nhỏ, hoặc là thanh niên trong vùng.

- Bà không nhận ra là, Logicielle vừa nói vừa chỉ vào đồ đạc trong phòng, mấy thứ đồ cổ này là từ lâu đài của ông Chiron?

- Ồ, có chứ, tôi được biết là chồng tôi mua mấy món đồ cổ của lâu đài Grimoire từ những tay buôn đồ cũ vùng lân cận. Ông ấy đã mua mấy món đấy với giá rẻ như bèo. Chắc là người ta đã ăn trộm những món đồ ấy.

- Nhưng bà biết nguồn gốc của những món ấy? Germain nói. Đấy cũng là tội chứa chấp đấy.

Bà Boulazac đồng tình; nhưng bà ta không tỏ ra quá lúng túng.

- Những món đồ ấy, bà phản biện, chồng tôi đã mua chúng! Nếu không phải là ông ấy mua thì những người khác cũng mua thôi! Hơn nữa, người ta cũng không rõ là hiện nay ai sở hữu lâu đài đó!

- Chồng bà, Logicielle hỏi, biết rõ lâu đài Grimoire chứ?

- Ồ, trong vùng này tất cả mọi người đều rõ!

- Tôi chân thành cảm ơn bà, thưa bà, Logicielle nói.

Cô tiến về phía căn phòng kế bên, gõ gõ rồi hơi hé cửa. Jean-Mi nhận ra Logicielle, cậu mỉm cười và cho tiếng ti vi bé lại.

- Jean-Mi, cô muốn cháu cho cô biết... Ngày xưa anh Achille có dẫn cháu đến lâu đài Grimoire chơi không?

- Có chứ, tất nhiên rồi! Anh ấy còn dẫn cháu đi thăm cả những cái hang xung quanh. Nhưng lâu đài vẫn là chỗ dạo chơi yêu thích nhất của hai anh em cháu!

- Hồi đó lâu đài đã không còn đồ đạc gì rồi đúng không?

- Quả là như thế. Và anh Achille buồn bã khi dẫn cháu đi thăm các phòng của lâu đài. Anh ấy hồi tưởng lại cái thời lâu đài còn là một viện bảo tàng thực sự!

- Mẹ không biết bọn cháu qua chơi ở Grimoire đúng không?

- Không: lâu đài có treo biển cấm vào mà. Cháu vẫn biết là phải luôn dè chừng những cái bẫy sập.

Logicielle tiến lại phía tủ sách của Jean-Mi. Cô lôi ra một tập sách mà cô nhận ra phần gáy: *Ảnh tương tác 3D*.

- Cái đó là sách của ba cháu.

Logicielle biết chắc điều đó vì trong lúc lục lọi tủ sách của những nạn nhân khác, cô cũng tìm thấy quyển sách tương tự; những kẻ tòng phạm hẳn là phải thông tin cho nhau.

- Nói cho cô biết, Jean-Mi, cháu có biết đường hầm ở lâu đài Grimoire không?

- Có. Bọn cháu đột nhập vào lâu đài qua đường đó mà.

- Leo xuống cái hố nằm giữa hang trong hoa viên hả?

Jean-Mi ngẩng lên nhìn Logicielle đầy thú vị: làm sao mà một người hoàn toàn xa lạ với vùng này lại có thể biết rõ nơi đó?

- Không, cậu nói khe khẽ như không muốn tiết lộ bí mật. Theo đường cái giếng chú! Nó có bậc thang và một đường hầm ở giữa chừng. Anh Achille đã khẳng định với cháu sau khi lâu đài bị bán rằng đó là cách duy nhất vào được bên trong lâu đài mà không làm chuông báo động kêu. À, nếu mà mẹ cháu biết được những nguy cơ mà bọn cháu phải đối mặt thì...

- Cái giếng à! Logicielle nhắc lại giọng lạc hẳn đi.

Cô tái xanh mặt rồi tiến vội về phía phòng khách.

- Bác Germain? Chúng ta phải đi thôi! Bà Boulazac, chúng tôi cảm ơn rất nhiều vì những thông tin của bà.

Lo lắng, Jean-Mi đi ra căn phòng ngoài với bà mẹ, Logicielle nói thêm:

- Bà và cháu có thể tin là chúng tôi sẽ giữ miệng.

Giữ miệng ở đây phải hiểu theo hai nghĩa; vì Logicielle cũng không muốn cho bà mẹ Achille biết chính đứa con trai riêng là thủ phạm giết hại chồng mình.

Màn mưa trắng xóa ập xuống đầu Logicielle và Germain khi họ ra khỏi căn hộ. Đông gió ầm ầm, dữ dội gấp đôi. Chạy hết hai mươi mét đến chỗ đậu xe ô tô thì họ đã ướt sũng.

- Bác Germain, nhanh lên! Đến nhà cháu ở Epinay: Max đang gặp nguy hiểm!

Cầu Saint-Denis đang bị chặn lại: có một vụ tai nạn vì thời tiết xấu, họ buộc phải chờ sau một hàng dài xe cộ.

- Như vậy là, Germain hỏi, cháu đã biết tất cả mọi chuyện?

- Đơn giản lắm, Logicielle trả lời: Achille là con đẻ của ông Chiron nên luôn thấy lâu đài Grimoire như là nhà mình. Ký ức thuở ấu thơ của cậu ta đã lưu giữ những kỷ niệm sâu sắc về lâu đài. Chắc hẳn cậu ta đã cảm thấy rất đau đớn khi ông Chiron mất: Achille mất đi người bố thực sự của mình - ngay cả khi ông ấy không hề biết điều đó! Cậu ta hẳn đã lờ mờ đoán ra là lâu đài sẽ bị đóng cửa. Thực ra, nhờ có người gác cổng nên cậu ta vẫn có thể tiếp tục đến thăm lâu đài, ngay cả sau khi nó bị bán... Tuy nhiên từ khi mẹ cậu ta lấy chồng, Achille phải chịu niềm hận thù của Jean Boulazac khi ông ta không muốn thừa nhận đứa con của một người đàn ông khác. Hẳn là địa ngục lắm... Rẽ phải, bác Germain, đằng sau cái đèn giao thông, rẽ phải!

Đèn chuyển sang vàng, tuy nhiên Germain vẫn cứ vượt qua.

- Tất nhiên, Logicielle nói tiếp, Jean Boulazac cũng biết về lâu đài và lối vào thông qua cái giếng. Chắc là ông ta cũng đột nhập vào bên trong qua đường đó nên không làm chuông báo động kêu và dần dần tuồn đồ ra ngoài.

- Nhưng những người khác? Germain hỏi. Còn Sauzon, Lavigne...

- Có thể một trong số những tên đó đã bắt đầu vụ trộm lâu đài? Thử hình dung một chút nhé: sau khi thâm nhập trái phép, Boulazac lại tình cờ gặp một vị khách không mời khác của lâu đài, cũng đang có ý định thó đồ. Hoặc ngược lại. Bọn họ đều lo sợ bị kẻ khác tố cáo... Tình huống của bà Boulazac nghe cũng chấp nhận được: Bron, Maruani hoặc tay ngư ông đắc lợi nào đó bỗng một ngày dừng lại trước cửa hàng bán đồ cổ. Hẳn nhận ra đồ vật trưng bày trong tủ kính là tài sản của lâu đài Grimoire! Hẳn hiểu ra ngay đồ vật đó là đồ ăn cắp và đe dọa sẽ tố cáo người bán hàng. Nhưng lại đe dọa rất khéo léo...

- Đồng ý, Germain công nhận. Những kẻ đó đã biết nhau từ lâu. Từ khi là trẻ con cho đến thời thanh niên, hẳn là bọn chúng đã thám hiểm kỹ càng lâu đài Grimoire, hệt như Achille!

- Bằng cách này hay cách khác, những kẻ biết lối vào bí mật của lâu đài Grimoire đã nhanh chóng thống nhất một thỏa thuận: bọn chúng quyết định kín miệng và chia nhau chiến lợi phẩm.

- Tuy nhiên, phải loại trừ con trai của ông Chiron chứ...

- Đúng. Ngày Achille phát hiện ra lâu đài mà cậu vẫn coi như di sản tinh thần của mình đã bị rút ruột một cách trắng trợn như thế, hẳn là cậu ta đã rất giận dữ. Cậu ta đã thề sẽ trả thù. Cậu ta nghi ngờ cha dượng của mình. Ngược lại với mẹ mình, cậu ta không dễ bị lừa khi nhìn thấy đồ vật của lâu đài Grimoire hiện hữu trong nhà mình. Và hẳn là cậu ta biết Jean Boulazac không phải là thủ phạm duy nhất trong vụ cướp phá đó. Tuy nhiên cậu ta lại không có cách nào để xác định danh tính của những thủ phạm còn lại...

- Và cậu ta đã tìm ra mẹo để nhận diện chúng, Germain nói, là phần mềm TTCT!

- Đúng, Achille đã xây dựng chương trình đó như một cái bẫy thực sự. Cậu ta đã rắc thính như những kẻ ăn cắp khi xưa nhưng cũng tạo ra chướng ngại vật để ngăn cản những kẻ ngoài cuộc không tiếp tục phá hoại lâu đài Grimoire.

- Thế mà, Germain nói trong khi đỗ xe lại gần cửa tòa nhà nơi Logicielle đang ở, Achille lại chết vào tháng Mười một năm ngoái! Vậy thì làm sao cậu ta lại có thể đăng tin trên nhật báo địa phương và các tờ báo chuyên ngành hồi đầu năm? Làm thế nào bóng ma ấy có thể cho phép tải chương trình TTCT lên Internet chứ?

- Có thể là cậu ta đã để lại hướng dẫn cho một người bạn. Một người bạn không cần biết đến nội dung bên trong những cái phong bì cũng như không cần biết chương trình mà cậu ta gửi cho người khác! Đừng quên, bác Germain ạ, mạng Internet là một không gian gặp gỡ rộng lớn; có thể có hàng nghìn đồng phạm...

- Và chỉ một vài tháng sau khi Achille chết, Germain thì thầm, vòng tròn dần khép lại: những nạn nhân được chỉ định sẽ rơi vào cái bẫy đã được chuẩn bị từ rất lâu trước đó. Chỉ có họ mới biết cái giếng là lối đi bí mật vào lâu đài. Ế, Logicielle?

Cô đã lao ra khỏi xe và đang chạy dưới cơn mưa.

- Chờ bác với! Germain hét lên vì cô đã vội vã chạy đến tiền sảnh tòa nhà.

Ngay lúc đó, cô đã leo thang bộ bốn bậc một, tim đập thình thịch. Từ căn hộ nhỏ của cô phát ra tiếng nhạc lạ kỳ, điệu nhạc ma quái cứ mạnh dần và giật lên từng hồi.

- Max! cô hét lên. Max!

Cô vội mở cửa và chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng: ngồi trước OMNIA 3 với màn hình lộn xộn những đốm màu chuyển động, Max như đang chết ngạt, người cứng đờ về đau đớn cùng cực, miệng há hốc, mắt lồi ra như trong trạng thái bị thôi miên.

- Max!

Cô vội vã tiến về phía anh đúng lúc một tia sáng lóe lên từ màn hình lẫn với với tia chớp từ cơn dông. Cô ôm ngang lưng Max, xô đổ chiếc ghế. Họ ngã nhào xuống đất. Đột nhiên, tiếng nhạc im bặt và màn hình tự động tắt.

- Max, trả lời em đi, em xin anh đấy!

Có tiếng rên khe khẽ từ cổ họng của anh chàng đồng nghiệp đang nằm sõng soài trên đất, như thể anh ta vừa lấy lại được hơi sau khi ngừng thở mất một lúc lâu. Anh chàng khó nhọc ngóc đầu dậy, gượng mở mắt và khó khăn lắm mới hoàn hồn được. Anh chàng lắp bắp, giọng khản đặc:

- Logicielle?... Là em hả?

- Vâng. Em đây. Max, xảy ra chuyện gì thế?

Cô đưa anh chàng lại gần giường; anh ngồi yên, người lả đi rồi thì thầm:

- Thực là... thực là kinh khủng! Anh đã đi lang thang hàng giờ dưới hầm ngầm. Anh bị rơi xuống

hầm sập rồi lạc lối trong mê cung, rất nhiều lần đi vào đường cụt hoặc đụng phải tấm lưới chắn... Cuối cùng, anh cũng tìm thấy Kho Báu! Pyrrha đã hướng dẫn anh hoặc chính xác hơn là tiếng nhạc mỗi lúc một nhanh đã hướng dẫn anh đi đúng. Nhịp tim rồi cả nhịp anh thở rớt cuộc cũng hoàn toàn bị cái âm điệu ấy chi phối. Khi đến chỗ ngôi mộ; anh vẫn tự biết là đã đến lúc ngắt kết nối rồi; mở cái mộ ấy ra thế nào cũng gặp nguy hiểm. Nhưng anh không thể cưỡng lại được...

- Anh đã mở ngôi mộ ra hả? Logicielle nói.

- Ừ. Thế nên anh đã thực sự biết đến nỗi khiếp sợ kinh hoàng.

Cơ thể của anh đột nhiên run lẩy bẩy không thể kiểm soát nổi, Max đưa hai tay ôm đầu.

- Đó là ảo ảnh của một cơn ác mộng, Logicielle ạ! Anh sẽ không bao giờ có thể quên được...

Cô đặt tay lên vai anh rồi nhẹ nhàng an ủi:

- Con quái vật không ăn tươi nuốt sống anh được, Max ạ. Nó đã phải tránh anh ra đấy thôi.

Max ngẩng đầu lên, giương mắt nhìn, người thì bất động như thể đang có một bóng ma thực sự xuất hiện trước mặt.

- Này, tôi không phải con quái vật đâu! một giọng nói quen thuộc vang lên.

Logicielle quay đầu lại. Thanh tra Germain đang đứng đó, chỉ cách cô vài bước chân. Ông đóng cửa lại rồi nhìn họ.

- Bác Germain, Logicielle nói, giới thiệu với bác, đây là Max.

- Không nghi ngờ gì nữa, Logicielle nhận định trong lúc di chuột. Phần mềm TTCT vẫn luôn ở đây. Em đã mong là thấy một khoảng trống tám mươi ba Gb, giống hệt sáu vụ tai nạn trước. Nhưng hẳn là anh đã nhầm mắt và tự ngắt kết nối vào phút cuối cùng.

- Nói một cách khác, anh đã thoát nạn?

- Không. Em nghĩ là anh sẽ không thể chết được, Max: trước tiên, anh trẻ và sức chịu đựng tốt. Thêm vào đó, anh đã lặn ra được đầu mối mà không mắc nhiều sai lầm, anh chỉ ngồi máy khoảng bảy tiếng, điều này khiến cơ thể anh không rơi vào trạng thái tột độ lý tưởng để dễ bị sốc. Cuối cùng là anh không dùng amphetamin.

- Thế mà, Germain nói thêm, bác cứ tưởng là đã nhìn thấy tia sáng mạnh đấy...

- Đúng thế, Logicielle trả lời. Đó là dạng sáng do phóng điện. Một phát súng âm huệ dành cho người dùng phần mềm. Luồng sáng sẽ khiến dây thần kinh thị giác bị choáng trước khi gây những tổn thương nặng nề cho não. Vì nạn nhân tương lai đang bị giày vò bởi nỗi sợ hãi, sự thôi miên và tình trạng nghẹt thở...

Cô lại gần cửa sổ căn hộ nhỏ của mình và nhận thấy giữa hai đám mây đang lững lờ trôi là ánh sáng nhợt nhạt và quen thuộc của mặt trăng.

- Cơn dông tan rồi đấy, Germain thì thầm. Nhưng nó thực sự ghê gớm quá.

- Quả đúng vậy, hai người đi từ Bergerac à? Max hỏi, cổ họng nghẹn lại. Mọi người đã băng qua cơn dông suốt đêm để cứu tôi?

- Đừng nói quá thể chứ, Logicielle nói. Do em muốn thăm vấn bà Boulazac ở Saint-Ouen. Hơn nữa, bác Germain lại muốn gặp anh nên đã tình nguyện đưa em về đây bằng xe ô tô.

- Ô, thành thật chút đi, ông thanh tra chính. Logicielle cũng có chút lo lắng cho mạng sống của anh đấy.

- Chà, thật vậy sao? Max thốt lên.

- Ồ, Logicielle bao biện, em và bác Germain thấy phải tóm tắt ngay cho anh nghe kết quả cuộc điều tra. Vì trong lúc anh còn đang say sưa chơi trò TTCT thì bọn em đã tìm thấy thủ phạm.

- Thật hả? Max vừa đứng dậy vừa thốt lên. Mọi người kể lại ngay đi! Lúc này, tôi đã tràn trề sinh lực rồi đây.

- Anh hả, có thể. Nhưng bác Germain và em vừa vượt qua những 600 ki lô mét đấy. Và giờ đã ba giờ sáng rồi.

Rồi cô chỉ vào cái giường duy nhất trong căn phòng nơi anh chàng đồng nghiệp đang ngồi.

- Anh thấy không, Max, em sẽ rất sung sướng nếu được ngủ một chút.

Logicielle giật mình tỉnh giấc. Hóa ra tia sáng chết người mà cô thấy trong tình trạng nửa tỉnh nửa mơ lại là ánh nắng buổi sớm xuyên qua cửa sổ vắt ngang giường nơi cô đang nằm.

Cô ngồi dậy, vươn vai quay sang nhìn chiếc đồng hồ báo thức.

Đã gần trưa. Cô nhớ ra hôm nay là Chủ nhật.

Ngày hôm qua, chính xác hơn là sáng sớm nay, bác Germain đã đi theo Max về nhà vì anh chàng này đề nghị thu xếp chỗ nghỉ tạm cho ông. Logicielle tủm tỉm cười khi nghĩ đến cảnh cả hai đang ngồi ăn sáng đối diện nhau. Cô nghĩ chắc họ sẽ hợp nhau lắm; họ có hàng nghìn chuyện để tâm sự.

Khi đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, cô sẽ đến nhà Max tìm bọn họ. Rồi cô lại từ bỏ ngay ý định: cô sợ mình sẽ cắt ngang câu chuyện thân tình hẳn đã hình thành, giờ nó đã là cầu nối giữa hai người.

Sau một vài giây lưỡng lự, cô bật OMNIA 3 lên.

- Pyrrha? Tôi biết cậu là ai. Pyrrra? Tại sao cậu không trả lời tôi?

Khi vào đến sảnh tiếp khách, cô quan sát kỹ chiếc rương thời Phục hưng. Cô chắc chắn chiếc rương này không hề có thực. Nó được tạo riêng cho phần mềm TTCT này. Khuôn mặt chiến binh Hy Lạp kia chắc chắn không phải khuôn mặt thực của Achille Boulazac mà chỉ là những nét cậu ta chọn thể hiện. Logicielle chắc chắn không bao giờ có thể biết được tên tội phạm dưới hình dạng nào khác với vẻ bề ngoài này.

- Tôi biết cậu là Achille. Achille Vidal.

Thật kỳ lạ, Pyrrha vẫn lặng câm, như thể việc gọi ra tên thật của cậu đã làm cả chương trình bị tắc lại vậy.

- Tôi biết hết, Achille. Hiện giờ chúng tôi đã có đầy đủ chứng cứ về tội ác của cậu. Nhưng tôi cũng cần lời thú tội cuối cùng của cậu.

Logicielle di chuyển từ phòng khách ra tiền sảnh; sau khi mất vài phút đi lòng vòng, cô đã vào được bên trong nhà ngục.

Ngày hôm qua, cô còn lang thang ở tòa lâu đài thực sự. Khung cảnh này, Logicielle nghĩ, còn đẹp hơn cả thực nữa; và nó sẽ còn tồn tại vĩnh viễn hoặc gần như là thế: nhờ vào sự kỳ diệu của tin học, Achille đã tái tạo tòa lâu đài với những hiện vật đẹp để chẳng bao giờ bị đánh cắp, một bảo tàng giả lập sống mãi với thời gian.

Bỗng nhiên, ánh mắt cô dừng lại ở gian phòng thú tội. Cô lại gần và thất vọng nhận thấy nó hoàn toàn trống rỗng. Một trực cảm phi lý lướt qua tâm trí cô. Thay vì đi về chỗ ngồi dành cho con chiên, cô lại nhìn về phía cánh cửa. Cô tập trung nhìn vào ổ khóa trong giây lát, tấm gỗ nặng nề khẽ kêu kèn ket từ từ mở ra. Cô đi vào phía bóng tối và chợt nhận ra mình đang ở nơi dành cho mục sư. Cô có thể quan sát nhà ngục từ những lỗ khoét chữ thập trên cánh cửa.

Cô không phải đợi lâu: ngay tức thì, cô nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần. Có ai đó đang vào trong nhà ngục. Qua dáng hình, cô đoán đó là một thanh niên; những tia sáng hắt từ ô

cửa kính ở trên cao khiến cô không nhìn rõ khuôn mặt của anh ta. Ngay khi anh ta quỳ gối trước mặt cô, ở phía bên kia phòng xung tội, cô tiếc là không thể nhìn thấy anh ta một cách rõ ràng vì bóng của phòng xung tội hắt lên che khuất khiến khuôn mặt anh ta chìm trong bóng tối. Tuy nhiên, cô ngỡ mình nghe thấy hơi thở gấp gáp của anh ta. Anh ta giờ đã ở rất gần cô.

- Achille, Logicielle thì thầm. Achille... Sao cậu lại làm thế?

Chỉ có tiếng thở dài đáp lại.

- Sáu nạn nhân! Cậu có ý thức được mức độ kinh khủng của tội ác do mình gây ra không, Achille?

- *Tôi muốn báo thù, Logicielle, giọng một thanh niên vang lên thì thầm - bởi giờ không phải là tiếng của Pyrrha nữa. Không chỉ muốn trả thù bố dượng tôi, mà trả thù tất cả những kẻ đã phá hủy tuổi thơ của tôi.*

Bầu không khí yên lặng bao trùm; nhưng không còn do sợ hãi hay căng thẳng nữa mà là sự im lặng dễ chịu, gần như tĩnh tại.

- *Những di sản của quá khứ ấy xứng đáng được tôn trọng và bảo vệ, Logicielle ạ. Những tác phẩm nghệ thuật cũng như cuộc sống: kẻ nào đem ra mặc cả, buôn bán hay xẻo xẻ thật đáng hổ thẹn!*

Đó quả là những động cơ kỳ lạ. Giọng nói của Achille lại tiếp tục, như thể đang tìm kiếm lòng khoan dung của ban bồi thẩm:

- *Tôi đã sử dụng công nghệ cho phép sáng tạo dưới hình thức mới. Tôi đã cố gắng xây dựng. Xây dựng và biến nó thành tuyệt tác. Còn những kẻ khác thì sao, Logicielle, chúng tìm cách phá hoại và ăn cắp. Cô không nghĩ là lẽ ra chúng mới phải ở vị trí của tôi ngày hôm nay sao?*

- Họ đã chết cả. Cậu không có chút ăn năn nào ư?

- *Có chứ. Tôi rất lấy làm tiếc. Tôi đã khóc trên đồng đồ nát và trên cái đẹp đã mất. Tôi cũng đã khóc vì sự cướp phá trắng trợn và lòng tham vô đáy. Thực sự, tôi thậm chí cũng đã khóc vì cả những kẻ mà tôi cố gắng loại bỏ, vì chắc chắn chúng còn có thể làm khác đi trong cuộc đời.*

Logicielle thầm nghĩ màn thú tội này là giả tạo, vì hẳn là nó đã được ghi lại trước khi thực hiện tội ác. Liệu có bao nhiêu phần ăn năn thực sự trước khi tiến hành một tội ác?

- *Nhưng đặc biệt là, Achille hạ giọng tiếp tục, tôi muốn được một ngày tồn tại! Vì tôi chưa bao giờ thực sự tồn tại cả, Logicielle ạ. Ngay khi mẹ tôi lấy chồng, tôi liền tiếp bị chối bỏ: cha để không thừa nhận vì đã chết mà không nhận mặt tôi, rồi bị bỏ mặc bởi một bà mẹ bị biến thành nô lệ của một tên khốn kiếp, và bị một kẻ già trưởng cảm ghét nữa... Khi biết rằng mình sẽ chết mà để lại bao nhiêu điều bất công như thế, tôi đã muốn tạo ra một Achille khác. Vì cô thấy đấy, Logicielle, ở trong phần mềm này tôi được là chính mình nhiều hơn ngoài đời thực.*

Vì Logicielle vẫn im lặng, cậu ta nói tiếp:

- *Tôi phần nào nhẹ nhõm vì những lời thú tội này, Logicielle. Từ bây giờ, chương trình sẽ chạy theo một hướng khác.*

- Cậu muốn nói gì? Giải thích cho tôi đi!

Achille đứng dậy. Hay đúng hơn, hình ảnh mà qua đó Achille muốn trở nên bất tử rời khỏi chỗ

xung tội. Bóng của cậu ta tiến ra phía cửa nhà nguyệt. Ngập trong ánh sáng từ những khung cửa kính, chiếc bóng mờ đi rồi biến mất, như một bóng ma.

Rồi Logicielle nhận ra đó là một bóng ma thực sự.

- Thú vị nhỉ, Delumeau nói rồi đặt tập báo cáo của Logicielle xuống bàn. Nhưng ai có thể chứng minh rằng TTCT sẽ không gây ra bất kỳ một cái chết nào nữa? Theo những gì tôi hiểu, phần mềm hiện vẫn còn lưu hành.

- Đúng, tất nhiên là nó vẫn còn tồn tại, thừa cảnh sát trưởng. Mọi công nghệ mới đều có những nguy cơ và mặt trái quá của nó. Tuy nhiên, từ bây giờ những người sử dụng phần mềm lậu sẽ biết được những nguy cơ mình phải đối mặt: thư điện tử sẽ được gửi để thông báo sự nguy hiểm của chương trình này. Truyền hình và báo chí cũng sẽ đăng tải tin này.

Cô chỉ tờ báo vừa ra tối qua - chính tờ báo, chỉ tháng trước thôi, đã kết tội OMNIA 3. Cô nói thêm:

- Vụ này, ngoài việc xua đi những mối nghi ngờ từng bao trùm lên loại máy tính này, còn là chiêu quảng cáo tuyệt vời cho NCF. Báo chí sẽ không tiếc lời ca ngợi sức mạnh và chất lượng của OMNIA 3!

- Cô nghĩ là đã hết nguy hiểm rồi hả?

- Đúng. Achille đã trừ khử những kẻ mà cậu ta kết tội. Thực ra, cậu ta chẳng giết ai cả: TTCT, phương tiện gây án, mới chính là đối tượng thực hiện! Những nạn nhân đó vội vàng tự chui đầu vào cái bẫy giăng ra đúng như cậu ta dự đoán. Theo tôi, sẽ không có thêm nạn nhân nào nữa đâu thừa cảnh sát trưởng; Achille chỉ lập trình để giết sáu người thôi. Không thêm một người nào nữa đâu.

Tối hôm đó, khi trở về nhà, Logicielle lại thấy chiếc xe tải nhỏ đậu gần nhà cô. Cô nhận ra logo của NCF. Cô cũng không ngạc nhiên khi nhìn thấy Kostovitch đang sải bước trên vỉa hè ngay dưới tòa nhà. Người đàn ông vội tiến về phía cô.

- Thừa cô, tôi muốn gửi tới cô lời cảm ơn chân thành và sự ngưỡng mộ sâu sắc.

- Ồ, không có gì đâu. Ông đi cùng tôi chứ? Tôi nghĩ là, cô vừa nói vừa chỉ chiếc xe tải nhỏ, ông đến lấy lại chiếc OMNIA 3?

- Sao cơ? Lấy lại cái gì cơ?

- Chiếc máy vi tính ông cho tôi mượn để điều tra.

- À, *máy tính sát thủ* ấy hả? ông ta đáp lại với nụ cười mỉa mai. Cô đùa tôi phải không, thừa cô! Tôi không gửi cho cô cái gì hết, đó là một công cụ làm việc. Và cô đã sử dụng nó thật xuất sắc. Không có chuyện chúng tôi lấy lại đâu, bất kể lý do gì chẳng nữa. Hơn nữa, tôi chắc là nó còn có ích trong trường hợp... rất cuộc, dĩ nhiên, tôi hy vọng là những vụ kiểu như thế này sẽ không xảy ra nữa.

Trong khi Logicielle còn đang cố gắng tìm một vài lý lẽ để từ chối món quà đắt đỏ này thì Kosto phác một cử chỉ thân mật rồi đi mất.

Khi bước vào trong căn hộ của mình, Logicielle có cảm giác ai đó đã ở đây chờ cô. Dĩ nhiên là chẳng có ai cả. Khi nhìn chiếc OMNIA 3 cô mới chợt hiểu ra.

Cô đang tiến lại gần máy tính thì chuông điện thoại vang lên.

- Logicielle à? Bác Germain đây. Xong rồi: nhờ tấm bản đồ Max đã đưa, một đội chuyên gia về hang động và gỡ mìn đã khám phá ra nấm mồ trong mê cung tầng hầm lâu đài Grimoire...

- Rồi sao nữa?

- Nó đã được gài mìn. Chúng tôi đã cho nổ, đảm bảo với cháu là không có thêm bất kỳ một nạn nhân nào nữa. Chúng tôi đã đặt những cảnh báo cần thiết. Hiển nhiên là nấm mồ đó che giấu một cái bẫy! Achille đã tính đủ cả: nếu người chơi TTCT thoát khỏi *máy tính sát thủ* hẳn sẽ đi tìm kho báu tại thực địa...

- Cái chết mà Achille dành cho hẳn ta sẽ kém phần độc đáo.

- Kể từ bây giờ, tất cả lối vào tầng hầm đều bị chặn, cái giếng sẽ được rào lưới. Chính quyền địa phương sẽ thiết lập một vành đai bảo vệ xung quanh lâu đài Grimoire...

- Cũng đến lúc rồi, Logicielle thì thầm.

- Bác mừng là cháu đã đến. Vụ này đã tạo điều kiện để chúng ta có thể đi thăm lâu đài cùng nhau! Trước khi lâu đài được trùng tu và mở cửa cho công chúng, có lẽ sẽ phải đợi nhiều năm nữa... Cháu sẽ nhớ tới lâu đài Grimoire chứ Logicielle: có lẽ là cháu chưa sẵn sàng để thăm lại nó.

Hồi kết

Thế đấy, thế là đã kết thúc! Logicielle nghĩ.

Cô ngồi một mình trong căn phòng của mình. Mặc dù đã muộn, ánh mặt trời vẫn tràn ngập đại lộ. Vào tháng Sáu, ngày dường như không bao giờ kết thúc. Liệu cô có nên đi nghỉ ở Périgord như Germain đã đề nghị? Hay cô sẽ đồng ý đi cùng Max đến Auvergne? Cứ nghĩ đến một hành trình dài trên xe máy, cô lại thấy rùng mình. Rồi cô lại nghĩ cả hai kế hoạch đi nghỉ này đều không thích hợp.

Chuông điện thoại lại vang lên. Max gọi để mời cô đi ăn tối. Cô từ chối.

- Cái gì cơ? Nhưng không thể như thế được! Hơn nữa là anh đã chuẩn bị rất nhiều màn ảo thuật để trình diễn cho em xem!

Logicielle mỉm cười rồi trả lời điềm đạm:

- Nghe này Max, anh vừa phải thôi chứ: chúng ta vừa ăn trưa cùng nhau còn gì. Em đã hứa là sẽ đi chơi cuối tuần với anh. Em không muốn anh sớm nhận ra một thực tế là đôi khi em có thể trở thành một kẻ phiền phức...

- Vậy có nghĩa là không à? Em chắc chứ?

- Tối nay, Max ạ, em rất mệt. Và biết đâu đấy, em có thể có cuộc hẹn với ai khác nữa thì sao!

- Em có muốn anh nói điều này không Logicielle? Anh chẳng tin bất kỳ lời nào em nói cả.

- Đâu cần lúc nào cũng phải luôn chắc chắn về chính mình hả Max. Mai nhé, tạm biệt anh.

Ngay khi vừa cúp máy, cô đi ra chiếc OMNIA 3. Rồi cô lại cảm thấy đôi chút lưỡng lự; nhưng dường như ánh mặt trời phản chiếu trên màn hình đang ra hiệu với cô.

Cô ngồi xuống rồi bật máy vi tính lên.

- Xin chào Logicielle. Hôm nay cô muốn làm gì?

- Sử dụng phần mềm TTCT, cô trả lời.

Rất nhanh chóng, cô thấy mình đứng trước cổng sắt dẫn vào hoa viên lâu đài Grimoire.

Cô đi vào.

Cảnh vật chẳng có gì thay đổi. Lối đi vẫn ngập tràn cỏ dại và thường xuyên leo kín đám cây cổ thụ. Chiếc cầu thang lớn vẫn đây, vẫn được canh giữ cẩn thận bởi những bức tượng đá cẩm thạch đứng trên bệ đỡ.

Logicielle leo lên cầu thang. Khi vào đến sân trong, cô đi dạo một lát. Ở trên cao, những ngọn tháp của tòa lâu đài đổ bóng xuống thung lũng. Trời đã tối, hết như thế giới thực; mặt trời lặn tỏa ánh sáng chệnh chếch rọi qua những tấm kính màu của cửa sổ.

Logicielle nhìn chăm chú vào ổ khóa trên cửa chính để mở cửa. Cô dừng lại trước ngưỡng cửa sảnh lớn: cô cảm thấy vô cùng ấn tượng và xúc động trước những đồ vật và cả những bức

tường phản ánh bao thế kỷ lịch sử.

Cô ngạc nhiên nhận ra chiếc rương thời Phục hưng vẫn luôn ở đó; tuy nhiên họa tiết trang trí có vẻ không còn như trước. Giờ đây nó phác họa một khung cảnh yên bình của đồng quê. Tất nhiên vẫn là một cảnh trong thần thoại. Có thể đây là cuộc gặp gỡ giữa Daphnis và Chloé. Hoặc là cảnh của một đôi lứa đoàn tụ trước khi khởi hành đi Cythère.

Vì một lý do nào đó, cô không dám cử động. Đúng lúc đó, ở cuối gian phòng, một cánh cửa bật mở.

Ai đó đang tiến vào, lại gần cô và mỉm cười với cô. Là một chàng trai. Dù chưa gặp cậu ta bao giờ nhưng cô biết chắc đó là Achille.

Phác một cử chỉ, cậu ta mời cô vào trong. Và vì thấy cô còn lưỡng lự, cậu ta nói:

- Chào mừng cô đến đây, Logicielle. Đi thôi, tôi chờ cô lâu rồi.

HẾT

---

[1] Trong tiếng Pháp Lause-Gisèle phát âm gần giống Logicielle có nghĩa là nữ lập trình viên. (Mọi chú thích không có lưu ý gì thêm đều là của người dịch)

[2] Ý nói hệ thống Internet dùng qua đường điện thoại (dial-up) thường được sử dụng mấy năm về trước.

[3] Viết tắt của Ordinateur và Mémoire Neuronique et Intelligence Artificielle.

[4] Đọc “Vụ án Nhà hát”, cùng tác giả (chú thích tác giả).

[5] Cách phát âm gần giống costaude nghĩa là to khỏe.

[6] Trong tiếng Pháp, L'ordinetueur (máy tính sát thủ) là từ ghép chơi chữ giữa: l'ordinatuer (máy tính_ + tueur (sát thủ)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>